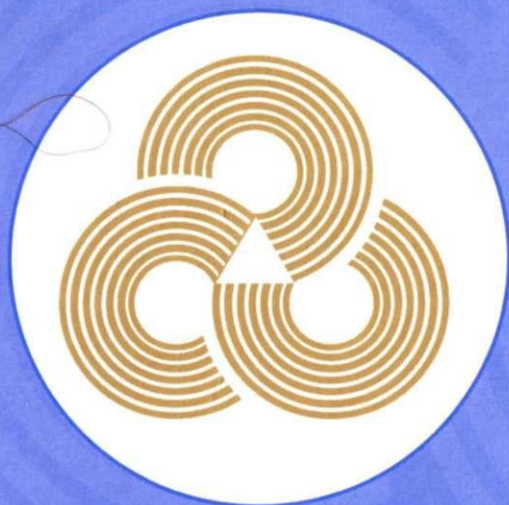

A KERESZTÉNY
BEAVATÁSI
MISZTÉRIUM

Dei Gloria Intacta

J. VAN RIJCKENBORGH

**A fordítás a 2004. évi holland kiadás
alapján készült**

A mű eredeti címe:

Dei Glória Intacta
Het Christelijke Inwijdingsmytterie
van bet Heilige Rozenkruis voor de Nieuwe Eeuw

Arany Rózsakreszt Nemzetközi Iskolája
Lectonum Rosicrucianum

Székhely:
Bakenessergniclit 11-15,
Haarlem, Hollandia

ISBN 963 7420 35 5

Minden jog fenntartva.
Copyright © 2005 Rozenkruis IVis,
Haarlem, Hollandia

TARTALOM

Előszó	7
Bevezetés	9
1. Tájékozódás	13
2. Az alapvető megfordulás	41
3. A két alapvető beavatás	54
4. Az első hétszeres kör Merkúr-beavatása	65
5. Az első hétszeres kör Vénusz-beavatása	73
6. Az első hétszeres kör Mars-beavatása	82
7. Az első hétszeres kör Jupiter-beavatása	90
8. Az első hétszeres kör Szaturnusz-beavatása	98
9. Szárnyaid árnyéka alatt, ó Jehova	107
10. A második hétszeres kör: Uránusz	113
11. A lélek misztériuma	121
12. A harmadik hétszeres kör: Neptunusz	126
13. Az új ember ezoterikus jellemzői	134
14. Az új ember magányossága	143
15. Az új ember ön-szabadkőművessége	152
16. Az új ember tudata	162
17. A Szellemi Iskola feladata és munkája az új korszakban	176
Utószó	186
Szómagyarázat	192

Előszó

Ha a figyelmes olvasó összehasonlítja ezt a harmadik kiadást az elsővel, akkor hamarosan felfedezi, hogy az 1946-os első kiadásban bejelentett jövőbeni eseményekből mára sok minden valóra vált. Az emberiség belépett az aratás időszakába, és az aratásra váró föld, az új Gnosztikus Birodalom elkészült. A Gnosztikus Világtestvériség elfoglalta helyét az Úr hatalmas szőlőskertjében, mert a gazdag termés éretten várja a földeken az aratást.

Hallja meg a Gnózis hívását az a számtalan ember, akik belső állapotuk alapján a terméshez csatlakozhatnak. Az idők jeleit vizsgálván és megértvén, ismerjék fel az egyetlen megmentő és kivetető utat, és lépjenek be a szent Rózsakereszt keresztény beavatási misztériumába!

Dei Glória Intacta!

Isten dicsősége érinthetetlen!

Bevezetés

Miután az egyedül bölcs és irgalmas Isten az utolsó napokban kegyelmével és jóságával oly bőségesen elárasztotta az emberiséget, hogy a belátás a Fiát és a természetet illetően is egyre mélyebb lett, joggal beszélhetünk boldog időszakról. Hiszen nemcsak a világ rejtett és ismeretlen felét hagyta csaknem teljesen megtalálni, és a természet sok csodás, soha nem látott művét és teremtményét mutatta meg, hanem nagyon megvilágosult és szellemi nemességgel megáldott embereket is életre hívott, akik az elfajult és tökéletlen művészetet részben újra helyreállították, hogy az ember végre felismerje nemességét és dicsőségét, és belássa miért nevezetik mikrokozmosznak, és mire képes művészete a természetben.

A meggondolatlan világnak azonban ez nem sokat használ, és a rágalmazás, a nevetés és gúnyolódás egyre fokozódik. A tudósok büszkesége és becsvágya is oly nagy, hogy nem hajlandók mindabból, amit századunkban Isten oly bőségesen közölt, mindannyiunk számára egyfajta *Librum Naturae-t*, vagyis minden művészet vezérfonalát összeállítani, és abban megegyezni. Ellenkezőleg: egymásnak ellentmondanak és egymást bosszantják.

Jámbor, és szellemileg nagyon megvilágosodott, elhunyt atyánk, Rózsakereszt Krisztián testvér sokat és kitartóan dolgozott az általános megújulás elindításán. Az ő szolgálatában mindenkor mentek ki testvérek, hogy a cél megvalósítására olyan világrendet alapozzanak meg, amely nem ebből a világból való, és amelyről Jézus Krisztus tanúskodik:

„Bizony, bizony mondom néked: ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát.” Nikodemus azt kérdezi: „Mimódon születhetik az ember, ha vén? Vajon bemehet-é az ő

anyjának méhében másodszor, és születhetik-é?" Jézus így felel: „Bizony, bizony mondom néked: ha valaki nem születik víztől és Szellemtől, nem mehet be az Isten országába.”

„E dolgokról — folytatja a beavatott Pál a zsidókhöz írt levelében — sok és nehezen megmagyarázható mondanivalónk van, mivel restek lettetek a hallásra. Mert noha ez idő szerint tanítóknak kellene lennetek, ismét arra van szükségetek, hogy az Isten beszédek kezdő elemeire tanítson valaki titeket; és olyanok lettetek, akiknek tejjel van szüksége és nem kemény eledelre. Mert mindaz, aki tejjel él, járatlan az igazságnak beszédében, mivelhogy kiskorú: Az érett korúaknak pedig kemény eledel való, mint akiknek mivoltuknál fogva gyakorlottak az érkeik a jó és rossz között való különbségtételre.

Annakokáért elhagyván a Krisztusról való kezdetleges beszédet, törekedjünk tökéletességre. Mert az Istennek ismerete csak az erőseknek való. Mert az Istennek beszéde élő és ható, és élesebb minden kétélű fegyvernél, és elhat a szívnek és léleknek, az ízeknek és a velőknek megoszlásáig, és megítéli a gondolatokat és a szívnek indulatait. És nincsen oly teremtmény, amely nyilvánvaló ne volna előtte, sőt mindenkinek meztelennek és leplezetlennek annak szeméi előtt, akiről mi beszélünk.

Annakokáért mi is, kiket a bizonyosságoknak ily nagy fellege vesz körül, félretéve minden akadályt és a megkönyékező bünt, kitarással fussuk meg az előttünk levő küzdő tért. Nézőn a hitnek fejedelmére és bevégzőjére, Jézusra, aki az előtte lévő öröm helyett, a gyalázatot megvetve, keresztet szenvedett, és az Isten királyi székének jobbára ült.

A bűn ellen tusakodván ellenálltatok-e egészen a véretekig? És elfeledkeztetek-e az intésről, amely nektek mint fiaknak szól: 'Fiam, ne vesd meg az Úrnak fenyítését, se meg ne lankadj, ha ő dorgál téged; Mert akit szeret az Úr, megdorgálja azt, megostoroz

pedig mindent, akit fiává fogad.'

S habár most úgy tűnik, a fenyítés nem örömré, hanem szomorúságra ad okot, e fenyítés mégis az igazság békességet hozó gyümölcseivel ajándékozza meg mindazokat, akik kitartanak a megpróbáltatásokban. Feszítések hát meg ernyedtet karjaitokat és roskatag térdeiteket! Vágjatok sima utat lábaitokkal, hogy ami megbénult, össze ne roskadjon, sőt inkább meggyógyuljon. Törekedjétek békében élni mindenkivel, és üdvösséget nyerni, amely nélkül senki sem láthatja meg az Urat. Ügyeljétek, hogy a kegyelmet senki el ne veszítse, és a keserűség magasba kúszó gyökerei kárt ne tegyenek, s be ne mocskoljanak sokakat.

Ti, felnőttek pedig eljöttetek a szent hegyhez, és az élő Istennek városához, az igaz Jeruzsálemhez, és az elsőszülöttek közösségéhez, akik a másik birodalomban vannak. Eljöttetek Jézushoz, az újszövetség közbenjárójához. Adjunk hát hálát, és szolgáljunk teljes szívükből az Urat mi, akik szeretnénk mozdíthatatlan birodalmat kapni."

Azt reméljük, és azt kérjük, hogy hajlandók legyenek ajánlatunkat gondosan mérlegelni, művészetünket alaposan megvizsgálni, és a jelent minden igyekezetükkel figyelemmel kísérni.

Azt azonban hangsúlyozzuk, hogy aki komolyan és szívből velünk jön, az javai, teste és lelke tekintetében is élvezni fogja ennek a gyümölcset. Akik viszont szívükben hamisak, és csak kmeink után sóvárognak, azok semmiképpen sem árthatnak nekünk, sőt önmagukat taszítják a teljes pusztulásba, így marad építményünk — habár százezrek látták közlrol — örökké érintetlen, megdönthetetlen és teljesen rejtett az istentelen világ számára.

Szárnyaid árnyéka alatt, ó Jehova.

Lectorium Rosicrucianum

Tájékozódás

i

Az emberiség történelme során két ezoterikus fejlődési rendszer keltette fel mindazoknak a figyelmét, akik hajlamaik és belső készítetésük alapján a megszabadulás útját akarták járni. A mágia történetében is felismerhető, hogy a mágikus fejlődésnek csak két rendszerét alkalmazták. Olykor mindkét rendszert egyszerre, máskor pedig felváltva használták őket a különböző kultúrák idején. A Rózsakereszt modern filozófiájában az egyik rendszert *személyiséghasításnak*, a másikat pedig *személyiségművelésnek* nevezzük.

Mindkét rendszer ugyanabból az alapelvből indul ki: az ember tökéletlen, félig tudatos, és az illúziók rabságában él. A tökéletesedés, a tökéletes tudat, a teljes igazság létezik, és vár rá. Hierofániai hívják őt. És itt vannak a beteljesedés módszerei és gyakorlatai is, a jelen és az ember által kívánt jövő között húzódnó utak. Látjuk tehát, hogyan születik meg az évszázadok öléből a *személyiségb ástítás*. A jelöltnek étkezési szokásokkal, légzőgyakorlatokkal, aszkézissel, koncentrációs és kontemplációs gyakorlatokkal, valamint a szó erejének uralásával meg kellett tanulnia négyszeres személyiségének elhasítását. E hasítás révén — vagyis a személyiség négy koncentrikusan egymásba illeszkedő testi hordozóját irányító törvény fölötti hatalommal — a tanuló tetszés szerint elválaszthatta anyagi testét, és annak éteri párját a két kevésbé sűrű testi hordozótól, hogy így teljesen tudatosan az úgynevezett magasabb területekre utazhasson. A tanuló ezt követően visszaállíthatta testi hordozóinak összhangját, és ezzel — legalábbis úgy vélte — kifürkészte a látszat és a valóság közötti utat, és erőről-erőre

haladhat az egészen új életlehetőségek fényében. Az ezoterikus gyakorlatokkal ugyanis járatot fűrt a világ sötét mélységeiből az új korszak ragyogó lehetőségei felé, és összefoghatott a vele egyenrangú testvéreivel is. Szabad volt: a hajnal szülötte. A két világban elnyert polgárjog mellett ugyanakkor más áldások is kialakultak, mint például az érzékszervek nagyfokú fogékonysága, és a dolgok menetének egyre mélyebb, első kézből való és független felismerése.

Valóban, a régi szellemi iskolák ilyen tanulóihoz Isten nagyon kegyes volt. Megszabadította őket! Társaival egyesülve, kimondhatatlan boldogságban, és szinte korlátlan hatókörben dolgozhattak a Világosság Birodalmának szolgálatában, a még sötétségben tévelygők felemelkedéséért. E régi beavatottak és megszabadultak dicső és magasztos munkát végeztek. Tetteik világító nyomai tűzként ragyognak a természet emlékezetében.

Ezzel az ősi, keleti bölcsességéből áradó fénnel a nyugati emberek ezrei kerültek összeköttetésbe, amikor a materializmus és a hitetlenség vámpírkarjai csaknem a hanyatlásba taszították őket. Amikor az anyagiasság mélypontjának falaiba ütköztek, akkor a falakat ostromló, kiutat kereső embereket a megvilágosultak serege megérintette a múlt ragyogó fényével. A Világosság Testvérisége kinyújtotta segítő kezét az anyag kényszerzubbonyában fuldokló sokaságnak, és a beteg embereket visszavezették a múlthoz, mindazokat, akik az anyaghoz igazodó vallásosságban már nem találtak kiutat.

A megszabadulás tehát a múltban rejlik? Nem! Egy bölcs mondas szerint azonban vigasz és menekvés, hisz „Aki a múltból nem tanul, azt megbünteti a jövő!” Ezért fordul a múlt újra meg újra szeretettel a tudatalatti tudáshoz, amikor tudatlanságunkban és tévhitünkben eltorlaszoljuk a jövő útjait.

A múltban azonban léteztek olyan ezoterikusok is, például az ősi

Egyiptomban és az antik Görögországban, akik egészen másféle fejlődést választottak, és nem a személyiséghasítással törtek utat a megszabadulás felé. Úgy gondolkodtak, hogy ha ebből a világból lehetetlen elmenekülni, akkor a világosság birodalmát csakis e világon keresztül lehet megragadni. Ha tehát az ember és a természet nem lennének összhangban a fény birodalmával — márpedig nincsenek —, akkor ezeket külső valóságukban kell tökéletesíteni, és összhangba hozni egymással.

Létrehozták a *személyiségművelést*, az ember, az anthropos alulról történő felemelésének mágiáját. Faj- és vértisztító módszereket alkalmaztak mágikus normák szerint. Mivel pedig az ember nem képes fennmaradni egy nála visszamaradottabb világban és természetben, ezért egyúttal a többi természeti birodalmat is magasabb szintre kellett emelni. A mezőgazdaságot, a kertészetet, az állattenyésztést és a létfenntartás többi elengedhetetlen tevékenységét a misztériumok gyakorlói kisebb-nagyobb telepeiken egészen új módon kezdték folytatni, a személyiségművelésben előrehaladott emberekhez igazítva őket. Ezzel is sok mágikus eredményt értek el. A magasabb szinteken e módszerrel is tudatossá váltak, és az érzékelés hatalmas mértékben kiszélesedett. Természetesen mindez az anyagban gyökerezett. Az anyagi osztozott a felemelkedés dicsőségében. Az anyag ellenállása ezzel bizonyos mértékig megtört, azonban ez még nem jelentette az anyagvilágtól való megváltást, csupán az anyag legyőzését és megművelését.

Az egyik módszer tehát a beavatást a testen *kívülre* helyezte, míg a másik a testen *belülre*, beleértve az anyagi testet is.

Ez utóbbi módszerrel is számos nyugati embert mentettek meg a szellemi megkövesedés élő halálától, és a szörnyű hanyatlás zűrzavarától. Összekötötték őket az ősi bölcsesség egy sugarával, hogy a múlt segítségével alkalmassá tegyék és megtartsák őket egy lehetséges jövő számára.

II

Az új jövő felvirradt. Az ezoterikus fejlődési folyamatra vágyókat és törekvőket, most az új korszak kezdetén *a szent Rózsakereszt keresztény beavatási misztériumával* szembesítik.

A két régi ezoterikus rendszer megragadta a pusztulásba rohanó nyugati embert, és egy rövid időre összekötötte a múlttal, nehogy visszavonhatatlanul megkristályosodjék annak minden következményével. Fel kell azonban ismernünk, hogy a régi beavatási rendszerek — mint szerkezetileg megváltó erők — teljességgel alkalmatlanok a nyugati ember számára.

Ha pedig az ősi bölcsességet nyugatra hozó munkások sikerét a szerkezetileg megszabadultak számával kellene lemérnünk, igen csak csalódnánk. Csupán az eszme, és az abban rejlő élet volt az, ami nyugaton sokakat megtartott. A régi rendszerek beavató-iskolaként a nyugati világban teljesen eredménytelenek voltak, és ez nem is lehetett másképpen. Nincs messze az az idő, sőt talán már el is érkezett, amikor e régi rendszereknek már a modern keleti ember számára sincsen semmiféle, szerkezetileg megszabadító vonatkozása.

Világunk és az ember négyszeres személyisége egy hatalmas kozmikus erő hatására folytonos változás alatt áll. Tesei tekintetében az emberiség hatalmas fordulópont felé közeledik. Bár a nyugati ember a huszadik század kezdetén valójában már belépett ebbe az állapotba, a krízis mégis csupán most vált időszervé a nyugat számára.

A régmúltban még fennállt a lehetőség, hogy az ezoterikus jelöltek a fent leírt módon szabaduljanak meg, és ünnepelhessék a dicsőséges visszatérést. A huszadik század első felében pedig szükséges volt a kereső, nyugati ember figyelmét felhívni e múltbéli eszmékre. A világ azonban most olyan pillanathoz érkezett, amely-

ben tekintetünket teljes egészében a jövőre kell irányítanunk.

A sok-sok ezer, megszabadulásra törekvő esetében többé már szó sem lehet személyiséghasításról, sem elvileg, sem gyakorlatilag. Az efféle hasítás a jövőben testileg és szellemileg egyaránt nemkívánatos állapotokhoz vezet. Sok ezreknél pedig ugyanígy nem kerülhet többé szóba a személyiségművelés sem. A jövőben e rendszert is el kell majd utasítani, mert szerkezetileg káros.

A változó testi, légköri és kozmikus feltételek miatt a belső elválasztású szervek — amelyek az okkult folyamatokban oly jelentős szerepet játszanak — többé már nem képesek reagálni a régi módszerekre. A megszabadulás kapuja, amely a múlthoz igazodott, az emberiség mögött visszavonhatatlanul bezárult. Mindennek az elutasíthatatlanságán nem változtat, ha a régmúlt bölcsességeihez folyamodunk. A hivatalos vallásosság minden színét és befolyását elveszítette, és a múlt könyvekben és leckékben dicsért ezoterikus kísérletei is csupán „homéri kacajt” keltenek: a gyötrelmét eltitkoló ember nevetését.

A huszadik században sokan látták előre a régi ezoterikus szellemi kultúra elerőtlenedését. Bizonyos körök pedig azt remélték, hogy elkerülhetik a veszélyeket, és a megmentő és megszabadító munkát tovább folytathatják, ha a régi bölcsességet okkult-keresztény értelemben átformálják, és így egyfajta szintézist hoznak létre.

Az ismert kezdeményezések közül néhányat a Rózsakereszt nevével is hirdettek, és jóllehet mmdéz tisztán jó szándékkal történt, e kísérleteket mégis nagyon súlyos tévedésnek kell minősítenünk. Mert létezik a szent Rózsakereszt teljesen független és tiszta keresztény beavatási misztériuma, amely érintetlenül megőrződött a most kezdődő korszak számára: olyan misztérium ez, amely szerkezetét tekintve teljesen független, és függetlennek is kell lennie a régmúlt útjaitól és rendszereitől.

Ez az a misztérium, amelyet a jövőben minden komoly megsza-

badulást keresőnek meg kell majd ragadnia. E tudatos módszert Jézus Krisztus Evangéliuma rejtve nyújtja át nekünk. Ez a rendszer minden kereső ember számára visszautasíthatatlanná vált; egy rendszer, amelyet az egész emberiség számára kihirdetnek majd, és amely végül — Istennek hála — az igazi kereszténység megnyilvánulását bontakoztatja ki.

III

A korszak beavatási módszerének alapja *a személyiség lecserélése*, az evangéliumi újjászületés titka. Sem személyiséghasításról, sem személyiségművelésről nincs tehát szó. Vagyis nem egy törvényszerűen hanyatlásra ítélt dolog kikerüléséről vagy felemeléséről beszélünk, hanem személyiségcseréről, ami egy teljesen új személyiség felépítését jelenti, Krisztus, és az Ő hierarchiájának erejében, miközben a szellem még a régi személyiségben jelenik meg. Az új rendszerben dolgozó jelölt abból a tudásból indul ki, hogy jelenlegi, négyszeres személyisége nem része az isteni természetnek, hanem elvetendő és bűnös. E jelölt tudja, hogy személyiségének tudata a legnagyobb megtévesztés és akadály a mikrokozmoszában. Teljesen megérti tehát Pál szavait: „mert Isten előtt nincsen személyválogatás” — az elhasított, és a kiművelt személy esetében sem.

Az új keresztény beavatási folyamatban álló tanuló felismeri, hogy „aki pedig elveszti az ő életét (a régi személyiségét) én érettem, megtalálja azt (az új személyiségét)”. Megérti, hogy a négyszeres személyiség teljes újjászületésének kell bekövetkeznie.

A keresztény üdvemegnyilatkozás e tekintetben nem hagy kétséget. Nikodémus — a János evangélium története szerint — mind-ebből nem értett semmit, az új beavató-iskolák jelöltjeit azonban át kell hatnia ennek a tudásnak, hogy Isten új tanúinak tündök-

ló sokasága hamarosan szétáradhasson e sötét világban.

Sokak számára rendkívül nehéz megszabadulni a régiek tekintélyétől, amely szerint az emberi személyiség egy evolúciós folyamatnak van alávetve éppúgy, ahogyan a múlt során már egy involúció részét is képezte. Azonban ez a nézet is tévedésen alapul. Az involúció résztvevője nem az eredeti isteni tervben foglalt testiség volt, hanem egy abnormális személyiség, amely az anyag mélypontjára süllyedt, és a megköttözött szellemet is magával vonszolta. Az isteni alak, a szellem eredeti, négyszeres teste e bukás során meghalt. Ez azonban szintén nem az emésztő halál volt. Az eredeti természetalak ehhez túlságosan is isteni alkotás volt. Ezért ennek az eredeti, mennyei alaknak a jelenlegi állapotát legjobban „alvásként” tudnánk jellemezni. Egy „alvó” alakról van tehát szó, amely újra feléleszthető, és újra felébredhet, ha az ember meg tud szabadulni természetellenes, időleges személyiségének illúzióitól, és világosan ráébred saját állapotára.

A legmagasabb szellemi létezés most a földi személyiséget kénytelen használni, és ez felülről nézve nagyon nemkívánatos állapot. Emellett a központi szellemet a földi személyiség biológiai tudata nagymértékben akadályozza. Az ezoterikusán törekvőknek be kell látniuk, hogy a földi személyiség elhasítása csupán félrevezetés, és egy újabb fájdalmas illúzió, a személyiségművelés pedig — bármilyen legyen is — az én-tudat által élénk álló nehézségek felfokozása.

Az újjászületés, és a szunnyadó mennyei alak felélesztése — ez az, amit a harmadik mágikus rendszer a kereszténység által a kereső embernek közvetít. Egy új, isteni személyiség megszületéséről van tehát szó, miközben az ember még a régi személyiségben létezik. Ennek az új testnek a felélesztése egészen más törvények szerint történik, mint a régi ezoterikus rendszereknél. A jelölteknek pedig éppen ezeket az új törvényeket kell megismerniük és alkalmazniuk.

Az új lény kialakulása felülről lefelé megy végbe: először a gondolkodási képességben, aztán az asztrálestben, majd az étertestben, az új anyagtest lenyomatában. A mennyei ember megalkotásához mindeneelőtt egy gyökeres átalakulásra van szükség: a régi én alapvető megtagadására, és minden olyan mágiával való szakításra, amely a régi éntre helyezi a hangsúlyt.

Világosnak kell lennie azonban annak is, hogy emellett szó sem lehet a földi személyiség, és a szükségszerű földi élet elhanyagolásáról. Az embernek úgy kell meghatározni a súlypontokat, hogy az újjászületés igaz célját szolgáló életvitelt folytathasson. Biológiai formájához kötve keserűen megfizeti a világban való létezése árát, célszerű életvitel segítségével azonban a nem ebből a világból való felépítésén dolgozhat.

Az Arany Rózsakereszt Testvérisége felhívást intéz mindenkihez, aki komolyan keresi a megszabadulást, hogy fogadja be az új adomány alapvető elvét: szakítson a régivel, és menjen az új elébe!

IV

A Rózsakereszt tanulójának mindezt gyakorlatilag úgy kell értenie, hogy a harmadik beavatási rendszer a keresők széles tábora számára teljesen új, és ezért még ismertetni kell. E keresztény misztérium világban való elterjedése a keresztény misztériumiskolával egy új Egyetemes Világtestvérség új világegyházának kezdetét jelenti. A munkásokat már minden égtáj felé elküldték, hogy megtegyék az előkészületeket, mert bár a harmadik beavatási rendszer Jézus Krisztus megjelenése óta mindig is létezett, a jelölteknek mégis csupán egy viszonylag kicsiny, zárt csoportja ízelhetette meg azt a kimondhatatlan boldogságot, hogy ezzel szabadított meg.

Az igaz és szent misztérium háttérben maradásának és elfátyolo-

zottságának oka abban rejlik, hogy az emberiség — földi alakját tekintve — elérkezett ugyan az anyagság mélypontjához, de még nem rekedt meg teljes mértékben, és kellő számban a földi természetben. Minthogy ezek a feltételek most már teljesültek, és eleendő kozmikus reakciót keltettek, a válság ideje elérkezett, és lerántják a lepleket.

Pált joggal nevezhetjük az igaz keresztény közösség első hierofánjának. Gyakran utalnak rá úgy is, mint időszámításunk első rózsakeresztesére, hiszen az exoterikus történelem során ő volt az első, aki a természet keresztjét a győzelem keresztjévé változtatta, és a rózsát a keresztre tűzve feltámasztotta a mennyei alakot. Mindazoknak, akik a keresztény újjászületés ösvényét akarják járni, és alapvető iránymutatásra van szükségük, felhívjuk a figyelmét a csodálatos első Korinthusi levél 15. részére, mert ebben az újjászületés teljes folyamata benne rejlik.

A jelöltnek az újjászületés sikeres elkezdéséhez és folytatásához két dologra van szüksége: először is az alapvető megváltozásra, másodsor pedig Jézus Krisztust kell személyesen birtokolnia.

Az első a földi természettől való alapvető elbúcsúzást jelenti, vagyis azt, hogy a létfenntartás és a spekulációk szempontjából gyökeresen máshogy viszonyuljon hozzá az akarat, a vágyak és a cselekvés sötét játékaiban. A jelöltnek, alapvető megváltozással, el kell jutnia saját *Pátbmosá*hoz (ld. Jel. 1,9), az önkéntesen vállalt magány állapotához, az „Úr napjára” való semleges és intelligens várakozáshoz. Ezen időszak alatt a jelöltnek nem szabad semmiféle spekulatív vággyal próbálkoznia, hogy az eredményt kieroíttesse. Az eroőködés csak zavarná a folyamatot. Ezzel kapcsolatban gondoljunk az ismert kijelentésre: „mire a tanuló megéri, mesztere is megérkezik”.

Emellett ügyelni kell arra is, hogy a földi személyiség semlegesítésének semmiképpen sem szabad pusztá kísérletezésnek lennie.

Ennek ugyanis kétségkívül negatív és sajnálatos következményei volnának: negatív beárnyékoltság jönne létre, vagyis egy irányító szellem próbálná hatalmába keríteni a jelöltet.

A jelölt földi természetnek mondott búcsúját „szükségből és halálból” kell megünnepelnie, ami azt jelenti, hogy a misztikus „világ-elhalásnak” belső szükségletévé kell válnia. Ha elérkezett ideig, akkor sikerrel mehet végbe az alapvető változás, és az eredmény is kezd megmutatkozni. Ezután bekövetkezik a megvilágosodás, a misztikus elragadtatás, és a Krisztus-sugárzás beáramlása. A jelölt e pillanattól fogva él Krisztus belső birtoklásából.

Sokan beszélnek Krisztusról. Tisztelik és szeretik őt. Tanítónak, minden jó, szép és igaz megtestesítőjének tartják. Krisztus azonban semmilyen tekintetben sem élő valóság a számukra. Ezek az emberek képtelenek megszabadulni a tekintélyek és a hatalom bővületétől, mivel Őt, minden élet Urát, nem birtokolják bensőjükben. A Krisztus-rezgés nem szól a lelkük véréből, e sugárzásnak viszont testet kell öltetnie a jelöltben, ha el akar jutni az újjászületéshez.

Feltehetjük a kérdést: miért olyan alapvető, hogy Krisztus belső birtokunkká váljon? Megnyugtatóként szolgáljon, hogy e birtoknak több fokozata van, és már a legalapvetőbb fokozat is elegendő ahhoz, hogy a jelöltet előre sarkallja a választott úton. Krisztus belső birtoklása elengedhetetlen, mert a mai ember testi állapotában a tanulónak lehetetlen volna saját erejéből véghezvinnie a hatalmas feladatot. A sejtszerkezet, a belső elválasztás működése, a tudati szervek és a különböző lélekfluidumok olyannyira károsultak, korlátozottak és megkötöttek, hogy a tanuló képtelen volna a mennyei alakot felkelteni, és kellő mértékben megeleveníteni.

Ezek alapján világossá válik, hogy a szerkezeti újjászületést a misztikus újjászületésnek kell megelőznie. E misztikus újjászületés csodája abban rejlik, hogy ebben az alsóbbrendű, földi, bűnös

és halálnak szánt személyiségben mehet végbe. Ezt a csodálatos kegyelmet Neki köszönhetjük, aki az Atyánál lévő dicsőséget hátrahagyta, hogy közülünk valóként alámerülhessen a földi természetbe, így kapcsolhatta össze Krisztus - saját emberi állapota miatt — lényének megmentő és szabaddá tevő nézetét a mi bűnös vértudatunkkal.

Csakis ezen az alapon indulhat meg a szerkezeti újjászületés, és kizárólag így tud a tanuló „naponta a halál révén állni” (I. Kor 15,31). Ez a természet szerinti elhalás azzal a mindennapos változással függ össze, amelyet a személyiség él át a mennyei személyiség fejlődésének elősegítéséért. A teljes, négyszeres földi megnyilvánulás alárendelődik e hatalmas célnak, és ahogy a cél közeledik, úgy képez a földi lény fokozatosan egyre kisebb akadályt az ösvényen.

A „naponta meghalás” a biológiai tudat megtörését jelenti, az ön-érvényesítés, és az alantas, spekulatív vágyak megsemmisítése mellett minden állati működés eltűnését. Amennyiben a szükséges élettörvényeket gondosan betartják, akkor az egészséges életműködés mindaddig biztosított, ameddig szükséges. A naponta meghalást azért kell a tanulónak a gyakorlatban alkalmaznia, hogy megvalósíthassa a mennyei testek megszületését. Az a jelölt, aki mindent belátja, az — Pálhoz hasonlóan — könnyedén válaszolhat a kérdésre: „Mi módon támadnak fel a halottak?” (I. Kor 15,35).

Ezzel az idézettel kapcsolatban sokan a természetes test megdicsőült állapotban való feltámadásának lehetőségére gondoltak. Az erre a testre kimondott ítélet azonban megmásíthatatlan: feloszlik, és soha többé nem támad fel.

Egy másik halottat kell feltámasztani, aki már korszakok óta életlenül nyugszik az emberben. Ez nem más, mint az igaz ember mennyei teste, a mennyek országának polgára. Ez a halott azonban csak akkor támadhat fel, ha az élő földi személyiség meghal.

Ezért mondja Pál a 42-43. szakaszban, hogy az isteni test „elvetetik romlandóságban”, azaz a földi természetben, „és feltámasztatik romolhatatlanságban; elvettetik gyalázatosságban, feltámasztatik dicsőségben; elvettetik erőtelenségben, feltámasztatik erőben”. Ez a feltámadás titka: a szellemi csak akkor szabadulhat meg, ha a természethez fűző kötelékeket elszakítja és a természet lényét feloszlatja. Ezért nem a szellemi az első, hanem a természettől való (ld. a 46. szakaszt). Ez az ember elsüllyedtségének nyers igazsága.

Ennek elutasíthatatlansága elől az elmúlt évszázadokban vagy a természetből való test feltámasztásával, vagy pedig e test elhasításával, a nyersről való lemondással próbáltak kitérni, és ezzel tagadták a valóságot. Emellett misztikus és mágikus tanítások segítségével próbálták az egész földi életet elfogadhatóvá tenni. Pál azonban mindeme spekulációknak véget vetett a következő alapigazságával: „Azt pedig állítom atyámfiai, hogy test és vér nem örökölheti Isten országát, sem a romlandóság nem örökölheti a romolhatatlanságot” (I. Kor. 15,50).

Ezért kell a megszabadulást keresőknek mélyen a tudatukba vésniük, hogy a halott mennyei ember feltámadásához vezető út kulcsa a személyiségcserében rejlik. A feladata előtt álló jelöltnek, aki a mennyei személyiségre irányul, tudatosan ki kell jelentenie: „Néki növekednie kell, nékem pedig alábbszállanom”. Ugyanakkor világosnak kell lennie, hogy ez a „növekedés” teljesen egy gnosztikus-tudományos, folyamatszerű és módszeres „alábbszállástól” függ.

V

Az eddigiek alapján felvetődhet a kérdés: „Mit értsünk hát kereszténységén?”

A kereszténység egyrészt az eredeti eszmével és az ősi emberi nem

eredeti állapotával, a mennyek birodalmával való kibékülés, másrészt az ezekből áradó világosság.

Ez az eredeti fénybirodalom — amelynek mi, mint mikrokozmoszok a polgárai voltunk — a Szaturnusz-korszak előtti időben létezett, tehát az előtt a korszak előtt, amellyel az elmúlt évszázadok ezoterikusai a tanításaikat kezdik. A Szaturnusz-korszak harangozta be az emberiség bukását, a kereszténység pedig vissza akarja vezetni az embert létezésének eredeti állapotához.

A kereszténységet ezért lehetetlen csupán a szívvel felfogni. A kereszténység ugyanis egyidejűleg megszólítja a legmagasabb értelmünket is, hogy ezt a tiszta értelmet felszabadítsa, mert meg kell szabadulnunk a földi szükségrend illúzióitól.

A kereszténységet nagyobb összefüggésekben kell látnunk. Nem Betlehembben kezdődik ugyanis, hanem a Nílusnál. Ezért áll Máté evangéliumában, hogy: „Egyiptomból hívtam ki az én fiamat” (2,15). Ám ez az utalás is csupán mintegy hatezer évvel visz minket vissza, jóllehet az egyetemes Krisztus-fáradozást évmilliókban mérhetjük.

Az árja korszakban, amelyben jelenleg is élünk, nagyjából 6500 éves időszakokat különböztethetünk meg, amelyek mindegyikében kialakul egy kezdeményezés, hogy a bukott emberiséget visszavezessék eredeti állapotába. Azt is felfedezhetjük, ahogyan egy kozmikus erővonal szerint a fejlődés folyamata, és az isteni fáradozás minden korszakban Egyiptomból indul ki. Az árja korszakban az emberiségnek a harmincharmadik ilyen időszakon kell átküzdenie magát, és ezzel összhangban, kb. 4000 évvel Krisztus előtt kezdődött e korszak harmincharmadik isteni beereszkedése, amelyet időszámításunk kezdetén Jézus Krisztus megjelenése koronázott meg. Ezért mondják, hogy Jézus harminchárom éves korában halt meg.

Időszámításunk első évétől 1939-ig alakult ki az emberiség termé-

szetes reagálása erre a beereszkedésre. 1939-től körülbelül 1950-1955-ig az emberiség szörnyű káoszba és romlásba merült, ezután pedig, 1955-óta megkezdődtek a különböző aratási is kiválasztási folyamatok, amelyek 2658-ig tartanak majd. Az aratómunkások számára azonban különösen a 2001-ig tartó időszak lesz a legfontosabb.

Mivel e könyvnek nem célja, hogy kimerítő kozmológiai, csillagászati és asztrológiai kérdésekkel foglalkozzon, ezért most megelégszünk e vázlatos hivatkozásokkal, később azonban még visszatérünk rájuk más olyan művekben, amelyek e céloknak jobban megfelelnek. A cél: ráébreszteni a tanulót, hogy a kereszténységet az egész világra kiterjedő viszonylatokban lássa. Ahogyan az árja korszak hajnala mintegy 200 000 éve a kozmikus Krisztus beavatkozásával kezdett felvirradni Egyiptomban, úgy hivatik el újra és újra Egyiptomból a megmentő Fiú ezen az óriási korszakon belül, minden 6500 éves időszakban.

Az olvasó megérti tehát, hogy Krisztus legutóbbi megváltó fázisának megkoronázása óta eltelt kétezer éves időszak — e hatalmas korszakok fényében — valójában csupán egy szemvillanás. Az is kitűnik ugyanakkor, hogy ha ennek az isteni beereszkedésnek csupán egy töredékére korlátozzuk figyelmünket, akkor ez súlyos beszűkültséget eredményez.

Amit manapság hivatalosan kereszténységen értenek, az egy töredékes vallási forma csupán, amely ugyan sohasem vezethet megértéshez és felszabaduláshoz, mégis nyilvánvalóan meg kell előznie a valódi vallásosságot. Ezért egyáltalán nem volt hiábavaló az elmúlt 2000 év a maga úgynevezett „kereszténységével”. A töredékességnek az volt a célja, hogy számtalan ismétlődés révén egyfajta vágyat, bizonyos lelkiállapotot és valami sajátosságot véssen az embermilliók vérébe, vagyis lelkébe.

Ha az „újjászületés” nem valósul meg, akkor ez a véset először egy bizonyos minőségig továbbfejlődik, ám azután csakhamar

tévképzetekhez vezet. E gyakran végletekig fokozott tévhitben a valóság szorítása egyre kiábrándítóbbá válik, mígnem — különösen az elmúlt tizenöt év rémülete után* — számtalan ember teszi fel a kérdést: „Hogyan lehetséges az, hogy a valóság, amelyet belülről az egyetlen valóságnak érzek, mégsem felszabadító és világ-megváltó? Hol a hiba?”

Így válik éretté az ember a szellemi forradalomra, miután töredékessége szétporlik a valóság csupasz szirtjein. A szellemi forradalom hajnala eközben felvirradt, és az emberiség napjainkban már egy egészen új idő születésének fájdalmait éli át. Szenvedés, halál és káosz által érlelődik meg az emberiség egy bizonyos része az eljövendő aratásra.

Magától értetődik, hogy e szellemi forradalomnak számos nézete van, melyeknek részletes leírása meghaladja e könyv kereteit. A mi feladatunk az, hogy a szent Rózsakereszt beavatási misztériumát megmagyarázzuk az elérkezett új korszak számára, és meghívjuk a jelölteket az új szellemi iskolákba, és teljes ön-forradalomra szólítsuk fel őket, hogy végül felvértezve, kiegyensúlyozottan, és égő lámpásokkal fogadhassák a Kaszást.

A most elkezdődött korszakban fel kell éleszteni a mennyei testeket, az új misztériumok jelöltjének pedig képessé kell válnia arra, hogy e romolhatatlan testekkel Isten világosságában létezzen. Mindenkit hívnak, aki csak képes hallani, hogy újra „Isten gyermekévé” váljon.

VI

Különösen fontos, hogy amilyen pontosan csak lehet, meghatározzuk, kiknek is szól ez a könyv. E fejezetek üzenete a legtágabb

*A mű 1946-ban, röviddel a II. világháború után jelent meg először

értelemben vett ezoterikus embereknek, a belsőleg megérintett és elhivatott világosságkeresőknek szól.

Ezek az emberek felismerik önmagukban e tulajdonságokat, ha „az emlékezés szellemi ösztöne” sarkallja őket, amely az elvesztett világosságbirodalommal való ősi, tudatalatti kapcsolat, az elvesztett gyermekségre való emlékezés. Ez az állapot visszafojthatatlan vonzódást ébreszt a rejtett dolgok világa iránt, és szenvedélyes keresést szít a korszakok során továtűnt, eredeti állapot után. E vonzódás a tanuló vérében dűl, és ezért a saját múltjából magyarázható. Nagyon fontos szerepet játszhat az ősközhűző vérkapcsolat is. Az ezoterikus világirodalom erről is gazdagon tanúskodik.

Az emlékezés szellemi ösztöne rányomja bélyegét a személyiség testeire, és egyfajta természetes mágikus állapotot okoz. Ezen kívül a vérben megnyilvánuló személyes múlt, és az ősök is kitörölhetetlen nyomokat hagynak a jelöltben. Ha ez a szellemi ösztön elsősorban a gondolkodási képességhez kapcsolódik, akkor az ezoterikus-tudományos kutatás csillapíthatatlan hajlamát kelti. Amennyiben ez az ösztön elsődlegesen az asztráltestben nyilvánul meg, akkor a mágikus dolgok gyakorlati megvalósításának erőteljes vágyát okozza. Végül pedig, ha mindez elsősorban az étertestben érvényesül, akkor éteri látást, tisztánhallást, és intenzív intuíciót eredményezhet.

A gondolkodási képesség természetes mágikus érzékenysége elsősorban a férfiaknál, az étertesté inkább a nőknél fordul elő, míg az asztráltest érzékenysége mindkét nemnél lehetséges, ahogyan a különböző ezoterikus társaságokban a beteljesedésre törekszenek. Hangsúlyoznunk kell, hogy a természetes mágikus érzékenység a személyiség teljesen logikus reakciója az emlékezés szellemi ösztönére. Mindegy azonban, hogy e mágikus kifinomultság jelen van-e már a születéstől kezdve, vagy csak később, gyakorlatok se-

gítségével ébresztik fel, semmiképpen sem bizonyítja az előrehaladást a szellemi tökéletesedés ösvényén. Ellenkezőleg, a már meglévő vagy kikényszerített természetes mágikus érzékenység komoly hátráltató erőt képezhet a szellemi fejlődésben, mivel megerősítheti az ember énjébe vetett tévhitét. Ezért rendkívül veszélyessé válhat a tanuló számára.

Ez a világ telis-tele van ezoterikus spekulációkkal, negatív másvilági áramlatokkal és földhözkött szellemek seregeivel, amelyek — tudatosan, vagy természetüknél fogva — mágikus hajlamaikon keresztül próbálják meg kihasználni és feláldozni az embert. Ha a tanuló reagál e csábításokra, és látszólagos sikereket könyvelhet el, akkor én-tudatát az örületig befolyásolva, egész személyiségével gyalázatosan visszaélnék anélkül, hogy ő maga egy millimétert is haladt volna az élethez vezető ösvényen.

Senki se hagyja tehát, hogy a benne rejlő természetes mágikus érzékenységhez fűződő romantika és spekuláció félrevezesse. Ne higgye, hogy ha a birtokában van, akkor már fölöttébb előrehaladott állapotban volna. Ez áll ugyanis a legtávolabb az igazságtól! Mert attól még, hogy valaki éterlátással vagy más természetmágikus „tehetséggel” rendelkezik, még nem lesz „előrehaladott”. Minden primitív nép többé-kevésbé birtokolja e tulajdonságokat a múlt csökevényeként.

Úgy van ez azokkal, akiket az emlékezetük ily bántóan hajszol, vonszol vagy kizsákmányol, mint azon fiatalokkal, akikről az a mondás járja, hogy „gyerekeknek már túl öreg, de felnőtteknek még túl fiatal”. Az emlékezés szellemi ösztönének szüntelen hajszolása miatt már nem tudnak meglenni kizárólag a durva földi természet világában. Viszont az új életbe sem léphetnek be, mivel ehhez még minden szükséges feltétel hiányzik belőlük. Ezért meglehetősen kiegyensúlyozatlanok, és ha természe-

tes mágikus ösztöneikre továbbra is negatívan reagálnak, akkor ez az állapot veszélyessé, nagyon rendellenessé és abnormálissá válhat.

Az „emlékezés szellemi ösztönének” megszabadító jelentősége végeredményben abban rejlik, hogy aki birtokában van, az ebből kiindulva eljuthat a valódi mágiához, a királyi és papi művészet-hez, amelyről minden vallás beszél. Az emlékezés szellemi ösztöne egy világosság felé hajtó erő, amelynek az a célja, hogy a fényhez már elérkezett ember ráeszméljen, hogy a természetes mágiikus érzékenység alapján a fényt nem fogadhatja be.

A természet szerinti értelemben vett ezoterikus ember, és a beteljesedés között hatalmas és mély szakadék tátong, hiszen „test és vér” nem örökölheti az új birodalmat. Így az istenkereső végül belátja a már említett, alapvető megváltozás szükségességét, mert számára ez az új élethez vezető híd. Ha a zarándok áthaladt ezen a hídon, akkor megnyilvánul számára az igaz mágia lényege, és átruházzák rá a királyi és papi művészet eszközeit.

Ez az isteni művészet azon eredeti képesség helyreállítására vonatkozik, amelynek az ember a mennyei testben valaha birtokában volt. Mégegyszer, teljes határozottsággal meg kell azonban állapítanunk, hogy e királyi művészet soha nem fejlődhet ki közvetlenül az ember természetes mágikus érzékenységéből.

A valódi mágia sohasem jelenti ennek az érzékenységnek a kihasználását, hiszen ez csak az emberiség ősmúltjából származó emlékezés erőtlen és eltorzult eredménye. E természetes mágikus érzékenységre csupán azért van szükség a földi természetben, hogy az embereket felrázza, otthontalanná és idegenné tegye. Ahhoz, hogy ez az érzékenység valóban felszabadítóvá válhasson, az embert el kell vezetnie az anyag határára, ahonnan pedig csak a Szellemi Iskola segítő keze szabadíthatja meg.

VII

Az emberiségnek még mintegy hétszáz éve van hátra a már említett árja korszak harmincharmadik időszakából. Ebben az elkövetkező hétszáz esztendőben egy teljesen új embertípus jön majd létre, amely a halandó testiséget folyamatszerűen levetvén, a mennyei személyiségben fog létezni.

A személyiségcsere folyamatával együtt más, mélyreható geológiai, mágneses és légköri változások is végbemennek majd földanyánkon kívül és belül is. A mai emberiség számára különösen a hatásaikat kisebb mértékben már ma is kifejtő mágneses és légköri változások lesznek végzetesek. Az emberiség azon része, amely nem képes szerkezetileg igazodni az átalakulási folyamatokhoz, és képtelen az új személyiséget felépíteni, az a degenerálódás útjára lép majd, s végül vérben és halálban hanyatlik alá. Az emberiség másik, magát megújító része egyre jobban elveszíti a kapcsolatot a megkristályosodó résszel, ami gyakorlatilag teljes elszakadással végződik majd.

Ez az új embertípus képezi a harmincharmadik korszak „aratását”. Ez az aratási időszak 1953. augusztus 20-án elkezdődött. Ugyanis ezzel a dátummal ér véget a nagy piramis exoterikus időszakának, és új fejlődés kezdődik.

Mindazok intenzív fáradozása révén, akik megértették a szent Rózsakereszt hívását az eljövendő korszakra, alulról kiindulva elkészültek az aratásra váró földek, az élenjárók pedig felkészültek feladataikra. Az elhivatottak felkészítésének, és minden erőfeszítésnek az a célja, hogy az isteni fáradozás e korszakának aratása minél hatalmasabb lehessen.

Új világtestvériség jött létre, amely a hatalmas aratási munka, és a megújító szellemi iskolák alapja. Mindannyian azon dolgoznak, hogy munkájuk az egész földön kibontakozhasson. Mert az

érett lelkeket le kell aratni, és elvezetni őket feladatukhoz, az újjászületéshez. Azért készülnek fel tehát feladatukra az aratók, hogy az eljövendő új embertípus segítői lehessenek. Ám ma is érvényes minden idők aratóinak panasza: „az aratnivaló sok, de a munkás kevés!” Ezért e könyv szerény felhívás kíván lenni a bensőleg hivatottak számára, akik még nem jöttek el, hogy felébreszse bennük elhivatottságukat, és néhány alapvető irányvonalat nyújtson nekik azzal a céllal, hogy tudatukban életre keltse azokat a tulajdonságokat, nézeteket és feltételeket, melyeket az új embertípusnak birtokolnia kell.

Ezért e felszólítás nem fulladhat ismeretelméletbe vagy szemlélődő filozófiába. A gyakorlatban alkalmazandó értéket kell közvetítenie a komoly tanulók számára, hiszen az új embertípus nem születhet meg tantételekből, hanem csakis ezeknek a gyakorlati alkalmazásából.

Az olvasó e könyv lapjain tehát gnosztikus oktatásban részesül, melynek alkalmazásával ránemesedhet arra, hogy hamarosan munkásként és aratóként tevékenykedhessen, miközben a saját szellemi ösvényén való haladása is biztosítva van.

VIII

Az eddigiek alapján nyilvánvalóvá vált tehát, hogy a mennyei személyiség megszülettetéséről és a szerkezeti újjászületés megvalósításáról van szó. Ez a mennyei személyiség nem oszlott fel, csupán élő halott, melyet életre kell kelteni. Amint a mennyei személyiség életre kel, az ember központi szellemének át kell vennie az irányítást e személyiség fölött. Ezzel egyidejűleg a földi természet személyiségét fel kell oszlatni, vagyis el kell kezdeni, és véghez kell vinni a természet szerinti elhalás folyamatát.

E két folyamatot a tanulónak egyetlen egészként kell látnia, mi-

vei a mennyei test csak a halandó természetén keresztül fejlődhet ki. Az új személyiség kialakulásának alapja a földi, vagy dialektikus személyiség. A lebontás és felépítés folyamatai pedig egymásba érnek. Ennek lehetőségét Krisztus üdvözítő munkájának köszönhetjük. Ezt a fáradozást pedig szélesebb távlatokban, a harmincharmadik korszak teljes isteni megnyilvánulásának keretében kell látnunk.

Korszakunk hét nagy vallási impulzusa során olyan munka elvégzése volt a cél, amely egyrészt globális és összelüggő, másrészt pedig egy-egy nagyon egyedi céllal is rendelkezik. Minden alkalommal meg kellett építeni azon hétfokú lépcső egy-egy lépcsőfokát, amelynek végül az Isten testben való megnyilvánulásához, Jézus Krisztushoz kellett vezetnie. Minden világvallásban megszólal, bizonyágot tesz és hat a Knsztushierarchia, azonban csak e lánc utolsó szemében ünnepelehetjük először Jézusban a diadalt, és csak az utolsó láncszemmel készült járat az isteni egység és az istentelen, tér-időrendi megnyilvánulás között.

A világ fejlődése — ahogyan azt a korábbiakban már láttuk — hanyatlás, és az eredeti lélettől távolodó valóság, melyről minden világvallás és mitológia is tanúskodott. Amikor e hanyatlási folyamat az árja korszakban a végső szakaszába lépett, akkor az isteni egység világaiból kiindulva hatalmas tevékenység fejlődött ki. Ezt követően különböző isteni impulzusok nyilvánultak meg. Az istentelen emberi lét egyre közelgő és kieléződő válságában azért jöttek létre az isteni impulzusok, hogy rendszeres kapcsolatot létesítsenek a hanyatló ember és az egység isteni világossága között.

Először három egymást követő, meglehetősen absztrakt impulzus segítségével teremtettek kapcsolatot az emberi ego három nézetével, vagyis az ember földi, istentelen személyiségének központi szellemével. Ezzel az Isten és ember közötti háromszoros kapcsos-

lattal az emberi ego alkalmassá vált arra, hogy majdan, a gyötrelmek mélypontjának elérése után, megragadjon egy létrát, és elinduljon a magasba. Segítők nagy tömegeire, és évezredekre volt szükség a mennyei létra e három legfelső fokának megalkotásához. A következő kapocs, Isten létrájának következő foka az ember fiatal gondolkodási képességének befolyásolása volt azzal a céllal, hogy a földi személyiségnek ez a része se képezhesen leküzdhetetlen akadályt a végső megváltásban.

Az ötödik lépcsőfok a világosság és az asztrál- vagy vágytest összekapcsolódásával valósult meg, a hatodik pedig az ember étertestének befolyásolására vonatkozott.

Amikor a kegyelem e hatszoros, magasztos előkészítő munkáját elvégezték a hat egymástól jól elkülöníthető isteni impulzussal, és segítők ezreinek együttes munkájával — hiszen Isten mindig is teremtése és teremtményei révén nyilatkozik meg —, akkor végül a hetedik lépcső megépítésével koronázták meg a hatalmas isteni üdv-munkát. A földi anyagtesttel, vagyis az eredeti létforma kariatúrájával való kapcsolat ugyanis a hetedik világvallásban Jézussal, az Úrral született meg. Ez Isten üdvössége, amellyel az ember létezése mélypontján találkozik: az egység keresztje, amely vérét összekötötte az emberével, és a világ és emberiség iránti személytelen szeretettel leereszkedett a mulandóságba.

Ha az ember reagálni akar a világosság hívására, és meg akarja mászni Isten létráját, akkor ezt a legelső létrafokon, az anyagi életterületen, és Krisztussal való vérkapcsolatban kell elkezdenie. Fontoljuk csak meg Krisztus szavainak mély értelmét: „Nélkülem semmit sem tehettek. Senki sem jöhet az Atyához, csak én általam”.

Az új nap fényében a legcsekélyebb értelme sincsen e korszak hétszörös vallási megnyilvánulását teljes egészében szemlélni, mindazonáltal — mivel korszakunk a vége felé siet — fontos levonni az egészségből eredő következtetéseket, és annak megfelelően cselekedni.

A keresztény isten-impulzusnak két szakasza van: egy történelmi és egy mai, amely a közeljövőig tart. A történelmi szakasz az anyag szerinti vérkapcsolat szakasza volt, amely közvetlenül egybeesett a hanyatlás válságával.

Most, hogy napjainkban a hanyatlás reménytelen, véres és szörnyűsége kimenetele nyilvánvalóvá vált, és Isten Fia a felállított hétfokú, mennyekbe érő létrán leereszkedett, a tanulóknak meg kell ragadnia a fényt azzal a felkiáltással, hogy „Nem bocsátlak el téged, míg meg nem áldasz engemet”, és ki kell tartania mindaddig, amíg — Jákobhoz hasonlóan — ki nem ficamíjtják a „csípőjét”.

A csípő-kificamítás jelképe a „nyilas” (Saggitanus) gondolatára tereli a figyelmet, amely azt jelenti, hogy minden emberi törekvést és az egész életöszönt meg kell fordítani, és a világ üdvösségére kell hangolni, hogy az emberiség isten hétszörös kegyelmében részesülhessen. Krisztusban minden régi elmúlt, és minden újjá lett. A tanulóknak pedig a jelenben kell hozzálátnia a feladathoz, naponta bizonyosságot téve róla, hogy törekvéseinek értelmes-erkölcsös kiindulópontjául Rózsakereszt Krisztián sírkamrájának bronzba vésett szavait választotta: „Jesus mihi omnia” — Jézus mindenem.

A kereszt útján való elindulással a haláltermészet és a földi személyiség a szellem és a mennyei test feltámadásának kapujává válik. A tanuló nem a haláltermészetet viszi el a feltámadáshoz, hanem a másik folyamat szolgálatában használja. A folyamat sikere a már korábban említett misztikus újjászületéstől, vagy más néven az alapvető megváltozástól függ, amelynek meg kell előznie a szerkezeti újjászületést. A misztikus újjászületés tudatos kapcsolatot jelent a Krisztuserővel, amely az árja kor hétszörös istenfáradozásával valósulhatott meg, mivel ennek folyamán a Logosz az emberrel a vérben találkozik.

IX

Mindezek alapját János Jelenéseinek bevezetőjében találhatjuk meg:

„Jézus Krisztus kijelentése, amelyet adott néki az Isten, hogy megmutassa az ő szolgálóinak, amiknek meg kell lenniük hamar: Ő pedig elküldvén azt az ő angyala által, megjelenté az ő szolgálójának Jánosnak, aki bizonyágot tett az Isten beszédéről, és Jézus Krisztus bizonyágtételéről, és mindenről, amit látott. Boldog, aki olvassa, és akik hallgatják e prófétálásnak beszédeit, és megtartják azokat, amelyek megírattak abban; mert az idő közel van.

János a hét gyülekezetnek, amely Ázsiában van: Kegyelem néktek és békesség attól, aki van, aki volt, és aki eljövendő; és a hét szellemtől, amely az ő királyiszéke előtt van, és a Jézus Krisztustól, aki a hű tanúbizonyág, a halottak közül az elsőszülött, és a föld királyainak fejedelme. Annak, aki minket szeretett, és megmosott bennünket a mi bűneinkből az ő vére által, és tett minket királyokká és papokká az ő Istenének és Atyjának: annak dicsőség és hatalom mind örökkön örökké! Ámen.

Imé eljő a felhőkkel; és minden szem meglátja őt, még akik őt által szegezték is; és siratja őt e földnek minden nemzetsége. Úgy van. Ámen. Én vagyok az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég, ezt mondja az Úr, aki van, aki volt, és aki eljövendő, a Mindenható."

Merész vállalkozás e mű keretein belül a János Jelenéseiből vett részleteket megvizsgálni, hiszen számtalan indok szól ellene, amely egy megfontolt embert visszatartana ettől. Az évszázadok során számtalan „biblia-félremagyarázó” vetette magát János Jelenéseire, százával jelentek meg a kommentárok, visszhangzottak a prédikációk, mindezek eredménye pedig ezrek ellenérzése, és milliók harsogó nevetése lett. János csodálatos és hatalmas látomása-

inak olvasásakor alighanem mindenkit eltölt annak az érzése, hogy tehetetlenségében képtelen annak megértésére. Vonzereje ugyanakkor ismételten a Biblia eme utolsó könyvéhez vezeti az embert. Éveken át tartózkodtunk kiadványainkban János Jelenéseitől, mert még a látszatát is kerülni akartuk annak, hogy esetleg részesei volnánk az okoskodók szólamainak. Most azonban olyan késztetésnek engedünk, amely erősebb az ellenállásunknál, és ezért most beszélünk Önöknek Isten könyvének eme „arany végéről”, mert az idő közel van.

Minden világvallásnak van saját misztériumirata, a beavatottakat és tanítványait szolgáló szellemi hagyatéka. János Jelenéseiben romolhatatlan fényességben ragyog a kereszténység szellemi hagyatéka.

A profetikus könyveket azonban nem szabad összetéveszteni a misztérium-tanításokkal. A Bibliában számos profetikus könyv van, és a misztérium-iratok is kétségtelenül tartalmaznak profetikus elemeket, mégis éles különbséget kell tenni a kinyilatkoztatások és a próféciaik között. Kinyilatkoztatásban azok a megszábadult és kiemelkedett emberek részesülnek, akik megfelelnek bizonyos feltételeknek, és bizonyos átszellemült állapotban vannak. Ezzel szemben a próféciaik azokhoz szólnak, akik a sötétben bolyonganak, a földből valók és földiek. A kinyilatkoztatás isteni felismerést, a prófécia isteni nyugtalanítást jelent. A kinyilatkoztatás „kegyelem”, a prófécia „ítélet”.

A kegyelem és az ítélet gyakorta összefonódik, aki viszont még nem érett a kegyelemre, arra ítélet nem mérhető. Így talán megérti az olvasó, hogy a szellemi fontoskodók miért maradnak újra meg újra üres kézzel. Az ember oly szívesen megértené az Apokalipszis kozmikus, asztrológiai és filozófiai értelmét, ám képtelen erre, mivel az ösvényt ugyanakkor nem akarja. A pecsétek, leve-

lek, trombiták és látomások csakis akkor válhatnak valóban elevenné az olvasó számára, ha a kegyelem sugarai belülről beryogják a lényét.

János Jelenéseinek könyve, természetéből fakadóan útvesztő, melyben Ön kétségtelenül könnyen eltévedhet. Létezik azonban egy finom fonál, amely Önt minden folyosón és termen nagy biztonsággal átvezeti.

A teológusok számára korábban sarkalatos kérdés volt, hogy az Apokalipszis szerzője vajon az evangélista János vagy az öregebb János volt-e. Számunkra a szerző Jézus Krisztus, a keresztény misztériumok magasztos hierofánja, aki az olyan ösvényen járó tanulók által szólal meg, akik a fentiekben említett kegyelemben részesültek. A „János” név maga is azt jelenti, hogy „Isten kegyelmes volt hozzánk”. A keresztény misztériumok kinyilatkoztatásában tehát az részesül, aki az eljövendő hatalmas megmentési folyamatok kegyelmét elnyerte.

Az ilyen tanulót nyomatékosan felszólítják arra, hogy igazodjon a mágiikus evangéliumban leírtakhoz, mert „*az idő elközelgett!*” E tanácsot azonban csakis akkor képes megfogadni, ha a hallott vagy felolvasott próféciát teljesen megérti. E leckék pedig azért születtek, hogy végül elvezessék ehhez az elengedhetetlen megértéshez. Ez azonban kizárólag akkor valósulhat meg, ha a tanuló hajlandó és tud szolgálni, és a szíve vér-közösségben él majd Krisztussal.

Ha a fentiek olvasása után még netán kételkedne abban, hogy milyen különleges helyet is foglalnak el János Jelenései a Biblia többi könyvei között, akkor bizonyosan másképp vélekedik majd a könyvben foglalt megbízatás megismerése után. A megbízatás úgy hangzik, hogy János forduljon „a hét gyülekezethez, amely Ázsiában van”. E hét gyülekezetről alkotott általános vélemény nem nevezhető éppen magasztosnak. Többnyire azt feltételezik,

hogy itt hét kisázsiai egyházközösségről van szó. Akik azonban tájékozottak a Krisztus-misztériumok nyelvében, azok mindezt jól értik.

„*Asia*” a figyelmünket egyenesen a háromszoros Logoszra, annak rendjére és világára irányítja, ahol a valóban megszabadultak vannak, és ahová a szunnyadó és kiürült mennyei személyiség is tartozik. E legmagasságosabb háromszoros lény, „*aki van, aki volt, és aki eljövendő*”, „*az ő királyiszéke előtt*” lévő hét dinamikus erőáramot küldi az őszanyag minden olyan összpontosulásába, amelyben fenségét, szeretetét és erejét meg akarja nyilvánítani. E hét erőnek megfelelően a szellemi fejlődésnek is hét szakasza van, a szellemi befolyásnak is hét csoportja, hét foka, amelyek a háromságos Istenségben, vagy az ő nevében nyilvánulnak meg. Ezoterikus körökben tévesen úgy gondolták, és úgy tanították, hogy hét különálló misztériumiskola létezik, amelyek magasabb szinten, valamiféle nemzetközi szervezetben vannak összekötve, amely a Fehér Páholyként ismert. A hét iskola azonban nem más, mint a hét őserő hét megnyilvánulása, a Szent Hétszellem, amely minden időkbén, és kozmoszunk minden szférájában hat. Ezt a hét összellemet minden világvallásban hirdetik, és a misztériumok fiainak a fejlődés egy meghatározott szintjén meg kell mászniuk a hét lépcsőt, át kell esniük a hét vizsgán, uralniuk kell a hét törvényt, és meg kell kapniuk a hét kegyelem-adományt.

Ennek fényében már érthetőek a János Jelenéseinek bevezetőjében olvasottak. Létezik egy Isteni kinyilatkoztatás ebben a világban, egy szent misztérium, amelyet korszakunkban Jézus Krisztusban és általa mindenkinek átnyújtanak, aki önmagát szabaddá és alkalmassá teszi erre.

A szent misztérium megérinti az ilyen Jánost, ő pedig nem is tehet mást, minthogy lényéből fakadóan tanúskodik mindarról, ami ennek folytán hozzá kerül. Azok számára, akik egy testvér-

nél megfigyelnek és meg is értenek egy ilyen folyamatot, mindez örömet jelent, a boldogság örömét, hiszen egy újabb megváltott közeledik a világosságához.

Küzdelme során e János pedig „a hét gyülekezethez” fordul, „amely Ázsiában van”, vagyis mennyei alakjának hét nézetéhez. Ezt az alakot — amely szunnyad ugyan, mégis van, egykor is létezett és feltétlenül el is jön majd — egy erő-ige által, egy isteni mantram segítségével felébresztik. Felébreszti őt „a hét szellem”, a Szent Hétszellem, aki Istennél és Istentől van, és a keresztény misztériumok hierofánja, Jézus Krisztus, aki — mint a „halottak közül az elsőszülött” — életével megmutatta Jánosnak, hogyan kell a mennyei testet a földi test természetén keresztül feléleszteni.

Ebben a szent jelenlétben kezdi el János a munkáját.

Az alapvető megfordulás

I

Az ember szívsszentélye nem él független életet. A tanuló szellemi fejlődése során ez a szerv nem cselekszik, és nem alkot önállóan, ahogyan ezt gyakran gondolják. A szívsszentélyt teljes egészében a fősszentély irányítja, tehát a szív és a fej egyetlen rendszerre kapcsolódik össze. A fej és a szív úgynevezett elválasztottsága, és az erre épülő misztikus és okkult fejlődési utak dialektikusak, vagyis a földi, mulandó természet szerint valók.

Az eljövendő korszak új emberének meg kell tanulnia a szív és a fej működését és fejlődését elválaszthatatlan egységnek látni, és így értelmezni. A misztikus és intellektuális hajlamok világunkban megfigyelhető elválasztottsága csupán egy elfajulás következményei. A szív és a fej anatómiailag és szerkezetileg is tökéletes egységet képez. A szívet az agyalapi mirigy és a medulla irányítja az agyidegeken keresztül. Anatómiai és szerkezeti szempontból tehát a szív úgynevezett önállóságából nem marad semmi lényeges. A tanuló fej-szív rendszere jelenleg jórészt automatikusan működik, e könyv azonban meg akarja mutatni az utat ahhoz, hogy a szív újra akaratlagosan működő izommá váljék. Erről a tulajdonságról beszéltek a régiek, és az új embertípusnak meglesz ez a képessége.

II

A fej-szív rendszer csúcán a gondolkodási képesség áll, amely az egész testi alak és a teljes szervi rendszer vezető elve. A gondolkodási képesség elsődleges gyűjtőpontja a jobb agyféltekében talál-

ható. A tanulónak emellett nagy figyelmet kell fordítania akarat-
i képességére is, melynek legfontosabb központja a bal agyfélte-
kében van.

A szív az érzelmi élet székhelye, melynek sugár-gyújtópontja a
sternum, vagyis a mellcsont. A kisagy és az agyalapi mirigy pedig
a fej-szív rendszerben kialakuló, valamint az arra ható összes erő
és feszültség transzformátora és ellenállásszekrénye. A me-
dullának az ember érzelmi életére adott ismert reakciói világosan
jellemezik ez utóbbi szervek működését.

Ez az egész rendszer, a légzés segítségével szellemileg kétfélekép-
pen táplálkozik kívülről. A szokásos szervi működésekhez nélkülöz-
hetetlen oxigén és nemesgázok mellett a légzés folyamán szá-
mos szellemi és éteri rezgés is behatol a rendszerbe. E rezgések
egyrészt a tüdőben elkeverednek a vérrel, és így bekerülnek a vér-
keringésbe, másrészt pedig — a légzés során — az orr-rostacsonto-
kon keresztül behatolnak a főszentélybe, és ezzel közvetlenül is
befolyásolják a különböző agyközpontokat.

Ezt a fej-szív rendszer jellegére, és elsődleges rendeltetésére vonat-
kozó rövid jellemzést elégségesnek tartjuk a könyvben megfogal-
mazott célok megértéséhez.

III

A tanuló tehát három elsődleges működést fedezhet fel a fej-szív
rendszerében: a gondolkodást, az akarást és az érzést. E fő funk-
ciókat egymástól függetlenül is használhatja: *gondolkodhat* anél-
kül, hogy akarna vagy érezne, *akarhat* gondolkodás vagy érzés
nélkül, és gondolkodás vagy akarás nélkül is képes *érezni*.

Minden dolog isteni Alkotója azért ajándékozott meg minket e
tűzháromszög, a *trigonum igneum* háromszoros szabadságával,
hogy a tűz három nézete megfelelően fejlődhessen. A fej-szív

rendszer három elsődleges funkciójának teljesen egyenrangúan
kell együttműködnie anélkül, hogy a háromszög bármelyik néze-
te is előnyre tenne szert. Ezért működhetett kezdetben mindhá-
rom nézet teljesen függetlenül egymástól.

A földi természet szerinti életben azonban szó sincs többé har-
monikusan lobogó tűzháromszögről. Világunkban ugyanis há-
romféle embertípus nyilvánul meg: az értelmes típus, aki a gon-
dolkodásból indul ki ugyan, de a valódi bölcsességgel semmilyen
kapcsolata sincsen, az akarat típus, aki viszont már nem kötődik
a tiszta akarathoz, és a misztikus típus, akinek pedig már semmi
köze sincs a valódi misztikához.

Ezért a gondolati tevékenység során az akarat és az érzés mindig
is alárendeltté válik, az akarat tevékenységénél a gondolkodás és
az érzés fojtódik el, az érzelmi tevékenység során pedig egyálta-
lán nem beszélhetünk a gondolkodás és az akarat szabad műkö-
déséről.

IV

A háromszögnek ez a zavarodottsága szörnyű elfajulást okoz,
amely végül — a vágyakhoz való alapvető kötöttség miatt — az ér-
zelmi élet eluralkodásához vezet. A tömeg — és bizony milyen ke-
vesen emelkednek ki belőle — könnyen bizonyíthatóan teljesen
az érzelmi élet, a vágyélet rabja.

Amikor a szívben bizonyos érzés vagy vágyakozás fejlődik ki, ak-
kor ez a sternumot meghatározott sugárzásra készíti. E sugár
vagy ultraibolya, vagyis taszító és romboló, vagy infravörös,
amely vonzó és fejlesztő. Amint a sternumnak ez a kétféle sugár-
zása kiárad, az ember aurikus felhője — melyet joggal neveznek
vágy-felhőnek vagy vágytestnek is — meghatározott módon ala-
kul: valami megsemmisül, valami pedig odavonzódik.

Mivel az aurikus felhő egyúttal a lélegzőterünk is, ezért azt mondhatjuk, hogy tartós vágyakozásunk megváltoztatja a lélegzőterünket. A vágyak meghatározzák az általunk belélegzett asztrális életanyag minőségét. Az asztrális életanyag egyfelől a belélegzett oxigénnel együtt a tüdőn keresztül a vérkeringésbe kerül, a másik irányból pedig az orr rostacsontján át az agyközpontokba jut. A vér minden szervet és agyideg-sejtet átítat ezzel az asztrális életanyaggal, amire az egész élő szervezet reagál, bizonyos létállapotba kerül tőle, és abban marad.

A következtetéseket levonva azt mondhatjuk tehát, hogy a lélegzőtér minőségét a vágy határozza meg, amely benne sternumsugárzásként nyilvánul meg. Az is kitűnik továbbá, hogy azok az asztrális erők és rezgések, amelyek kapcsolatba akarnak kerülni velünk, csak akkor hatolhatnak be az aurikus szféránkba, ha jellegük összhangban van a miénkkel.

Végül pedig meg kell állapítanunk, hogy egy bizonyos vágy nem csak a lélegzőteret, és az aurikus szférát formálja a saját képére, hanem — a véren keresztül — az egész testalakot is bizonyos létállapotba hozza, és így a gondolkodást és az akarást is uralma alá hajtja. Az ember így idővel csak *azt* akarja, és *arra* gondol, amit a vágy és az érzések működése parancsol.

A tanuló számára teljesen világosnak kell lennie, hogy itt egy leépítő körforgásról van szó. Tiszta értelemről az embernél már időtlen-idők óta nem beszélhetünk. A gondolkodás feltételelessé és találgatóvá vált, az akarati tevékenység pedig emiatt szintén alacsony szintű és kísérletező.

Az emberi élet eredeti, szent és tiszta állapotában a gondolkodási képesség fel tudta fogni az abszolút, isteni értelmet, és az adott élethelyzetben szükséges reagáláshoz transzmutálta. A tiszta akarat felfogta és dinamizálta e sugallatokat, a tiszta érzés pedig bevonta a rendszerbe a cselekvéshez szükséges erőket, az akadályo-

zókat pedig eltávolította. Magától értetődik, hogy mindebből csakis megszabadító cselekedet születhetett.

A jelenlegi gondolkodásunk azonban az isteni bölcsesség szilánkjára csupán. Az akarat és a vágy emiatt fölöttébb kísérletező, ennek minden következményével együtt. Az ember egyre inkább bele-vájja magát a földi természet mélységeibe.

A régi bölcsék tudatják velünk, hogy ezek a dolgok nagyon szorosán összefüggenek az úgynevezett bűnbeeséssel. Amint az ember elveszítette az isteni értelemmel való kapcsolatát, amely első kézből és közvetlenül a gondolkodási képességből eredt, attól fogva egy kísérletező életmód kiszolgáltatottjává vált. Már nem „Isten kezét fogva járt”, hanem csak bolyongott. Úgy is fogalmazhatnánk, hogy a bűnbeesés annak a következménye volt, hogy a fej-szív rendszer három elsődleges funkcióját kísérletezve és találmokra alkalmazta. Az ember saját lényét erőltette, ezért elveszítette a Logossal való kapcsolatát.

V

Az ember elsüllyedtségének jelenlegi helyzete még súlyosabbnak tűnik, ha számításba vesszük azt a vérállapotot is, amelyben földi feladatunkat elkezdjük. A gyermek, vére jellegében magával hozza mikrokozmosz múltjának teljes terhét, de a vére egyúttal odaköti a szüleihez, őseihez és fajához is.

A megszülető gyermeket körülvevő aurikus égbolt az élet szikrájának első fellobbanásától kezdve az alacsonyrendű erők közvetítő eszköze, amely az évek során egyre erősebb befolyást gyakorol rá. Ezért az isteni világosság számára részben hozzáférhetetlen, emellett pedig korszakok bűnének bélyegét viseli. Joggal hirdették a régi dogmatikusok, hogy „az ember bűnben fogantatott és bűnben született”.

A Szellemi Iskola tanulója nem lehet eléggé tudatában annak, hogy az idő világában felébredve az első pillanattól kezdve börtönben és káprázatban él, melyben minél idősebbé válik, annál szorosabb a kényszerzubbony, és annál ijesztőbb a szemfényvesztés.

Alaptételként állapíthatjuk meg, hogy a földi természet emberei születésüktől kezdve egyedi vérállapotuk hajlamaiból élnek, és így — aurikus szférájukat e hajlamból táplálva és építve — gondolkodásukat és akarataikat egyre mélyebb fogságba taszítják az elfajulás körforgásában.

Ezért többé nem beszélhetünk a „gondolkodás szabadságáról”. A gondolkodás az érzelmi élet tudatalatti hajlamaiból, vagyis a vágyéletből magyarázható. Nincs többé közvetlen kapcsolat a szellem és a gondolkodás között. Az igazi szellem nem tud behatolni a zavaros és homályos aurikus szférába. Az ember gúzsba van kötve, és csörgő láncokkal keres, könyörög és küzd a megváltásért.

De milyen irányban keressen? Kihez fohászkodjon? Milyen módszereket alkalmazzon az életért folytatott küzdelmében? Vallási, filozófiai és tudományos hatalmak és tekintélyek ezrei tolonganak, hogy „segítsenek” neki. Ezeket azonban az jellemzi, hogy szemmel láthatóan nem értenek egyet egymással.

A megszabadulást csakis egy abszolút, ellenállhatatlan és alapvető érték hozhatja meg, amelyet Isten összekapcsolt a gondolkodással. Az akarati tevékenység így pozitívan irányulva bontakozhatna ki, az érzés-sugárzás pedig a sternum segítségével megtisztíthatná az aurikus szférát, és feltárhatná a kaput a világossággal való maradandó kapcsolathoz.

Hol találhatunk azonban ilyen alapvető értéket, és a megláncolt ember hogyan lobbanhat lángra közvetlenül Istenben? Hát nem spekuláció és hiábavaló időtöltés-e a világ számtalan tekintélye által pártfogolt valamennyi vallási megnyilatkozás és filozófiai

rendszer, ahogyan ezt már sokan felfedezték? Ki garantálja a megláncoltaknak, hogy az ösvény, amelyre hívják őket, nem teszi-e állapotukat még súlyosabbá, rögeszméiket rémisztőbbé és láncukat nehezebbé?

Világunkban vannak olyan emberek, akik úgy gondolják, hogy joggal vallhatják magukénak az „első kézből eredő tudást”, és ezért azt mondják: „kövess, mert én tudom!” Ha azonban eleget szeretnénk tenni e hívásnak, mégsem lennénk rá képesek, hiszen egy ember első kézből való tudását, a másik csak akkor olvashatja magába, ha már neki is birtokában van ez a közvetlen tudás. Ezért nem nyújthatnak segítséget a megláncoltaknak azok az ezoterikus iskolák sem, amelyek vezetői azt mondják: „kövessetek!”

Mindebből egyértelműen kiderül, hogy a filozófia, a vallás és az ezotéria területén az embert semmi sem tudja tartósan kielégíteni, tehát semmi és senki nem tudja őt megszabadítani. Minél kevesebbet foglalkozik tehát szellemi spekulációval, annál jobb. Senki sem segíthet neki, és már Isten sem tud benne erővel hatni. Csakis saját magán segíthet egy teljes ön-forradalom, egy egészen alapvető változás megvalósításával.

Ha a megláncolt ráébred élete kilátástalanságára, és megismeri önmagát, akkor állhat meg a lejtőn és indulhat felfelé. Az általunk ajánlott ön-forradalomnak megvan az a hatalmas előnye, hogy nem állít fel semmiféle vallási vagy filozófiai szabványt, nem akarja kihasználni Önt, és még kevésbé akarja olyan emberekkel kapcsolatba hozni, akik saját állításuk szerint oly sokat tudnak, és akiket csak követnie kell. Az igazság kedvéért azonban hangsúlyoznunk kell, hogy az alapvető megváltozási folyamat sikerességének természetes alapját egy bizonyos vallási és filozófiai életmódnak kell képeznie. Ezt az életformát azonban nem lehet leírni, mert mindenki számára más és más. A megláncoltak csu-

pán abban azonosak, hogy tudatában vannak életük kilátástalanságának, és érzik béklyóik súlyát.

VI

Egy fontos dologban minden misztikusan és ezoterikusán törekvő egyetért: mindnyájan a szellemi és szerkezeti megszabadulást keresik. Bár módszereik egészen különbözőek, sőt akár egymásnak ellentmondóak is lehetnek, a késztetés, a hajtóerő és a keresés mégis teljesen azonos. A kőkemény kálvinista és a szélsőséges okkultista szemmel láthatóan egyfelé törekszik.

Ez az ősi késztetés már a dialektika létrejöttének kezdetén megragadta az emberiséget, és ha szellemi szemünkkel nyomon követjük a misztikus és ezoterikus világtörténelmet, akkor láthatjuk, hogy mindig is ez az elemi erő hajtotta a szellemi keresést. Ezt a szellemi keresést, és a beteljesedésre törekvést nevezhetik bárminek is, feltámadásnak, újjászületésnek, megtérésnek, megvilágosodásnak vagy megszabadulásnak, a forrás félreismerhetetlenül ugyanaz.

Mindez valami elutasíthatatlanul alapvetőt bizonyít, mégpedig azt, hogy szeretetével és fájdalomával, jóságával és rosszaságával, vér-orgiáival és koromfekete gyászéjszakáival ez a világ egyetlen emberfiát sem elégíthet ki — bármily erősen kötődik is e természethez, és még ha legvelejéig földi is. Bárhogyan is, de jelen van a megszabadulás utáni féktelen vágyakozás, melyben minden megláncolt ember osztozik.

A korszakok során számtalan térd hajlott meg e vágyakozásban, és számtalan kéz kulcsolódott imára. Voltak szilárd ellenállásban ökölboszoruló kezek, és voltak tömjénes edényük fölött görnyedő, monoton mantramokat éneklő ezotikusok is. Hatalmas tömegek töltötték meg a templomokat és katedrálisokat, a hegyek-

ben és barlangokban pedig remetek éltek magányosan, akik valamennyien egyazon vágyakozás megszállottjai voltak. Az okkultista, a kálvinista, a teozófus, a római katolikus, a szabadkőműves és a szabadgondolkodó — e sokszínű társaság egy dologban megegyezik: keresik a világosságot, a megszabadulást és Istent, keresik Jézus Krisztust, a bölcsességet, az erőt, a tisztaságot, vagy bár hogyan nevezik is. Nem egyformán keresnek, és eredményeik sem egyenértékűek, a forrás azonban, amelyből legmélyebb önvalójuk merít, mégis mindnyájuknál ugyanaz.

Erre azért hívjuk fel a tanulók figyelmét, mert ez az alapvető megváltozás kapuja. E könyv az ezekben megfogalmazódó, kínzó vágy tolmácsolója kíván lenni.

Sokan bizonyára úgy gondolják, hogy minderre már rátaláltak, e könyv szerzője azonban nem olyan biztos ebben. Mert felfedezte, hogy az önmagukat már beérkezettnek **velők** és magabiztosak legnagyobb többsége olyan káprázatban él, amelyből előbb vagy utóbb fel kell ébredniük, és az élet utáni vágyuk ekkor mardosóbb lesz, mint valaha. A nehézség abban áll, hogy számtalan ember véli úgy, hogy már meglelte életútját: dagadó vitorlákkal száguldanak az élet tengerén, ám csakhamar hajótörést szenvednek. Minden időkből így volt ez. Így volt ez akkor is, amikor Krisna bejárta a földet, és a kétségbeesett emberiséget meg akarta ajándékozni az isteni szeretettel. Sokan akartak ujjongva kapcsolatba lépni Govindának ezzel a fogadott fiával, de mindez csak ábránd maradt, ahogyan ezt a tények is bizonyították. Gondoljunk csak Herkules legendájára, amely — ismereteink szerint — történelmi alapokon nyugszik. Ő a hős, aki az emberiségért küzd. Ám azoknak a kiáltásai, akik benne vélték erősnek magukat, hamar elhaltak a dolgok valóságában. És hová lettek Püthagorász zsúfolt iskolái, melyek meghódítani akarták a világot? Elvesztek az idő múlásának káprázatában!

Mindez vajon más-e korunkban a magukat kereszténynek vallók között? Nincs-e most is fanatizmus és ellenségeskedés? Nincs-e türelmetlenség, és nem izzik-e a vakbuzgók tekintete a szenvedélytől? Volt-e valaha pogányabb korszak a mostaninál, amikor az ember lépten-nyomon imaházakba botlik, és a lelkészek száma tízezrekre rúg?

Ha a rideg valóságra tekintünk, be kell vallanunk, hogy az emberiség a világosság utáni vágyakozásnál nem jutott sokkal messzebbre, hiába is próbálja számtalan dologgal kábítani magát.

A tanulóknak azt tanácsoljuk, hogy eme ősvágyakozás alapján hangolódjon rá az alapvető megújulás folyamatára, hiszen csakis ez a vágy valódi, és csakis ez igazán lényeges. Emellett pedig azt javasoljuk, hogy igyekezzenek ezt a vágyat ne az egyik vagy másik tantételre, vagy valamiféle ötletre irányítani.

Nem szabad azonban mindennek hátat fordítania sem, hiszen szüntelenül számolnia kell annak a lehetőségével, hogy az igazság így vagy úgy megnyilvánul ebben a világban. Ám érdeklődésének nem szabad csapongania sem, és állást foglalnia sem szabad, sem valamivel szemben, sem valami mellett. Mélységes nyugalomra kell nevelnie magát, és a vágyait semlegesíteni, nem elfojtva őket, hanem rokonszenv és ellenszenv nélkül, teljesen éberén és tárgyilagosan szemlélve a jelenlétüket.

Ha a tanulóknak sikerül hosszabb-rövidebb ideig így élnie, akkor a fej-szív rendszer három elsődleges tevékenysége bizonyos fokú nyugalomba kerül: a természet vad örvénylése lelassul, az aurikus szférát nem kavargatják fel, és nem károsítják többé újabb spekulációk. A gondolkodás sérült kritikai képessége számára pedig — amely minden emberrel mintegy érzékszervként vele születik — ebben a nyugalomban lehetőség nyílik a szokásoktól, a vértől és az irányított intellektuális sémáktól való megszabadulásra. Ez a képesség felszabadul a kényszer alól, melynek hatása alatt ed-

dig működni kellett.

A tanuló ekkor az alapvető megváltozás kapujában áll.

VII

Ha a tanuló vágyainak semlegesítésében kellő ideig kitart, és ezzel elutasít minden metafizikai spekulációt és filozofálást, akkor — igaz, csupán a szerkezeti fogság keretein belül — folyamatosan helyreáll a gondolkodási képesség szabadsága. A gondolkodási képesség tehát kikerül a hajlamok, a neveltetés és a vérzűrzavarából.

A tanuló legfőbb feladata ekkor az, hogy bátran felvegye a harcot hajlamaival és vérösztoneivel szemben, melyek vissza akarják rántani a régi életbe. Ebben az állapotban minden kényszerítő tekintélyt vissza kell utasítania, de mindenekelőtt saját személyiségét kell minden dologban mellőznie.

Semmi sem üdvösebb, fontosabb és tökéletesebb a szellemi ösvényen, mint az énről való teljes lemondás. Ugyanakkor általában semmitől sem retteg jobban az ember, mint éppen ettől az önmehtagadástól. Az életnek ebben a durva földi valóságában a létfenntartás annyira a vérében van, hogy az e természetből való — tehát mulandó — énjét a szellemi ösvényen is érvényesíteni akarja.

Ha e könyv tanulmányozója, természetes félelmében, a szellemi nap sugaraiban netán szintén énjét szeretné melengetni, akkor tudnia kell, hogy a valódi énről, a valódi személyiségről, a valódi emberről sohasem lehet lemondani. Még akkor sem, ha ezt akarná. Hiszen éppen az a cél, hogy a valódi önvalót megeljük.

Az alapvető megváltozás folyamatában a természetből való ént mellőzni kell. Ha a tanuló ebben a folyamatban sikerrel jár, ak-

kor mikrokozmosza rendszerében felragyog valami az igazi szabadságból. A tanuló ekkor belép az alapvető megváltozás kapuján.

VIII

Ha a tanuló a fenti folyamatban kellő mértékben előrehaladt, akkor az aurikus szférában csodálatos változásnak lehetünk tanúi. Mivel a vágyak viharos játéka már nem bolygatja őket, az ilyen emberek légköre bizonyos pillanatokban olyanná válik, mint egy sima víztükör. A közönséges sternum-sugárzás megszűnése hatalmas áldássá válik. Az aurikus feltételek megváltozásával ugyanis a mindenütt jelenlévő, kozmikus Krisztus-világosságból valami áthatolhat a nyugodtan észlelő gondolkodási képességhez.

Mindez hogyan történik? Az előzőek fényében a tanuló könnyen megértheti. Miután a fényrezgések megérintik a lélegzőteret, a már korábban leírt módon bekerülnek a vérkeringésbe. Ha a vér túlzottan renyhe, túl sűrű vagy szennyezett ahhoz, hogy e szent érintés közvetítője lehessen — és gyakran valóban ez a helyzet —, akkor az orr-rostacsonton keresztül felvett rezgések mégis kifejtik hatásukat a gondolkodási képesség jobb agyféltekében lévő gyűjtőpontjára.

Ha a tanulónak sikerül az alapvető megváltozással a gondolkodási képességét megszabadítania a vértől, akkor megérinti őt Krisztus, szintén a vértől függetlenül. Feléled a gondolkodás, a mindentudó Szellemhez vezető kapu, és a mennyei alak megszólíthatja a megláncoltat, aki ennek az érintésnek az örömeiben többé már nem számlálja a sebeit. Minden Krisztusról alkotott elképzelés, és minden történelmi, metafizikai elmélet semmivé foszlik. Ekkor maga a világosság szól közvetlenül a tanulóhoz, aki átment az alapvető megváltozás kapuján.

A folyamat magányosságában — Pathmoson —, oly sok tévelygés és kerülő után, a gondolkodás végre sugallatot kap igazi Urától. János találkozik a Mennyei Emberrel.

Ha a tanuló ezen az úton jár, ha az ön-forradalomnak ezt a folyamatát „Isten beszédéért és Jézus Krisztus bizonyágtételéért” véghezviszi, akkor számára megíratott János Jelenéseinek első könyve.

A két alapvető beavatás

i

En János, aki társatok és testvéretek vagyok a Jézus Krisztus szenvedésében, királyságában és túrésében, a Páthmosnak nevezett szigeten voltam, az Isten beszédéért, és a Jézus Krisztus biznyságtételéért. Szellemben voltam ott az Úrnak napján, amikor nagy szót hallék a hátam mögött, a trombita zengéséhez hasonlót, amely azt mondja:

Én vagyok az Alfa és az Omega, az Első és az Utolsó; és amit látsz, azt írd meg könyvben, és küldd el a hét ázsiai gyülekezetnek Efézusba, Smirnába, Pergámumba, Thiatirába, Sárdisba, Filadelfiába és Laodiceába.

Megfordultam azért, hogy lássam a szót, amely velem beszélt; megfordulván pedig hét arany gyertyatartót láttam.

És a hét gyertyatartó között hasonlót az ember Fiához, bokáig érő ruhába öltözve, és mellénél aranyövvel körülövezve.

A feje és a haja fehér volt, mint a fehér gyapjú, mint a hó; a szemei pedig a tűzlánghoz hasonlóak; és a lábai izzó fényű érchez hasonlítottak, mintha kemencében tüzesedtek volna meg; a száva pedig olyan, mint a sok vizek zúgása.

Jobb kezében hét csillagot tartott; és a szájából kétélű éles kard jött ki; az arca pedig olyan volt, mint a Nap legerősebb fénye.

Amikor pedig megláttam őt, leestem az ő lábaihoz, mint egy holt. Ő pedig rám vetette a jobbkezét, és azt mondta:

Ne félj; én vagyok az Első és az Utolsó, és az Élő; pedig halott voltam, és íme élek örökkön örökké Ámen, és nálam vannak a pokol és a halál kulcsai.

Írd meg, amiket láttál, amik vannak, és amik ezután lesznek: A

hét csillag titkát, amelyet az én jobb kezemben láttál, és a hét arany gyertyatartót. A hét csillag a hét gyülekezet angyala, és a hét gyertyatartó, amit láttál, az a hét gyülekezet."

II

Az előzőek alapján bizonyára világossá vált, hogy degeneratív körforgás foglyai vagyunk. Gondolkodásunkat és akaratunkat teljes mértékben meggátolják az érzések, mivel a sternummal (mellcsont) kisugárzott érzés-folyamatok olyan állapotba hozzák az aurikus szférát, amely teljesen összhangban áll saját mivoltunkkal és minőségünkkel. Ha ez az egyensúlyi állapot létrejött, akkor csakis olyan benyomások és erők léphetnek be az aurikus szférába, és csakis azokat képes feldolgozni, amelyek a mikrokozmosz teljes élő rendszerével összhangban állnak.

Ugyanakkor hadd jegyezzük meg még egyszer, hogy az aurikus szféra egyszersmind lélegzőtér is. Mivel a vért a lélegzőtér táplálja, ezért a vér összhangban áll a lélegzőtérrel, a lélegzőtér az aurikus szférával, az aurikus szféra az érzelmi tevékenységgel, az érzelmi, gondolati és akarat tevékenység pedig a vérrel. Így zárul a kör, a bilincs.

Ez a degeneratív körforgás már kezdettől fogva szervi változásokat, illetve a lény teljes megváltozását okozta. Ez a hanyatlás napjainkban is folytatódik, és naponta megmutatkozik világunkban az igaz szellemtől való egyre végzetesebb elválasztottságként, és amelyet ráadásul egy tudatalatti, automatikus testi működés tart fenn. Így fordul visszájára az, amit a Teremtő gazdag áldásnak szánt.

Itt a *máj* tudatalatti, automatikus működésére gondolunk. Ha az embernek a gondolkodás, az akarat és az érzés segítségével pillanatról pillanatra teljes tudatossággal kellene irányítania szívzen-

télyét, és azon keresztül a saját vérlényét, akkor csakhamar ellankadna, és kimerültségében meghalna.

A tudatos munka és a nyugalom időszakainak ezért váltakoznia kell. A nyugalom pillanataiban azonban bizonyos életfolyamatoknak folytatódniuk kell. Többek között az aurikus szféra és a vérlény közötti egyensúlyt is fenn kell tartam úgy, ahogyan az aktív tudat utolsó pillanataiban létezett.

A pihenés és alvás negatív időszakában ezt az egyensúlyt a máj biztosítja. Azokban az időszakokban, amikor a tudat nem vesz részt az életfolyamatokban, a máj a vérlényt a mikrokozmosz természet törvényszerűségeihez köti. A máj a vérbe vezető fontos aurikus áramlatok egyik kapuja.

Akiknek fontosak a szellemi és erkölcsi életszabályok, azok tudják, hogy harcolni kell az alacsonyabb és alantas szellemi befolyások ellen. Ez a sokszor nehéz és fáradságos küzdelem bizonyítja, hogy az aurikus szféra, minősége miatt nyitva áll e veszélyes támadásokkal szemben, és hogy az érzelmes beállítottság nagyon bizonytalan helyzeteket teremt. Az embernek sokszor erejét megfeszítve kell küzdenie, hogy ne süllyedjen saját életének színvonala alá.

A nyugalom időszakában, melyben a tudat az anyagi alakkal negatív viszonyban van, az alacsonyrendű befolyások és erők természetesen tovább támadják a rendszert. Behatolnak a lélegzőtérbe, majd onnan a vérkeringésbe, és így folyton mérgezik a vért.

Ha ez a mérgezés zavartalanul folytatódhatna, akkor ennek szörnyű erkölcsi és szellemi hanyatlás lenne a következménye. Mivel azonban a máj tisztít, és mellékszerveivel együtt automatikusan táplálja az aurikus szférából a vérlényt, a mérgező erők folyamatosan eltávoznak a rendszerből, ha a tudatos és önmagáért felelős ember gondolkodása, akarata és érzései segítségével nem tartja meg őket a testben, és nem köti össze őket saját vérlényével.

A helytelen és ostoba életvitel tehát túlterheli a májrendszert, elfecsérel annak gyógyító erejét, és ez többek között a rettegett cukorbetegségben bosszulhatja meg magát.

III

Az előző részben vázolt degeneratív körforgás mégis csupán „krétakör”: át lehet lépni, meg lehet szakítani, és regeneráló keringéssé változtatni. A tanuló ezt a megújítást az alapvető megváltozással valósíthatja meg. Az aurikus szférát ekkor már nem befolyásolják a spekulatív érzelmi tevékenységek, és a jelöltnek csupán az aurikus szféra és a vérlény tényleges állapotával kell számolnia, amelyek a máj tevékenységével egyensúlyban maradnak.

Fontos, hogy részletesen végiggondoljuk a tanuló helyzetét az elsődleges és alapvető megváltozás után a személyiségcsere nagyszerű folyamatában. A második fejezetben leírtuk azt a módszert, mellyel a megszabadulásra törekvő ember megszakíthatja a degeneratív körforgást, és az aurikus szféra elcsendesülésével — mintegy távolról —, a vértől függetlenül, gondolkodási képességével benyomásokat szerezhet az isteni fényerőről. Bár e csodálatos tapasztalat olyan, mint egy pincebörtönbe lehatoló fény sugar, de nem is sokkal több annál. A tanuló e benyomás után sem más, mint megláncolt fogoly, habár a megszabadulásához szükséges kulcsot már megkapta „az Úr kezéből”.

A szent Rózsakereszt keresztény beavatási misztériumában végbemenő szellemi fejlődés e szakaszában a legnagyobb és legveszedelmesebb hibákat lehet elkövetni. Fennállhat ugyanis az a készlet, hogy a tanuló a börtönt meghagyja börtönnek, és a személyiség szellemi impulzust kapó részével kihasználja a megnyilvánuló fényerőt, és a szellemi fejlődés utánzatát valósítja meg: a *személyiségghasítást*. Annak veszélye sem alaptalan, hogy a tanuló — a vi-

lágosság első érintésétől ösztönözve — megpróbálja börtönét megtisztítani, és egy magasabb élet számára lakhatóvá és alkalmassá tenni, amely nem más, mint *személyiségművelés*.

A szent Rózsakereszt beavatási misztériuma azonban világosan meg akarja értetni tanulóival egyrészt azt, hogy az első, alapvető megváltozás után a hierofáns első csodálatos érintésének az a célja, hogy a kezünkbe helyezze a mennyei emberhez vezető kapu kulcsát. A régi természetnek, és a földi természet struktúráinak fel kell oszlaniuk a fokozatosan kialakuló szeretettűz lángjaiban, hogy új tűzmadár kelhessen fel.

Bár az alapvető megváltozással a régi Ádám tulajdonképpeni megsemmisítése megvalósult, és a „krétakör” eltörlődött, a személyiség *cseréjének* folyamatát még el kell kezdeni. Ennek érdekében pedig jó lesz, ha teljesen józan álláspontra helyezkedünk, mert minden optimista szépítgetés nagy akadályt jelenthet.

IV

Annak a tanulónak, aki átélte az alapvető megváltozást, és gondolkodási képességét — a vértől függetlenül — megérintette a szellem, azt kell először kérdeznie: „Hogyan szabadulhatok meg vér-örökségemtől, és annak sötét hajszozásától?” Bár fejlődésének súlypontjait már nem a múltba helyezi, és Pálhoz hasonlóan ő is az „örökké való házra vágyik a mennyben”, az ilyen tanuló tisztában van azzal, hogy a régi személyiségére még nagy szükség van új személyisége felépítéséhez.

A „régis Ádám” ellenállását le kell küzdeni, hacsak nem akar újra a találgatások és téveszmék áldozatául esni. Az alapvető megváltozást követően a gondolkodási képességet megérintő, és az orrostacsonton keresztül belélegzett fény-benyomás még nem jelenti azt, hogy a gondolkodási képesség teljesen meg is érti ezt a ta-

pasztalatot. A gondolkodási képesség, az akarathoz, az érzéshez és az anyagi test többi nézetéhez hasonlóan súlyosan megcsontult, degenerálódott, és a dialektikus belső-elválasztáshoz van kötve. Ezért kell a tanulónak a hangsúlyok áthelyezése nélkül, és lehetőségének keretein belül megtörnie a régi személyiség ellenállását, hogy az új személyiség megszülethessen.

Az ember anyagi alakjában, lelkében és vérében megtalálható őseinek és saját mikrokozmoszikus múltjának az öröksége. Mindehhez még hozzáadódik jelenlegi életének aurikus eredménye is az alapvető megváltozás pillanatáig. Ezek alkotják a földi ember köré emeltetett fal elemeit: ezek börtönének falai,

így áll a tanuló saját vérének örökségével szemben, melynek nézetei csupán részben tudatosak és ismertek számára. Nem tudja, mi is rejlik tudatalattijának sötét üregeiben, és ezért hangzik fel a kérdés: „Hogyan szabadulhatok meg vér-örökségemtől és annak sötét hajszozásától?”

Az a biztató, hogy a tanuló még börtönében képes volt meghozni és végrehajtani az alapvető megváltozáshoz vezető döntést. Az élettapasztalatokból, és az életben átélt szenvedések révén, korlátozottan ugyan, de megszületett a gondolkodási képességben a vértől független, szabad cselekvés lehetősége. A szenvedésből született szabadságot, melyet a tanuló korábban a gondolkodás, akarat és érzés újabb spekulációira fordított, most arra használja, hogy saját börtönét nyugodtan megfigyelve, minden energiavesztés nélkül megismerje azt.

Ezek után az elért eredményeket tartóssá is kell tenni: az alapvető megváltozásnak lét-állapottá kell fejlődnie. Egészen új munka-alapot kell teremteni, és ezt ki kell szélesíteni.

Az alapvető megváltozásnak ez az életben való elmélyítése és megszilárdítása az életért folytatott józan küzdelemmel valósulhat meg. A tudatalattiból különféle hajlamok törnek a felszínre, és az

embert egész múltja megszólítja, és mindenfelé el akarja terelni. Látomások nyugtalanítják a kedélyt. Így egyre mélyebben beletekinthet saját vérenek múltjába, és egyre jobban tudatosulnak benne saját sötét és fogyatékos tulajdonságai. Az idők során letűnt létezők maszkjai vigyorognak rá, és bűnös lelkének démonai lehelik arcába mérges miazmájukat. Ha tehát az alapvető megváltozás révén feltárul a világosság kapuja, akkor a megújulás eme alapjával ugyanakkor a pokolra szállás lehetősége is felmerül.

A fiatal testvérnek ezért erős vitézként kell küzdenie. Ám a megvalósított alapokon minden támadást el tud hátrítani, és diadalmaskodhat annak biztos tudatában, hogy senki sem pillanthatja meg a virradatot, aki még nem tört át a megmérettetés éjszakáján. Mert e támadások annak a biztos jelei csupán, hogy az alantas természet az alapvető megváltozás révén halálos veszélybe került.

Ha a jelölt e küzdelemben diadalt arathat, akkor ennek alapján megteheti a következő lépést az ön-szabadkőművesség folyamatában.

V

Az alantas énen aratott első nagyszerű győzelme után a tanuló kintartóan és „nyugodtan várakozik” a vízszintes síkon, készen arra, hogy megtegye az ösvény következő lépését. Nem türelmetlen, és már elnémitotta az én minden vágyát, vagy nem veszi figyelembe azokat. Már nem követ semmiféle tekintélyt, és nem merít intellektuális forrásokból, nem keres a vízszintes síkon, hanem csakis a világosság-benyomásra irányul, amelyet bár megkapott, még nem érthetett meg.

Ezért „felfelé tekint”, „a hegyekre”, a 121. zsoltár szavai szerint: „Szemeimet a hegyekre emelem, onnan jön az én segítségem”.

„A szemeket a hegyekre emelni” nem egyszerű imagyakorlatot je-

lent, hiszen ehhez érzésekkel való spekulációra lenne szükség. A misztériumok nyelvén „a szemeket a hegyekre emelni” annyit tesz, hogy a tanuló saját gondolkodását minden okoskodás, határozott elvárás és igény nélkül absztrakt szintre emeli.

Páthmos szigetén, a szent magány vákuumában, a földi világtól elkülönülten, és a hevesen örvénylő „akadémiai tengeren” áttörve a tanuló a kinyilatkoztatásra vár. Nem ismeretre vágyik, hanem kinyilatkoztatásra, mert csakis a kinyilatkoztatásból születet meg a minden dialektikus megértést meghaladó új tudás.

A kinyilatkoztatás pedig eljön! A tanuló, ha ideje betelt, egy lélektanilag megfelelő pillanatban, „az Úr napján” mentálisan látván ott áll saját mennyei alakja előtt, melyet a folyamat során, minden erőltetés nélkül ő maga ébresztett fel. Ez a mennyei alak, amely az Ember Fiához hasonlatos, ekkor hatalmába keríti őt és összekapcsolódik vele.

Ha a tanuló teljesen osztozik „*Jézus Krisztus szenvedésében, királyságában és túrésében*” mindazokkal a testvérekkel, akik a Krisztusra vágnak, és ha Pathmos-át „*az Isten beszédéért és a Jézus Krisztus biztonyságtételéért*” az alapvető megváltozás révén közelítette meg, akkor nem tévedhet többé, nem eshet áldozatul újabb spekulációknak, és nem élhetnek vissza vele negatív szellemi beárnyékolással. Mindez pedig azt jelenti, hogy a tanuló a természet szerinti fájdalom és szenvedés miatt, és az emberiség tömegeinek a borzalmak e világában átélt rettenetes sorsa miatt elért a szent Rózsakereszt keresztény beavatási misztériumának közelébe, és az eljövendő új korszak üdvösségét, igazságát és igazságosságát várja, amelyet a történelem és a tekintélyek hatalma nélkül minden lélegzetével keresett.

Ezzel egy olyan tanulót ábrázoltunk, aki az élő Krisztusra vár, az

* Lásd a szómagyarázatot

élet titka, a halál és a pokol kulcsának őrzőjére, és mindezt nem egyes szövegekből vagy misztikus iratokból vezeti le, hanem az alapvető megváltozásból született saját élő bizonyossága alapján.

VI

A saját mennyei alakjával létrejött mentái-vizuális kapcsolat folyamán a Szent Hétszellelem felszólítja a tanulót, hogy térjen rá egy teljesen új teremtésre, amely a „rózsabimbó” földi alakból való felébresztéséről, és a tudati gyújtópontoknak a földi alakból a mennyei alakba való áthelyezéséről szól. A földi és a mennyei alak közötti első kapcsolat létrejötté, a halál és az élet, az ényészet és a megújulás kicserélődése a természet szerinti lassú, folyamatos elhalását, és — ezzel összhangban — a mennyei természet feléledését jelenti.

E szerkezeti halálnak és születésnek, amelyre beavatási misztériumként szoktak utalni, háromszor hét, tehát huszonegy nézete van. Mi három hétszeres körről beszélünk. Minden körnek hét nézete van, hét képességet foglal magába, és a tanulót hét munkaterületre helyezi. A tanuló előtt minden körben ég egy hétkarú gyertyatartó, minden körben hét tüzes elvet ruháznak rá, amelyek angyalokként állnak előtte, és a hét gyülekezetről tanúskodnak.

A misztériumok nyelvén a „gyülekezet” fogalma egy magasabb munkaterületet jelent, melyet az arra felkészített lényeknek szántak. E magasabb munkaterület sugallatai, erői és lehetőségei pedig elérhetővé válnak mindazok számára, akik a szellemre vágyanak, és az alapvető megváltozással, vagy annak elérésére irányuló küzdelemben előrehaladva felkészültek erre.

E magasabb munkaterület elvének, amelyet a Szent Szellem angyalként helyez a tanulóba, ekkor egy belső regeneráló folyamatot kell elindítania. E folyamat csak akkor indulhat el, és járhat

sikerrel, ha a tanuló saját, tudatából eredően szabad élete folytán meglátja a gyertyatartókat, megérti lángoló angyalaikat, és ezenfelül tündöklő tanításaik és erejük segítségével megtámadja saját alantas lényének központi éltető magvát — melynek alább kell szállania —, hogy ezzel a mennyei lényt fényesen felemelje. Ezért kell tehát magának a tanulónak megírnia a hét gyülekezetnek szóló „leveleket”.

Így kel fel tudatosan az új nap a jelölt életében. A régi természet Jánosa „*leesik az ő lábaihoz, mint egy holt*”, vagyis készen áll, hogy kövesse a világosság által mutatott ösvényt. A nap megjelent, és e pillanattól kezdve megváltozott az élet: az Ember Fiához hasonlatos mennyei ember behatolt az aurikus szférába, a Krisztus újra eljött, és megjelent a tanuló aurikus felhőiben. A tanuló „látja” Őt, habár ő maga még nem belőle való. Az első hétszeres kör első alapvető beavatása megvalósult.

Ekkor ott áll a hétkarú arany gyertyatartó, és annak lángoló bizonyossága a természet alapvető halálát átélő tanuló előtt. A gyertyatartók első kézből, közvetlenül tudatják vele feladatukat. A Szent Hétszellelem — a Szellem, amely a Krisztusról bizonyosságot tesz, és a tanulóban és a tanulóval a megújulást véghezviszi — ekkor megnyilatkozik az egyéni tudat előtt: „*írd meg amiket láttál*”, cselekedj, dolgozz és építs!

Az első hétszeres kör második alapvető beavatása dicsőségesen végbement. Ekkor felhangzik az ébresztő trombitaszó és megkezdődik a közvetlen szabadkőműves munka.

UTÓIRAT

Szeretnénk, ha e munka minden olyan olvasója és tanulmányozója, aki a szellemi fejlődés itt leírt folyamata iránt érdeklődik, mélyen megfontolná a következő komoly figyelmeztetést.

Az alapvető megváltozást csak annak világos tudatában lehet sikerrel véghezvinni, hogy a mennyei test a tökéletes királyságra hivatott. Ez az elhivatottság csakis szenvedés és fájdalom árán születhet meg, és a tanuló ezek alapján „emeli szemeit a hegyekre”. Ha az ember pusztán hideg tudatosságából, kísérletezésből vagy kíváncsiságból próbálna meg kitörni a degeneratív körforgásból, akkor bizonyos, hogy nem a „hegyekről jövő” és „az Úrtól való” megváltó erőhöz, hanem csupán ál-szellemi benyomásokhoz jutna.

Ebből pedig igen káros beárnyékoltság fejlődne ki, amely különböző, nagyon is nemkívánatos állapotokhoz vezetne.

Az első hétszeres kör Merkúr-beavatása

i

Az Efézusi gyülekezet angyalának írj meg: Ezeket mondja az, aki a jobb kezében tartja a hét csillagot, és aki a hét arany gyertyatartó között jár:

Tudom a te dolgodat, és a te fáradságodat és túrérségedet, és hogy a gonoszokat nem szenvedheted, és megkísértetted azokat, akik apostoloknak mondják magukat, holott nem azok, és hazugoknak találtad őket; És terhet viseltél, és béketűrő vagy, és az én nevéért fáradoztál, és nem fáradtál el.

De az a mondatom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad. Emlékezzél meg azért honnét estél ki, és térj meg, és az előbbi cselekedeteket cselekedd; ha pedig nem, hamar eljövök ellened, és a te gyertyatartódat kimozdítom helyéből, ha meg nem térsz.

De az megvan benned, hogy a Nikolaiták cselekedeteit gyűlölöd, amelyeket én is gyűlölök. Akinek van füle, hallja, mit mond a Szellem a gyülekezeteknek. A győzedelmesnek enni adok az élet fájáról, amely az Isten paradicsomának közepette van."

II

A két alapvető beavatás erőteljes ösztönözést adott a börtönben raboskodó embernek a további szellemi fejlődésre. Prométheusz láncai még nem hullottak le, de a megszabadulás már közel van, és ha akarja, mindez csak rajta múlik. A nap áttört az aurikus szféra és az alacsonyabb vérlény minden akadályán, és a személyes Krisztus a mennyei ember alakjában a tanuló előtt áll.

Még nem benne és nem belőle van, de megjelent az aurikus szfé-

rában, a mikrokozmosz égbolt felhőiben. A tanulót pedig az ítélettel szembesítik: az alantas, földi, dialektikus lényt össze kell törni, hogy a mikrokozmosz rendszerben a mennyei ember lakhasson. Teljesen véghez kell vinni a személyiségcserét.

Az ítélet e folyamatának kivitelezéséhez, és sikeres befejezéséhez a tanulónak olyan életerőt és képességet kell birtokolnia, amely az alantas önvalóban nem található meg. A tanulónak ezt a Szent Hétszellem nyújtja át, amely hétkarú arany gyertyatartóként kíséri a mennyei embert, és aki egy a mennyei személyiséggel. Ahogyan a Krisztus sem „lakhat” az ember dialektikus lényében, úgy a Szent Szellem sem maradhat a mikrokozmoszban. Ezért kapja a tanuló azt a feladatot, hogy az ítélet folyamatait azzal az erővel valósítsa meg, amit a Szent Szellem Krisztusban megnyilvánított neki.

Az első alapvető beavatás, az első hétszeres kör első gyertyatartója tehát Istennek az emberre vonatkozó tervével szembesíti a jelöltet. A második alapvető beavatás, az első hétszeres kör második gyertyatartója pedig azzal bízta meg, és arra teszi képessé a jelöltet, hogy hozzákezdhesen a nagy ítélethez, a regeneráló folyamatához, a személyiségcseréhez, hogy a teremtmény fejlődési folyamata majdan újra egyensúlyba kerülhessen az Alkotó céljával és lényével.

E felkészülés után mélyül el a tanuló az első hétszeres kör harmadik beavatásában, a Merkúr-beavatásban.

III

Az új nap, amely hét erejével kezdi bevilágítani a tanuló életterületét, legelőször az anyagi test legmagasabb nézetéhez, tehát a gondolkodási képességhez fordul. Ezért beszélünk Merkúrról, az istenek követéről, akit az ősi bölcsességek mindig is a gondolkodási képességgel hoztak kapcsolatba természeti és szellemi érte-

lemben egyaránt.

Beszélhetünk tehát egy régi és egy új Merkúrról: a földi természet Merkúrjáról, és a mennyei ember eljövendő Merkúrjáról. Magától értetődik, hogy amilyen mértékben az istenek új követé összekapcsolódik a tanuló lényével, olyan mértékben kell összetörni a régit is: a réginek alább kell szállnia, hogy az új növekedhessen és megnyilatkozhasson.

A földi gondolkodás ura irányítja az agyközpontok némelyikét, illetve néhány más, különösen fontos szervet és érzékszervet is, mint például az idegeket, a teljes légzőszervi rendszert, minden érzékszervet, az idegfluidumot és az agy-gerincvelő rendszert. Könnyen elképzelhetjük tehát, hogy a régi Merkúr bukása ajtót nyit az új élet előtt, és az új Merkúr megjelenése olyan alapvető változást hoz magával, amelyet lehetetlen teljes terjedelmében felfogni. Amint az istenek új küldötte megszólítja a tanulót, kialakul az, amiről már számos költő és gondolkodó tanúskodott: két lény fordul egymáshoz, két hang beszél a jelölt mikrokozmosz életterületében. A tüzes Merkúr-gyertyatartó ott áll a földi ember előtt, a tanulót, az embert fény éri, és olyan harcra hívja el, melynek kimenetele előre eldöntött: a régi természet és annak urai nem örökölkölhetik az új birodalmat, az új természetet.

IV

A Merkúr-beavatás elnyerése olyan, mint egy hegy megmászása. Az Ótestamentum úgy beszél e beavatásról, mint Nébó — vagyis Merkúr — hegyének megmászásáról.

Azt olvashatjuk Mózes V. könyvében (34, 1), hogy miután az Úr Mózeset Nébó hegyére vezette, „*megmutatta néki az egész földet Gileádtól Dánig*”. A történet további részéből nyilvánvalóan kiderül, hogy az öreg Mózes nem léphet be az ígért földjére. Isten elragad-

ja őt, és Józsuének adatik meg, hogy belépjen az ígéret földjére. Mózes az, aki a sötét földi élet poklából kivezet, és Józsué vezet be az új földre, és mindkét folyamat isteni irányítás alatt zajlik.

Ugyanezzel a gondolattal, ugyanezzel a beavatással kezdődik az Újtestamentum is. Két alakot látunk egymással szemben: Keresztelő Jánost és Jézust. János az útkészítő, Jézus a beteljesítő. A földi ember tehát Krisztus erejében képességei határáig megy a világgosszág felé, hogy azután alábbszálljon, és fejét a mennyei ember megszabadításáért a bakó tönkjére hajtsa.

Ha a tanuló megmászta Nébó hegyét, akkor meglátja „*az egész földet Gileádtól Dánig*”, vagyis felismeri az új élet bizonyágtételét és törvényét, majd jogosan és folyamatosan lebontja a régi életet. Az új Merkúr tehát nem csupán egy egyszerű fényhordozó vagy gyertyatartó, amelyet a tanulónak saját rendszerébe kell helyeznie, hanem ítélet is, egy drámai küzdelemben végrehajtott ítélet. Az ígéret földje megjelent és megnyílt; ez dicsőséges és üdvös, ugyanakkor azonban a régi földdel végképpen le kell számolni.

A beavatás nem egy szárnyaló felemeltetés, amilyennek némely okkult regényíró ábrázolja. A beavatás keserű életharc: a kelyhet az utolsó cseppig ki kell üríteni, mielőtt az „elvégeztetett” felhangozhatna.

V

Az exoterikus asztrológia tanítása szerint a Merkúrnak nincsen saját hangja, és a kézbesítő értelmében vett egyszerű hírnök csupán. A tanulónak azonban fel kell ismernie, hogy az arra méltók számára az új Merkúr a legteljesebb értelemben hozza el Isten teljes és gazdag megnyilvánulását.

Ha ez a követ beszélni kezd, akkor így szól: „*Ezeket mondja az, aki jobb kezében tartja a hét csillagot, és a hét arany gyertyatartó között jár*”,

vagy más szóval: a legmagasztosabb bölcsesség meg akar nyilvánulni a maga teljességében. Ez az új gondolkodási képesség felfedését és megszületését jelenti. Megalkotják a mennyei alak egy részét, és ez behatol a régi emberbe.

Ennek legjelentősebb következménye az első kézből eredő tudás, az Egyetemes Tanhoz való közvetlen hozzáférés. Ez a beavatás nem tanító vagy „idősebb testvér” ajándéka, hanem egy „lentről felfelé” végbemenő meghódítás, olyan örökség, amely minden tanulóra vár. Ez persze nem azt jelenti, hogy e folyamat közben kizárt lenne mások segítsége, esetleg igen magasztos személyekkel való együttműködés, mégis kifejezetten hangsúlyozni kell, hogy a beavatás alapvető feltétele mindig is az „ön-szabadkőművesség”. A tanulónak így kell értenie a Hegyi Beszéd ismert szavait is: „*keressetek és találtok; zörgessetek és megnyitattik néktek*”. A magasztos harmadik személy által nyújtott segítség tehát mindig teljesen személytelen a folyamat során.

Az Egyetemes Tanhoz való hozzáférés azt jelenti, hogy az ember újra összekapcsolódik Isten tökéletes lényével, vagyis személyes létállapotának megfelelően birtokolhatja az Istenben és Istennél lévő tökéletes tudást. Az Egyetemes Tanhoz hozzáférő tanuló közvetítő nélkül ismerheti meg a világra és az emberiségre vonatkozó isteni tervet, és olvashat a természet emlékezetében, akár a múlt, akár a jövő irányában. Merkúr, a fény követe, az Isten előtt álló angyal átadja neki ezt a magasztos és mindent átfogó bölcsességet. Aki mindezek birtokába jut, többszörös és tökéletes értelemben „nap-beavatottá” vált, ahogyan a régiek is mondták. Aki így lép a szent napfénybe, használja és alkalmazza is e fényt, annak a természet szerint meg kell halnia, ahogyan ezt Mózesről és Jánosról is elmondják.

Amint az ígéret földje megjelenik, a földi embernek lejárt az ideje. Ebben az értelemben kell magyaráznunk a Szókratészről és Ju-

lianusz császárról szóló történeteket is. Mindkettőjükéről azt mondják, hogy a napbölcesség egy részét kinyilatkoztatták a közönség számára, és ezért meg kellett halniuk. A történelem ezért illeti a császárt „hitszegőnek”.

Véleményünk szerint azonban sem Szókratész, sem Juliánusz nem a fenti okok miatt halt meg. Csak régi természetük szerint haltak meg: régi, Ádámféle kunyhójukat bontották le, mivel a mennyei ember megszületett és a világosság szolgálatába állt, ennek minden következményével.

Amint a tanuló valamit is megpróbálna a régi lényéből fenntartani, amikor az új Merkúr megjelent, a Naplogosz követe abban a pillanatban visszahúzódna, hogy többé ne térjen vissza.

VI

Hogy a régi ember halálát — amely azért vált szükségessé, mert a tanuló a napbölcességhez akar közeledni — bizonyossá tegyék, a Merkúr-gyertyatartó angyala — a János Jelenéseinek szent nyelvhasználatára — levelet ír Efézus, vagyis a határvidék lakóinak. „A határvidék lakójának lenni” a misztériumok nyelvén azt jelenti, hogy az ember elérkezett tudata művelésének a földi életben lehetséges végső határához. A szenvedés és áldozat hosszú útján, az alapvető megváltozás után, a tanuló elérkezett az isteni érintés pillanatához. Ezért kezdődik a levél a következő szavakkal:

„Tudom a te dolgadoidat, és a te fáradságodat és türeodedet [...] És terhet viseltél, [...] és az én nevemért fáradoztál, és nem fáradtál el. De az a mondatom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad.”

Az ember kiszakadt az isteni rendből, és a „feledés italával” felvétel a dialektikus életterületbe, foglyul esett a nem-tudás lepelleinek, és a „hármasság láncához” köttetett. A bukott Ádám Merkúrja tekintélyekhez, spekulációkhoz kötődik, és a kereskedelem, a kalmárok és a tolvajok istenévé fajult.

Az ember visszaél az értelem fényével, a természet Merkúr-sugárzása pedig az alacsonyabb élet küzdelmeire idomítja őt. Ennek fájdalmas következményei egyértelműen felismerhetőek a világtörténelemben. A hatalmas babiloni birodalom is így bukott el. *„Elesik Nébó”* — tanúskodik Ézsaiás.

A tanuló saját keblébe tekintve, önmagának kell feltárnia saját mélységeit, hogy a semmiségekben és földi dolgokban mennyire visszaért az értelem és a fény-émlékezet isteni adományával, és mennyire lehúzta Nébót. Saját valóságából kell kiolvasnia, hogy mily távolra „szakadt”, és mindezeknek arra kell sarkallnia, hogy újra „az előbbi cselekedeteket cselekedje”. *„Ha pedig nem, [...] a te gyertyatartódat kimozdítom helyéből.”*

A tanuló lényében ugyanakkor hatalmas lehetőség rejlik, hogy eleget tehessen a követelménynek: gyűlöli ugyanis a „Nikolaiták cselekedeteit”. A nikolaiták azon emberek és csoportok, akik a lealacsonyodott értelmük miatt letévedtek a helyes útról, és tevékenységükkel anyagi és ateista polipkarjaik rabul ejtették, és szerencsétlenségbe taszították az egész emberiséget. Azok, akik a vallásokkal és a többi emberi értékkel a saját céljaik érdekében visszaélve sok területen társadalmi, politikai és gazdasági nyomort okoztak. Az ókorban valószínűleg létezett a nikolaiták szektája is, amely a kereszténység palástja alatt számtalan borzalmas dolgot művelt. *„De az megvan benned, hogy a Nikolaiták cselekedeteit gyűlölöd”* — e kijelentéssel tehát az alkalmas és felkészült tanulót jellemzik.

Aki az alacsonyabb Merkúr-impulzusokat, és azok minden következményét természetesnek veszi, és a „hatalom” álarca mögött együtt falatozik másokkal a természet vályújából, és egyetlen perc álmatlanságot sem okoz neki a számtalan igazságtalanság, az bizonyosan nem alkalmas a keresztény beavatási misztériumok tanulására. Csakis azok tanúskodnak alapvető alkalmasságról,

akik izzanak a felháborodástól, és borzalmasan gyűlölik mindezt a gonoszt és szentségtelent.

Ebben az állapotban az a fontos, hogy az ember hallja, „*mit mond a Szellem a gyülekezeteknek*”. Mindez azt jelenti, hogy az alapvető alkalmasság alapján kell cselekedni és élni, hiszen az új Merkúr megszületése a cél. Az elsüllyedtségtől való undor már birtoka a tanulónak, most azonban el kell fogadnia a világosság következményeit. Ez a probléma merül fel egyszer minden jelölt számára, és ezt minden elhivatottnak önmagának kell megoldania.

Aki látja az igaz utat, az örömmel veti régi önvalóját a máglyára. Minden nehézség szertefoszlik, ha a jelölt eleget tesz a törvény követelményeinek, és a csodás jutalom is biztos. Az élet fájáról fog enni, amely Isten paradicsomának közepén áll. Az Istennél és Istentől való tökéletes és mindent magába foglaló tudás a sajátjává válik. A mennyei ember gondolkodási képessége megszületett. A tanuló megmászta Nébó hegyét. Az első hétszeres kör Merkúr-beavatása valóra vált.

Az első hétszeres kör Vénusz-beavatása

i

A Smirnai gyülekezet angyalának pedig írd meg: Ezt mondja az Első és Utolsó, aki halott volt és él:

Tudom a te dolgaidat és nyomorúságodat és szegénységedet — de gazdag vagy —, és azoknak káromkodását, akik azt mondják, hogy ők zsidók, és nem azok, hanem a Sátán zsinagógája.

Semmit ne félj attól, amit el kell szenvedned: íme a Sátán közületek néhányat a tömlöcbe fog vetni, hogy megpróbáltassatok; és lesz tíz napig való nyomorúságtok. Légy hű mindhalálig, és neked adom az életnek koronáját.

Akinek van füle, hallja, mint mond a Szellem a gyülekezeteknek. Aki győz, annak nem árt a második halál."

II

Amikor az új gondolkodási képesség felragyog a tanuló életében, akkor hatókörében minden megváltozik. A tanuló ugyanis arról a másik valóságról fog tanúskodni, amelyben él, és amelynek részese: az istenrend valóságáról. Egész lénye arra fog irányulni, hogy az isteni igazságot megvalósítsa az időben. Kétszeres értelemben a fény követévé válik tehát.

A tanulónak azonban jól meg kell értenie ezt a magatartást. A Merkúr-beavatott nem áll a saját természet-énjének szolgálatába, és mások énjével sem törődik. Éppoly kevésbé ébreszt szánalmat benne az én szenvedése ebben az alacsonyabb természetben.

A dialektikus rendben működik egy anyagi és egy erkölcsös Merkúr. Az anyagi Merkúr tevékenysége érthető, és az előző fejezet-

ben már utaltunk rá, hogy ez az öfenntartás szolgálatában hat. Azonban az erkölcsös Merkúrral kapcsolatban nem szabad tévedések áldozatául esnünk. Ennek ugyanis az a célja, hogy a dialektika sebeit eltüntesse és ápolja. Humanista, következképpen nem megváltó. Egy olyan szervezet, mint például a Vöröskereszt, megpróbálja ugyan a háború okozta károkat enyhíteni, és ebben ragyogó munkát is végez, ám a gonosz gyökerét, a háború okát nem képes megragadni. Korunk szenvedései például arra ösztönözhetnek valakit, hogy olyan tevékenységeket eszeljen ki és vigyen véghez, amelyek a békét szolgálják, és ennek az alapvetően istentelen természetnek az egyensúlyát kívánják helyreállítani. És vajon ki emelne mindezek ellen kifogást?

Az erkölcsös Merkúr tevékenysége az „én” természetben elszenvedett gyötrelmének a következménye, amellyel egyúttal — a bizonyos mértékű emberszeretettől fakadóan — együttérzés születik a világ-én szenvedései iránt is. Az erkölcsös Merkúr tevékenysége ugyanakkor abból a szándékból is ered, hogy önmagát és másokat is megóvja a szenvedés következményeitől. Az idők során a szenvedés azonban nem csupán a politika, a társadalom, a gazdaság és a termelés zavarából vagy a vallásosság karikatúrájából született. A szenvedés mindig is annak az alapvetően istentelen természetrendnek a következménye, amelybe az emberiség elsüllyedt. A szenvedésben ezért nem hozhat alapvető változást semmiféle új társadalmi rendszer, ahogyan egy szanatórium vagy a rák gyógyszer sem.

Az új Merkúr olyan világra van hangolva, amely nem ebből a világból való, egy olyan tervre, amely nem sorolható be a dialektika rendszerébe, olyan magasabb rendre, amelyet a mi rendünkben örületnek tartanak majd.

Az új Merkúr nélkül tehát a legcsekélyebb értelmű sincs a „Nikolaiták cselekedeteit gyűlölni”. Ez a gyűlölet önmagában ugyanis

semmiféle alapvető változást nem idéz elő az emberi életterületen. Az erkölcsös Merkúr ugyan humánus és rendkívül jellemes, az ember azonban — minden ügyeskedése ellenére — továbbra is az anyaghoz és az életterület törvényeihez láncolva raboskodik. Legjobb esetben az ember efézusbeli lesz, a határvidék lakója, aki oly sok küzdelem után képes volt felemelkedni e természet jóságának lehetséges legvégső határáig.

Az erkölcsös Merkúrral dolgozni is sokkal könnyebb, mint az istenek új követével, mivel az emberek túlnyomó többsége az erkölcsös Merkúr tevékenységét könnyedén megérti, és így könnyebben értékeli is. Ha valaki például egy új kórház építéséért kardoskodik, és annak létrehozásához elkészíti a legfontosabb terveket és munkákat, akkor őt mindenki megérti, hálás neki és tiszteli érte. Természetesen jogosan, hiszen ezekre az intézményekre nagyon is szükség van. De vajon nem pusztán annyi-e az irgalmasságnak egy ilyen épülete, mint egy sebtapasz a civilizáció daganatára? Ha minden ország és minden város tökéletesen felszerelt kórházakkal rendelkezne, az vajon megmentené-e a világot és az emberiséget?

Az új Merkúr új menny-földet is lát. Erről tanúskodik, és ezt akarja megvalósítani. Ezért — természetes módon — idegenné válik ebben a világban: nem tisztelik, nem szeretik és nem is értik meg. Sőt, ha e világban az igaz Királyság törvényeit alkalmazza — amelyek oly gyakran ellentétesek mindazzal, amihez az ember hozzászokott — akkor olykor még üldözik, és be is mocskolják. Ezért születik minden cselekedetére válasz a sötétség átkából, amely az emberiséget láncával fogvatartja. Cselekedeteivel a szenvedés ösvényét nyitja meg önmaga számára, de nem az én szenvedését, hanem a személytelen önvaló szenvedését, nem a dialektika értelmében vett szenvedést, hanem a keresztben meghozott véráldozat szenvedését.

Az erkölcsös Merkúr attól szenved, hogy humanizmusa nem tudja megmenteni a világot: ez a téveszméből fakadó kiábrándulás; ez a természet keresztje, amely a börtönt a természetbe helyezi. Az új Merkúr szenvedésének azonban az a forrása, hogy teljes önfeláldozásban és „az első szeretettől” vezérelve erőfeszítést tesz, hogy az embereket elszakítsa ettől a természettől: ez Jézus Krisztus keresztje.

III

Fejlődésének e szakaszában a keresztény beavatási misztériumok tanulójának egy nagyon is időszerű dologgal kell számolnia, amelyre bár az előző fejezetben már utaltunk, most újra rá kell világítanunk, a Merkúr-beavatás ugyanis nagyon különös problémák elé állítja a tanulót. A nehézség abban áll, hogy az új gondolkodási képesség már megszületett ugyan, és az aurikus szférában már elkezdte kifejteni a hatását, a tanuló pedig emiatt részese az első kézből származó tudásból, a régi gondolkodási képesség azonban még nem szűnt meg.

A tanuló számára mindenképpen ajánlatos a régi gondolkodás hatástalanítási folyamatát a lehető legsürgősebben végrehajtani, így elkerülheti, hogy a Merkúr-gyertyatartót újra elvegyék tőle. Az alapvető megváltozás folyamata során a tanuló már tárgyiasította a dialektikus gondolkodást, hiszen „szemeit a hegyekre emelte”, és végül megmászta Nébó hegyét. A dialektikus gondolkodás ugyan már kezd megszűnni, de még megvan. Az új gondolkodás megszületése után egy olyan küzdelem alakul ki, amely során a tanulók óriási misztifikációknak eshetnek áldozatul. Az új bölcsesség beáramlása problémákat és reakciókat szül. Az új érintés ugyanis arra sarkallja a tanulót, hogy bizonyosságot tegyen, amit ő meg is tesz, hisz nem tehet másképpen. Felfedezi

azonban, hogy még nem kész, és feladatát még nem tudja úgy megragadni és véghezvinni, ahogyan igazán szeretné. Fegyverzete még hiányos. Mindez természetesen abból ered, hogy a Nap-beavatott régi gondolkodása még nem halt meg. Csakis ezután az elhalás után tűnnek el a legnagyobb akadályok, és csak ezután nyithatja meg a lényét a jelölt az első hétszeres kör negyedik beavatásának: a Vénusz-beavatásnak.

Ahhoz, hogy a fej, a szív és a kéz feladatát elvégezhesse, a tanulóknak saját bensőjében kell birtokolnia a mélységes emberszeretet forrását! Olyan mélységes és tökéletes emberszeretet ez, amelyet az alacsonyabb természet képtelen megérteni, és amelyre képtelen reagálni. Ezzel a szeretet-erővel kell a munka terhét viselni, és a munkát véghezvinni.

Vénusz fogalma tehát e soha el nem apadó, és önmagát folytonosan megújító erő birtoklását jelöli.

IV

Az okkult filozófiában Vénuszt mindig is hatalmas misztériumnak tartották, az új Vénuszt pedig mindenképpen nagy titokzatosság vette körül. Most azonban kísérletet teszünk a hétszeres nap-lánca történet negyedik beavatás titkának megértésére.

A Vénusz női jelkép, az asztrológiában pedig a Bikán és a Mérlegen uralkodik. Ez azt jelenti, hogy Vénusz egy pompás kincseskamra (a Bika) ura és őrzője, aki arra ügyel, hogy az ott felhalmozott kincseket az isteni igazságosság elve szerint, a megfelelő módon adják át az embereknek (a Mérleg).

A Merkúr-beavatás lánggra lobbantja az új gondolkodást, a Vénusz-beavatás pedig megnyilvánítja az új érzés-lényt, vagyis a magasabb értelmű alapuló érzést. A Merkúr-beavatás a főszentély megújításának alapja, a Vénusz-beavatás pedig a szívszentély meg-

újulásáért felelős. Merkúr a férfias nézetet jeleníti meg (a fej), Vénusz pedig a nőies nézetet alakítja ki (a szív).

Azzal, hogy ez a két beavatás a tanuló életében megvalósul, egyzersmind látjuk, ahogyan az új emberi templom két új oszlopa is a helyére kerül a templom két szentélyének szolgálatában: a szent (Merkúr) és a szentek szentje (Vénusz), vagyis *a szeretet-ínként megnyilvánítható isteni bölcsesség*.

A szentek szentjét minden ősi vallásban Vénusznak szentelték: ezt nevezték *adytumnak*. Az adytumban egy szekrény vagy szarkofág állt, amely az isteni természet ölet, a feltámadás anyaméhét jelképezte, vagyis egy hatalmas, magasztos erő szeplőtelen fogantatásra való képességét. Az emberi templom megfelelő szentélyében a ládát a csecsemőmirigynek (thymus) tekinthetjük, amely hatalmas szerepet tölt be a mellcsont (sternum) kisugárzó tevékenységében.

A külső templomi szentélyekben a szekrény néha hajó formájában jelent meg, amellyel át lehetett kelni az alacsonyabb természet háborgó tengerén, megszabadulva a bűnös világ szerencsétlenségeitől. Ezzel kapcsolatban Noé bárkája juthat eszünkbe, amely ugyanezt a gondolatot fejezi ki.

Az isteni bölcsesség megérintette a tanulót (Merkúr), és az isteni erő most képessé teszi őt, hogy e bölcsességet kihordja az embereknek. Ez Vénusz! Amikor a tanuló megkapja a világosságot Nébo hegyén, és főszentélyét (a szentet) a természet szempontjából kiürítette, Isten testileg találkozik vele a szívzentélyben (a szentek szentjében). A „ládából” hatalmas szereteterőként az új Vénusz emelkedik a magasba, és az istenek követét elkíséri a földi életterületen tett távoli utazására.

Jogosan állítják sokan, hogy Vénusz a földi szeretetet is jelképezi. Ám ezt a szeretetet nem jól értik. Ezt a szeretetet kiforgatták, összetörték és bemocskolták. Az új Vénusz szeretetereje hatalmas

mágikus erő. Ha az új Merkúr teljesíti küldetését, akkor a csecsemőmirigyből (thymus) szikrázó drágakőként egy átható, hétszeres mágikus erő sugárzik ki, mint a szentek szentjének központi gyújtópontja, melyről a negyedik beavatás fény-érintése lerántotta a leplet. Mindaz, akit e hétszeres sugárzás megérint, reagál: akár a feltámadás, akár a bukás irányában. És nincsen senki, aki ez alól kivonhatná magát. Ez az isteni erő, amely az új emberben transzmutilódik, hogy azután szolgáló szeretetként az emberek közé lépjen.

Bár a régiek midig is ismerték Vénusznak ezt a hatását, az alacsonyabb életben a Vénusz-tisztelet mégis fallosz-kultusszá degenerálódott. Ahogyan az alacsonyabb természet szeretetereje, és az alacsonyabb Vénusz bálványimádata az emberiség legnagyobb részét behálózta, úgy ébreszti fel az arra érzékeny embereket az új Vénusz szeretetsugárzása a magasabb életre.

Bár e munka nagyon nehéz és fáradságos, és ha ezért a tanuló ki is issza a szenvedés keserű kelyhét — mellyel szmirnabelivé válik —, ha a sötét hatalmak lépten-nyomon ellehetetlenítik is a munkáját, a fennakadások és kudarcok mégis csupán illúziók. E munka eredménye nem lehet a semmibe zuhanás, mint a dialektikus felemelkedés, ragyogás és elsüllyedés esetében. Munkája eredményeként az új Vénusz hatására a kapcsolatok végül megszilárdulnak, és a munka így hatalmasabb erővel végezhető, mint bármikor előtte.

Az a tanuló, aki ebből a két beavatásból él és dolgozik, az igazán gazdag. Bár valóban kiissza a szenvedés kelyhét (Szmirna), megpróbáltatása mégsem tarthat „tíz napnál” tovább. Ez pedig azt jelenti, hogy az igaz szellemben és az igaz erővel kezdett munka mindig is győzelemmel végződik.

A világosság szolgálatában végzett munka sohasem lehet a szenvedés és bánat kiapadhatatlan forrása: ha egyszer elkezdődött, be

is teljesedik, teljes egészében véghezviszik tehát. A világosságból indulván, a learatott terméssel újra a világosságba tér majd vissza — ez a tízes szám jelentése.

V

A harmadik beavatás során a tanulónak elsősorban a korlátozottságból eredő szenvedés ellen kell küzdenie (Efézus); a negyedik beavatás folyamataiban — ahogyan az talán már világossá vált — önként iszik a szenvedés keserű poharából (Szmirna). Az egész alacsonyabb, földi érzés-lényt ki kell égetni, hogy Isten tiszta szeretete beköltözhessen a szívébe.

Ezért mondja annak a hangja, aki halott volt és újra életre kelt, vagyis a mennyei ember hangja: „Tudom a te dolgaidat és nyomorúságodat és szegénységedet, *de gazdag vagy, mérhetetlenül gazdag*. És tudom azoknak káromkodását, akik szívedre taposnak és a sárba vonszolnak. Azt mondják, hogy ők zsidók, az Oroszlán gyermekei, Krisztus gyermekei, és nem azok, hanem a Sátán zsinagógája. Semmit se félj azoktól, amiket el kell szenvedned, mert ezek érthető reakciók. Az alacsonyabb ember dühöngő vadállatként támad, ha az isteni szeretet felfedi őt.”

Itt két folyamat kapcsolódik össze: egyfelől a világ és a sötétség reakciója a világosság munkájára, másfelől a dialektikus érzés-lény kiegészítése a tanulóban. Ezt a teljes folyamatot véghez kell vinni, ez pedig tíz napig tart. „*Légy hű mind halálig és néked adom az életnek koronáját.*” Mert, aki az élet kenyerét eszi, az teljesen felnő, és élete tökéletes dicsőségében fog felébredni.

„Aki győz, annak nem árt a második halál.” A mennyei test első halálával minden ember megsérült. Amikor az emberiség az isteni élettörvények áthágásával az alacsonyabb világba süllyedt, az igaz mennyei alaknak ott kellett maradnia. Ez a test mintegy ha-

lálós álomba merült. Fejlődésének ebben a szakaszában a tanuló azonban felébredhet a mennyei embert, és ez tudata számára testileg megmutatkozik. Ennek a tanulónak már nem árt a mennyei ember második halála.

A mennyei ember második halálát azok szenvedik el, akik a közeljövőben, a harmincharmadik korszak aratásakor nem állnak készen a földi természetből való felemeltetésre.

A tanulónak e második halál nem árthat: az eljövendő idők kozmikus, légköri és szerkezeti változásai már nem károsíthatják. Aurikus szférájában találkozott a Krisztussal — belépett az új életbe.

VI

A mikrokozmosz életterületen tehát két új érték ragyog fel: az új Merkúr és az új Vénusz. A gondolkodás és az érzés mennyei formája feléledt. Ezek után már csak az akaratközpont megújítása vár a tanulóra, az első hétszeres kör Mars-beavatása. A tanuló csak ezután az ötödik beavatás után tudja teljesen felfegyverkezve legmagasztosabb hivatását elkezdni és megvalósítani.

Az első hétszeres kör Mars-beavatása

i

A Pergámumbeli gyülekezet angyalának írd meg: Ezt mondja az, akinél a kétélű éles kard van:

Tudom a te dolgaidat, és hogy ott laksz, ahol a Sátán királyiszéke van; és az én nevedet megtartod, és az én hitemet nem tagadtad meg Antipásznak, az én hű bizonyságomnak napjaiban sem, akit megöltek nálatok, ahol a Sátán lakik.

De van valami kevés panaszom ellened, mert vannak ott nálad olyanok, akik a Bálám tanítását tartják, aki Bálákot tanította, hogy vessen botránykövet az Izrael fiai elé, hogy egyenek a bálványáldozatokból, és paráználkodjanak.

Így vannak nálad is, akik a Nikolaiták tanítását tartják, amit gyűlölködnek. Térj meg: ha pedig nem, ellened megyek hamar, és vívok azok ellen számnak kardjával.

Akinek van füle hallja, mit mond a Szellem a gyülekezeteknek. A győzedelmesnek enni adok az elrejtett mannából, és adok annak fehér kövecskét, és a kövecskén új frott nevet, amelyet senki nem tud, csak az, aki kapja."

II

A Merkúr- és Vénusz-beavatás az új ember birtokává vált. Istennek egy világosságát és Istennek egy erejét első kézből nyújtják át neki. Istennek e világossága megláttatja vele az új menny-földet, Isten ereje pedig azzal az alapvető képességgel ruházza fel, hogy a még sötétségben tévelygőkkel egészen új módon lépjen kapcsolatba. E két beavatás a tanulóban megnyitja új, saját bensőjében

épült templomát, tehát a szentet (ez a fej) és a szentek szentjét (ez a szív); más szóval: az új gondolkodási képességet és az új érzéslényt. Mindkettő romolhatatlan és örök.

A csecsemőmirigy (thymus) tündöklő drágakővé vált, hasonlósága a szentek szentjéből való „ládához", vagy a nagy piramis nyitott sírkamrájához, ahol az isteni erő azért találkozik az emberi erővel, hogy ezt az isteni adományt alkalmazható emberi képességgé lehessen transzmutálni, és — nem ebből a világból való — mágikus szereteterőként ki lehessen sugározni „sokakért váltságul".

Bár e „váltság" mindenkinek szól, és így elvileg az egész emberiséget felöleli, mégis intelligensen kell alkalmazni. Egy tervből kell tehát kiindulni, és a megfelelő módszerhez kell ragaszkodni. Egy tudatos „embernek" kell mögötte állnia: „Istennek testté kell lennie". Merkúr és Vénusz ajándékait egy erős, kiegyensúlyozott és dinamikus új akaratnak kell irányítania.

Emiatt a Vénusz-beavatás után az új „társ" még nem készült fel teljesen. A teljesség csak a Mars-beavatás után nyilvánulhat meg: az új Mars fejleszti ki a „társ" új akarat-lényét.

Lehetséges, hogy a tanuló számára problémát jelent az a kérdés, hogy miért előzi meg a Vénusz-beavatás a Mars-beavatást, és vajon miért következik előbb az érzések megújítása, és csak azután az akaraté. Ahhoz, hogy e probléma mélyére hatolhassunk, először azt kell megértenünk, hogy az akarat a legdinamikusabb képesség, amely könnyen kicsúszik minden irányítás alól.

Ha a tanuló szabadjára engedné, és erővel ruházná fel az új akaratot, mielőtt Isten és ember összekapcsolódhatott volna a szívszentélyében, akkor nem isteni erővel és megújult emberi érzéslénnyel dolgozna: újra csak kísérletezne és erőltetne, ennek minden következményével. Véraldozata nem a szellem értelmében felemelő volna, hanem a természet szerint való bukást segítené elő.

Ez egy nagyon fontos mozzanat, amelyet a tanulónak semmiképpen sem szabad szem elől tévesztenie. Maga a bűnbeesés is igen szorosan ezekkel a dolgokkal függ össze. Mars a dinamikus, teremtő akaraterő, ő mondja ki a teremtő „legyen”-t, ő távolítja el a szentek szentjét rejtő leplet. Amíg nem maga Isten lakik az adytumban, amíg a munka ott még nem fejeződött be, addig mivel dogozzon az akarat?

A szabad akarat zabolátlan akarattá lenne, mely korlátozottságot, megkristályosodást és halált, vagyis bukást eredményezne. A bukás révén újra megszűnik az akarat szabadsága. Az akarat felszabadítása, az akarati képesség újbóli lánggra lobbantása Istenben helytelen előkészületek után elképzelhetetlen katasztrófát okozna. Ezért három dolgot kell jól megfontolni: hogy mi az akarat, mi a régi Mars és mi az új Mars.

III

Az ember általában összekeveri a vágyat vagy az érzést az akarással. Ha valaki éhes, azt mondja: „Enni akarok!” Az éhségérzet miatt azonban valójában enni vágyik. Az akarati tényező ebben az esetben meglehetősen alárendelt. A vérlényünk egyes jellemzői és hajlamai bizonyos akarásra készítetnek. Ez az akarás azonban nem szabad: már nem az eredeti akarat. Az ember már nem képes akarni, annak eredeti értelmében, csupán vágyai, hajlamai és vérösztonai „akartatják”.

Az akarat eredetileg az epigenezis ereje, a szabadon döntő, az emberi szellem tudatos önteremtő-tevékenysége volt, egy nagyon veszedelmes erő, egy királyi erő: a Kos (Aries). Egyúttal azonban egy titkos erő is, amely halálos lehet, de ugyanakkor hatalmas messzeségekre vezethet: a Skorpió (Scorpio). Az akarat mindennek a kezdete és a vége, az örökkévaló erő, amely élet

és halál fölött uralkodik.

Ha az akarat újra szabaddá, helyessé válik, és „Isten keze alatt” lép elő — egyszóval teljes egészében a világra és emberiségre vonatkozó isteni tervre hangolódik, amelyet az új gondolkodás révén első kézből lehet felfogni —, akkor Merkúrnek és Vénusznak meg kell előznie Marsot. A templomnak, az adytumnak a maga két részével, a szenttel és a szentek szentjével készen kell állnia. Ekkor teszi az új Mars a tanulót újra főpappá, aki a templomban, a templommal és a templom által dolgozik, és felkentként lelket lehel a templomba. Az új gondolkodás révén a főpap olvassa az istentervet, részese az isteni rendnek, mennyei emberként a nem ebből a világból való Birodalomban él, ő az isteni Sálem királya, ő Melkhisédék. Az új érzés révén maga Isten ereszkedik be a nyitott sírkamrába, a ládába, és Isten ereje kíséri őt a fény szolgálatában járva az idegen országok útjain.

Az új Mars, az Istenhez emelkedett akarat megszületésével, a mennyei ember szelleme valóban a jelöltbe költözik. Az új Mars dinamikus energiája olyan, mint a vérben a vas, amely meleget kelt, és a tanuló szellemi vérét egészen új rezgésbe hozza, így képessé teszi a főpapot arra, hogy saját benső templomába belépjen, ott lakjon és elvégezze az isteni szolgálatot. Csakis az ilyen ember beszélhet igazán Isten szolgálatáról.

Az új Mars az ember-isten, aki leszáll a testbe. Ő a szabad akarat, amely az összes rendelkezésére álló bölcsességerőt Isten útja szerint használja fel. Képességeivel nem találgat és nem erőltet, engedelmeskedik a mindenség-megnyilvánulásnak. A főpap hozzáférhet az abszolút bölcsességhez, ám ez a bölcsesség egy törvénynek megfelelően, egy rendszer alapján nyilvánul meg: egy érintetetlen, értelmes alakulási folyamat. Az a Logosz szándéka, hogy ezt az isteni tervet a gyermekei vitelezzék ki. Amikor a bölcsesség törvénye az arra méltóvá vált papnak hivatásaként kinyilvánítja

követelményét, akkor a pap e követelménnyel összhangban veti be és dinamizálja akaratát, hogy a megbízatást teljesíthesse.

Miután akaratát összhangba hozta az isteni bölcsességgel, a hivattott belép a szentek szentjébe. Feltöltődik a nyitott sírkamrából, megmerítkezik az isteni szereteterőben. Azután feláll, félrehúzza a függönyt és kimegy, hogy munkához lásson. Így válik valóban Isten mágusává.

IV

Mars egyben Káin is, a birtokos. Káin Ábellel áll szemben, aki az önteltség. Ám Káin ugyanakkor a vérontást okozó, a hadvezér, aki a szellemrend által legyőzi a természetrendet.

Áldozatát csakis Ábel hanyatlása árán fogadják el. Káinnak az isteni tűzként kell az emberiséghez fordulnia, amely a vizet megérintvén létrehozza a két másodlagos elemet: a levegőt és a földet, amelyek — ebben az összefüggésben — új eget és új földet jelentenek, és amelyeknek emberi fejek, szívek és kezek által, Istentől kell alászállniuk.

Az isteni képességek birtokosának meg kell semmisítenie, és át kell alakítania az önmagával elteltséget. Ám nem a régi harci-kalapáccsal — vagyis a természet szerint —, hanem az új kalapáccsal, az isteni szereteterővel (Vénusszal) illetve az új igével, az isteni bölcsességgel (Merkúrral).

Az új akarat tehát a tűz, a szellem értelmében vett alkotóerő. Ez a tűz csak akkor végezhet megszabadító és valóban alkotó munkát, ha alkalmazkodik a megújult fejhez és szívhez.

Merkúr a befogadó, a látó és a megvilágító. Vénusz a kisugárzó, a kiterjesztő. Mars a főpap, vagyis a világosságot befogadó és a mágikus munkát elvégző ember: ő Káin, aki beveti vérét az önteltség vére ellen.

Az új akarat emellett a kígyótűz ura is. Ezáltal az egész személyiség, minden szervével és rendszerével együtt a főpap vezetése alá kerül. Az új akaratnak nincs semmiféle kapcsolata a szexuális erővel, vagyis a fajfenntartáshoz szükséges teremtőerővel. A nemi erők és kötelességek az emberi bukás, és a földi természetrendben való létezés természetszerű következményei, az emberi elfajulás eredményei, amelyek eltűnésre vannak ítélve, mihelyt a halál legyőzött. Az új Mars függetleníti magát a szexuális erőktől, elszigeteli őket, és erőltetés nélkül hagyja, hogy saját halálukat halják.

A kígyótűz-rendszert — amely a homloküregből indul ki, a két szemöldök közül, és a *plexus sacralis* végződik — az ezotéria Mózes botjának is nevezi. Mivel ez a tűz — amikor a főpap véghezviszi feladatát — kitör a homloküregből, és fénynyalábot küld a térbe, a szent jelképrendszer egyszarvúróól is beszél. Amikor a főpap kimondja a teremtő „legyen”-t, akkor tüzes pallos csap ki a szájából — és ezzel a tanuló számára világossá válnak a János Jelenéseinek bevezetőjében lévő jelképek is.

Láttuk tehát, hogy az akarat a legdinamikusabb tevékenység a testalakban. Olyan, mint Mózes botja, amellyel Isten embere Isten útjait járja. Az akarat egyúttal Pergamum kétélű kardja is, ő Mars, aki az életre és a halálra irányul: a természet halálára és a szellem szerint való életre.

V

Amikor az első hétszeres kör Mars-beavatása által kiválasztva a tanuló már főpapként léphet be saját benső templomába, még távolról sem a teljesen kiemelkedett. Ellenkezőleg, most először szállhat szembe joggal és a siker reményével a régi Marssal, amely még mindig bizonyos hatalommal bír benne.

Ezért írják meg Pergamumnak a levelet. E levelet az Isten előtt álló, ötödik gyertyatartó írja: „Tudom a te dolgodat, [...] a te fáradtságodat, [...] a te túrésedet [...] de van valami kevés panaszom elened, mert vannak ott nálad, akik a Bálám tanítását tartják”.

Ez az alacsony, romboló Mars tana. Nem a szexuális Marsé, hanem azoké, akik minden lehetséges módon erőltetik, és a földi természet szolgálatába állítják az akaratukat. Azoké, akik az istenterven kívül tevékenykednek akaratukkal, és így magukra és másokra is nagyon rombolóan hatnak. Ezek az emberek olyanok, mint a hivatásával visszaélő főpap. Aki ilyen harcias és így harcol, aki a kalapácsot így használja, az ellen harcba szállnak. Az ilyen Mars az ellenállás és az ellentermészet minden erejét felhívja—és elbukik.

Emiatt az akarat megfordulását az első hétszeres kör egyik legfontosabb mozzanatának kell látnunk. Az akarat megfordulása egyúttal a szexualitás láncaitól való megszabadulást is jelenti. A szexualitás a maga féktelen szenvedélyességével mindig is a zabolátlan akarat következménye volt, amely a Mózes botjából kitörő tüzet kísérletezésből a medenceszentélybe hajtja.

Számos ezoterikus szerző tanítja, hogy a nemi erőket gyakorlatok segítségével „felfelé” lehet fordítani, és szellemivé lehet tenni. Az ilyen módszerek azonban veszélyesek, földiek és lehetetlenek, ezeket mi mindig is elutasítottuk. Ha a zabolátlan akarat a plexus sacralisban szentségtelen tüzet lobbant lánggra, akkor ezt a szentségtelen tüzet lehetetlen megszentelni és „átszellemissíteni”. Legfeljebb rövid időre meg lehet láncolni, mígnem egy adott pillanatban — így vagy úgy — pusztító tűzként tör a felszínre — és nincs ember, aki ezt a robbanást elkerülhetné.

A Merkúr- és a Vénusz-beavatás után azonban az akarat megfordulása meghozza a megoldást. Akkor válik igazzá, hogy „ahogy fenn, úgy lenn”, akkor pedig már semmit sem kell „átszellemie-

síteni”. Mindez magának az életnek a megfordulását, a régi Ádám aláhanyatlását és a mennyei ember megszületését jelenti.

VI

Így áll a megújult főpap az új építőkövekkel saját templomában. A gondolkodás, az érzés és az akarat elkészült az isteni élet értelmében, és a mennyei ember egy jelentős része már összekapcsolódhat a régi dialektikus lényvel, amelyet ezáltal szerkezetileg fel kell oszlatni.

A személyiségcsere folyamata ekkor már olyannyira előrehaladt, hogy a tanuló hozzákezdhet és véghezviheti a nagy áldozati művet. Káin most már megtámadhatja a szép látszat és a hazugság világát. Eszközeivel munkához láthat, és új várost építhet: Hénoch városát, a beavatás fellegvárát.

Az első hétszeres kör Jupiter-beavatása

i

A Thiatirabeli gyülekezet angyalának pedig írj meg: Ezt mondja az Isten Fia, akinek szemei olyanok, mint a tűzláng, és akinek lábai hasonlóak az izzó fényű érchez:

Tudom a te dolgaidat, és szeretetedet, szolgálatodat és hitedet és tűrésedet, és hogy a te utolsó cselekedeteid többek az elsőknél.

De van valami kevés panaszom ellened, mert megengeded amaz asszonynak, Jézabelnek, aki magát prófétának mondja, hogy tanítson és elhitesse az én szolgálómat, hogy paráználkodjanak, és a bálványáldozatokból egyenek.

Adtam néki időt is, hogy megtérjen az ő paráználkodásából; és nem tért meg. Íme én ágyba vetem őt, és azokat, akik vele paráználkodnak, nagy nyomorúságba, ha meg nem térnek az ő cselekedeteikből. És az ő fiait megölöm halállal; és megtudják a gyülekezetek mind, hogy én vagyok a vesék és szívek vizsgálója; és mindeniteknek megfizetek a ti cselekedeteitek szerint.

Néktek pedig azt mondom, és mind a többi Thiatirabelieknek is, akiknél nincsen e tudomány, és akik nem ismerik a Sátán mélységeit, amint ők nevezik: nem vetek reátok más terhet, hanem ami nálatok van, azt tartásátok meg addig, míg eljövök. És aki győz, és aki mindvégig megőrzi az én cselekedeteimet, annak hatalmat adok a pogányokon; És uralkodik rajtuk vasvesszővel, mint a fazekas edényei széttörtnek; ahogyan én is vettem az én Atyámtól: És adom annak a hajnalcsillagot.

Akinek van füle, hallja, mit mond a Szellem a gyülekezeteknek."

II

Az előzőekből kiderült, hogyan indul meg a fő- és a szívszentély megújulási folyamata. A főpap belépett templomába, és a tanuló e felkészülés után a Jupiter-beavatással néz szembe.

Ugyanis elkezdte e bukott világban betölteni isteni rendeltetését. A belső és előkészítő munkák után belekezd a külső műbe, melynek eredménye viszont meghatározza majd a belső növekedés mértékét és minőségét.

A tanuló tehát hozzálát, hogy ebben a földi természetben, a dialektikus rend életterületén kihordja az egyetemes, mozdíthatatlan Testvériség, a Mennyek Birodalmának igaz életközössége, vagyis az istenrend üzenetét és lényegét.

Ebben a világban építeni kell egy ideiglenes bástyát, amely „nem ebből a világból való”, amely a Szellemi Iskola és a Hierarchia előudvara. Ez a Jupiter-beavatott megbízatása.

III

Elsősorban annak kell világossá válnia, hogy a tanulónak nem szabad önfeladónak és akaratosnak lennie. Sem vágyakat, sem elképzeléseket nem szabad hajszolnia, és semmilyen földi vagy alacsonyrendű szándék nem lehet jelen benne. A saját akaratnak — új Marsként —, önszántából Isten akaratához kell fűződnie, és ekkor az „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem” válik érvényessé.

Az új Vénusz lehetővé teszi, hogy egy határozott megbízást sugározzanak be, és a tanuló valóban a Hierofánsok irányítása alatt haladjon az úton, Merkúr pedig megérteti a hivatottal, hogy feladata értelmi és erkölcsi szempontból indokolt és szükséges.

A végrehajtandó feladat alapelve minden korszakban és minden tanuló számára ugyanaz volt: tanúbizonyságot tenni a mozdíthatatlan Fénytestvériségről. A Mennyei Birodalom erőhatásainak bizonyos tevékenységet kell elvégezniük ebben a világban: Krisztus keresztyét el kell ültetni, és az ő szolgálatában meg kell hozni a véráldozatot, hogy az arra fogékony emberek ráébredjenek az igaz életre, és a segítségükre kell lenni az ösvényen.

Ahhoz, hogy ez az üdvözítő mű helyes és termékeny legyen, mindezt a Szellemi Iskolával szoros kapcsolatban, és annak irányítása alatt kell kivitelezni. Ha egy munkás hasonló ambíciókat táplál, ám ez a kapcsolat nem áll fenn, azt a szent nyelvhasználatban „a házasságtalanok munkájának” nevezik. Az ilyen munka nincs összehangolva a szentek szentélyével, hanem pusztán kísérletezés és önfejűség.

Az ilyen munkást nevezik János Jelenéseiben „Jézabelnek”, a hajadonnak. Az ilyen ember paráználkodik az istenivel, csorbítja és szellemi paráznaságot követ el vele: ő még az önfejű, akaratoskodó régi Káin, a régi ember, aki még nem egyenesedett fel.

Ezért a hivatott dolgozó feladata végrehajtása során a megbízatásától nem tér el se jobbra, se balra. Ha kiterjedt megbízatását bővítenie kell, és más munkálkodókkal kerül kapcsolatba, akkor — hogy megvédje őket a Jézabel-bűntől — őket is a saját megbízatása iránti engedelmességre kell köteleznie. Ezt a megbízatást ugyanis nem lehet a földi én-szándékok keretein belül látni, hanem ebben a megbízatásban maga az isteni feladat fejeződik ki, amelyet adott időben és adott módon kell végrehajtani.

Ehhez kapcsolódóan olvashatjuk a régi Rózsakeresztes Testvériség *Fama Fraternitatisában*, hogy Rózsakereszt Krisztián munkatársakat választ magának, és megígérteti velük, hogy hűek és odaadók lesznek, a titkokat megőrzik, és mindent feljegyeznek, amire tanítja őket.

IV

Amikor a tanuló végül kilép a munka színhelyére, akkor a földi tömegeket a Birodalomból eredő tanításokkal és erővel közelíti meg, és vagy megalapítja a Szellemi Iskola egy vetületét, vagy együtt dolgozik egy ilyen iskolával.

A legmagasabb cél — magától értetődően — az, hogy a tömegeket felébresszék, és az újjászületés felé tereljék. E cél azonban oly magas, a tömeg pedig oly mélyre süllyedt az én-ben és a bukott természetben, hogy a gyakorlatban a cél első nekifutásra bizonyosan nem valósítható meg.

Mégis van azonban valami közvetlen eredmény. Bizonyos emberekben ugyanis — küzdelmek, társaság és bánat árán, valamint a magányos ént a földi természetben érő csapások révén —, lassan megtörik a földiség páncélja és illúziói, és magasabb vágyak ébrednek.

A régi Káin megreked, természetes áldozatát nem fogadják el, és ezért más, magasabb birtok keresésére indul. Ezek az emberek közelednek a Szellemi Iskola megépült előudvarához. Megérinti őket az új világosság. Kezdetben nagyon lelkesek, de hamar kiderül, hogy vérörökségük korlátokat emel, az Iskola velük szemben támasztott követelményei pedig túl magasak. Ilyenkor a sokféle reagálásból gyakran káosz, értetlenség, ellenállás és hatalmas feszültség keletkezik. A megkezdett munka szellemisége látszólag paródiává változik, a dolgozó pedig csaknem reményét veszti emiatt.

A tanulóknak azonban a helyes fényben kell látnia a különböző reagálásokat. Itt szó sincs balsikerről: mindez csupán a Jupiter-hatásra adott, minden szempontból érthető és szükséges első reagálás ebben a világban. A valódi Jupiter-mű nem ismer egyezkedést, nem alkalmazkodik és nem idomul a közeledők kívánságaihoz és lét-állapotához. Ezért az első érintésnek természetszerű-

leg iszonyatos zűrzavart kell okoznia, és a zűrzavar annál hatalmasabbá válik, minél dinamikusabb az első találkozás.

A Birodalom Világossága megérint és felébreszt egyes fénykeresőket a sötét világban, aminek eredménye kezdetben teljesen megfelel a *Rózsakereszt Krisztián Alkímiai Menyegzőjében* leírt helyzetnek: „Istenem, bár le tudnám írni, mily izgalom tört ki rajtunk, mert mindenki meg akarta kaparintani a kötelet, de ezzel csak a többieket akadályozta.”

Ám ezen első találkozás után az érintettek soha többé nem lesznek egészen olyanok, mint annak előtte. A világosság sugara eltáplálta őket, és ennek jelét többé lehetetlen eltávolítani a vérükből. Ezek az emberek kezdetben esetleg megpróbálják magukra kényszeríteni a korábbi életükhöz való visszatérést, de legmélyebb lényükben a szomjúság emésztőbb, mint valaha.

Az első találkozás során még ízig-vérig az alacsonyabb életben álltak, és ennek szívóereje még túl erős volt, még képtelenek voltak ellenállni az „én” oly dinamikus hajtóerejének. A dolgozó szorítását azonban nem lehet többé lerázni, és az alacsonyabb lényen ejtett sebe gyógyíthatatlan.

V

A Jupiter-műnek három fázisa van: először is a kaotikus, vagy kezdeti szakasz, másodsor az alapvető megváltozás időszaka, harmadszor pedig az első hétszeres kör kifejlődése.

A Hierarchia küldöttjének az a feladata, hogy az erőterébe vezetett kereső lelkeket elvezesse az első fázison át a másodikba, majd önmaga példájával és az Egyetemes Tan szakadatlan hirdetésével kellő erőt gyűjtessen össze a rábízott nyájjal az ön-szabadkőművességhez, amely elengedhetetlen az első hétszeres körbe való belépéshez.

Amint az első sikerek kirajzolódnak a tanuló-küldött erőterében, az elveszett gyermekek újra megtalálják a hazájukat, és képesek tudatosan össze is kapcsolódnival vele, akkor a tanuló-küldött számára is új lehetőségek tárulnak fel. Ekkor megnyilvánulnak a Szaturnusz-beavatás folyamatai, az első hétszeres kör hetedik beavatása.

Az okkult tudományokban Jupiter a tűz istene, a négy elem ura. Gyakran ábrázolták egy hadsereg előtt repülő vagy úszó hattyúként is. A hattyú a Szent Szellem jól ismert jelképe. Jupitert látjuk emésztő tűzként is megjelenni, amely felemészti az alantas anyagot. Az ezoterikus kereszténységben ő Mihály, az angyal, a mennyei seregek vezére, aki Isten előtt áll. Végül pedig Jupiter a mindenhatóság szimbóluma is.

Aki e dolgokat tanulmányozza, annak mindez nagyon is érthető. Az új Jupiter, aki főpapként kilép a szentek szentjéből, hatalmas erővel rendelkezik. A szó teljes értelmében mágus. Az igazi Jupiter-ember Istenből született bölcsességgel, erővel és szellemi akarral rendelkezik. Az új Jupiter ebből a hármasságból épül:

az új Merkúr bölcsességéből, tehát Istent látja;

az új Vénusz erejéből, tehát Istennel találkozik;

az új Mars szellemi akaratából, vagyis Isten akaratát dinamizálja önmagában.

Az új Jupiter pedig a maga teljességében Isten akaratát sugározza ki a földi életterület sötétségébe. Jupiter tehát Merkúr, Vénusz és Mars alkímiai szintézise, a mitológiai Istenek hatalmas Fia.

A Jupiter-mágia okozza a Jupiter-mű első fázisában megjelenő káoszt is. Ez a káosz azonban nem olyan, mint a szokásos földi felemelkedés és ragyogás, amit csupán rothadás követ, mivel a Jupiter-mű káosza, a munka területén összegyűltek véérébe egy új, maradandó erőt vezet — olyan erőt, amely nem ebből a világból való. Senki sem vonhatja ki magát ez alól a Jupiter-mágia alól,

és az elvetett mag egyszer győzedelmesen kihajt és gazdagon terem majd.

Az új Jupiter a mágus, a harcba induló Káin, a birtokos. Bevonul az ellenséges országba a mennyek erejével: ő Mihály, a Krisztushierarchia képviselője. Tanítvány, aki majdan hatalmas diadalokat arat.

Jézus így szólt tanítványaihoz, akik látták hogyan tevékenykedik megváltó művén: „Bizony, bizony mondom néktek, nagyobbakat is cselekedtek ezeknél.”

VI

Sürgős felszólítást kell intéznünk mindazokhoz, akiknek megadott, hogy a Jupiter-feladatot kivitelezhetik. Ugyanis veszély fenyegeti őket: ugyanaz a veszély, melyet az előző fejezetekben már említettünk. Az új Jupiter a mennyei ember nevében lép fel. Ő az új főpap, aki saját benső lényéből kiindulva végzi a munkáját. Életrendszerében azonban még mindig jelen van a régi Ádám egy maradványa, melynek jelenléte olykor igen fájdalmasan észlelhető. A régi természet elvileg meghalt ugyan, de szerkezetileg még megvan az ősi örökség, amelyet folyamatosan fel kell számolni.

Ezt a figyelmeztetést megtaláljuk a Thiatirabelieknek írott levélben is. A város neve ugyanis azt jelenti: „legyőzhetetlen”, és ez valóban jogos és igen tömör név a Jupiter-ember számára.

„Tudom a te dolgaidat [...]. De van valami kevés panaszom ellened, mert megengeded amaz asszonynak, Jézabelnek, [...] hogy tanítson.” Jézabel, ahogyan azt már láttuk, a hajadon. Olyan fiú születik tőle, aki nem az új ember folyamatosan meginduló tevékenységéből fakad: ezt a fiút a régi Ádám kelti életre, aki azon erőlködik, hogy új Ádámmá váljék.

Az ilyen ember azt próbálja elhitetni magával, hogy hivatott, de

tevédesben él. Olyan pap ugyanis, akit nem kértek fel tiszttségére. Nem áldotta meg maga a Hierarchia az alapvető megfordulás és a korábbi hétszeres körök beavatásai alapján. Ez az ember jellegzetes példája a negatív, földi Jupiternek: önfejű, kísérletező, tudatlan és számítható. Látszat csupán, lényeg nélkül; kedveskedő, valódi szeretet nélkül; bőkezű, noha nincs semmije; és rettentő büszke, bár nincs mire.

Mindez meg fog halni, és Isten és az Ő szolgálói „megvizsgálják a veséket és szíveket”. A szívről pedig bebizonyosodik majd, hogy valóban Isten lakik-e benne. És mivel a mellékvesék az energiát koncentráló szervek, a fenti kijelentés azt jelenti, hogy megvizsgálják majd, hogy az energia valóban az új emberből ered-e, aki a világosság szolgálatában betölti hivatását.

Ha a tanulónak sikerül — ezzel a feladattal kapcsolatban is — a régi Ádám befolyását teljesen semlegesítenie, akkor felkel a tündöklő hajnalcsillag, az első hétszeres kör utolsó beavatása is.

Az első hétszeres kör Szaturnusz-beavatása

i

A Sárdisbeli gyülekezet angyalának is írd meg: Ezt mondja az, Akinél van az isteni hét szellem és a hét csillag: Tudom a te dolgaidat, hogy az a neved, hogy élsz, és halott vagy.

Vigyázz, és erősítsd meg a többieket, akik haló félben vannak; mert nem találtam a te cselekedeteidet Isten előtt teljeseznek. Megemlékezzél azért, hogyan vetted és hallottad; és tartsd meg, és térj meg. Hogyha tehát nem vigyázol, elmegyek hozzád, mint a tolvaj, és nem tudod, mely órában megyek hozzád.

De van Sárdisban egy kevés neved, azoké, akik nem fertőztették meg a ruháikat: és fehérben fognak velem járni; mert méltók arra. Aki győz, az fehér ruhákba öltözik; és nem törölöm ki annak nevét az élet könyvéből, és vallást teszek annak nevééről az én Atyám előtt és az ő angyalai előtt.

Akinek van füle, hallja, mit mond a Szellem a gyülekezeteknek."

II

Így halad tovább a tanuló nagy Jupiter-megbízatásának megvalósításával. Amit a mennyei ember érintése és megelevenítése révén ötszörösen kapott, azt most ki kell hordania, és — amennyire csak lehet — meg kell szilárdítania az emberek lelkében, hogy az emberiség nagyjaihoz hasonlóan ő maga is „emberhalásszá” válhasson. Mindennek, amit kapott az áldozat gyakorlatában kell megvalósulnia. A gyakorlati megvalósítás elkezdésével pedig önszántából a földhöz köti magát. Visszalépni többé nem tud, nem akar, és nem is lehet neki.

Mert ahogyan minden dolog isteni Alkotója örökké kötve marad teremtményeihez, és „nem hagyja el kezeinek alkotását”, úgy a tanuló is önszántából és teljes örömmel köti magát saját feladatához. Ez az anyagba, szenvedésbe és halálba való alászállása lesz a felemelkedése. Óráról-órára egyre magasztosabb, szent komolyság tölti el, mert lényének velejéig felfogja és átérzi, hogy — minden kicsinysege és szegényessége ellenére — tényezővé vált a mindenség történéseiben: az emberiségért végzett hatalmas megmentési folyamat nélkülözhetetlen láncszemévé választották.

„Isten nem hagyja el kezeinek alkotását!” Hogy miért nem? Mert minden dolog Logosza saját teremtése és teremtményei által bontakozik ki, és általuk bizonyítja önmagát. Amikor a szent könyvek úgy fogalmaznak, hogy „Isten világosság”, és Isten a világosság által bontakozik ki, akkor meg kell értenünk, hogy mindent, ami a világosságot elhomályosítja vagy sötétséggé változtatja, át kell alakítani. Addig kell tehát folytatni a munkát, amíg minden újra világossággá nem válik.

Ezért mondja a Biblia, hogy „Isten a Fia által velünk megy a világ végezetéig”. A teremtménynek, az istengyermeknek bizonyágot kell tennie Isten nagyságáról, és az elsötétült világosságot újra folttalanná kell tennie. Ahogy most a megszabadító emberiség-hierarchia nagy Hierofánisa minden szolgájával — mintegy szülési fájdalmak közepette — „fohászodik és nyög mind idáig”, hogy a magasztos üdv-művet megvalósítsa, úgy hatja át mélyen a mindenség megmentő történéseinek kicsiny láncszemét, vagyis a tanulót is annak bizonyossága, hogy az istenterv sikere tőle is függ. A tanuló nem csak saját sorsát tartja a kezében, és nem csupán azok sorsát befolyásolja, akik beléptek az erőterébe, hanem létállapotának megfelelően, a többiekkel együtt felelős a Krisztushierarchia egész tevékenységéért.

A Jupiter-tanuló Krisztusban mindenkivel összekapcsolódik, aki

belép az erőterébe és elhatározza, hogy a nagy üdv-folyamatot véghezviszi magában. A tanuló pedig végigkíséri ezeket az embe-
reket, amíg egészen el nem végzik a feladatukat. Az olvasó bizonyára mélyen átérzi, hogy a Jupiter-tanuló mily hatalmas terhet vesz a vállára önszántából.

Még ha néha kimondhatatlan sóhajok árán is, de elbírja ezt a terhet, mert az első hétszeres kör öt korábbi beavatása alapján tudja, hogy megérett rá. Ezért figyelmeztetnek ezzel kapcsolatban minden spekulánst a szellemi paráznság Jézabel-bűnére, a negatív Jupiterre, amely nem Istenből van, de „Istent játszik”.

III

Amikor e nagy feladat végrehajtása során a fejlődés átlép egy törvényszerű minimumot, és pozitív eredményeket lehet elkönyvelni, akkor a tanuló számára megnyílik a Szaturnusz-beavatás.

Az első hétszeres körre azzal teszik fel a koronát, hogy a tanuló számára — az első öt beavatás során kaptak következtében — a hatodik beavatásban elkezdődik az egész testalak teljes átalakulása. E folyamatban tudományos biztonsággal felemészttődik mindaz, ami dialektikus, és elvettetik az új, halhatatlan anyagi test magja. Erre a magra lehet azután építeni. Amilyen mértékben a tanuló átküzd magát a Jupiter-feladaton, és amennyire a természet és a szellem összeütközései hozzájárulnak megtisztulásához és átszellemüléséhez, olyan mértékben nyílik meg számára a Szaturnusz-beavatás kapuja.

Létfontosságú, hogy a misztériumok minden tanítványa megértse ezt a törvényt. A beavatás és az átszellemülés nem otthon, az íróasztal mellett történik. Magasabb szempontból ugyanis semmiféle szellemi fejlődésről nem lehet szó, ha a tanuló a Jupiter-feladat önként vállalt szenvedését, erőfeszítését és áldozatát nem teljesíti

bátran, fenntartások nélkül, önzetlenül és emberszeretettel.

Ha egy tanuló kibújik e törvény alól, akkor szellemi házasságtörést követ el. Kéretlen vendégként befurakodik az Iskolába, és *lapis spitalauficus-készítővé*, a bölcsék követ barkácsolóvá, szellemi bajkeverővé válik, és a legjobb, ami ebben az állapotban történhet vele az, ha „a feledés italával” ellátva, kiűrtve küldik vissza.

IV

A Szaturnusz-beavatás csodája igen sok mindent magában foglal, ezért szeretnénk egy viszonylag átfogó képet adni róla, hogy eljövendő feladatához ezek a fogalmak mindenkit erővel lássanak el. Minden ezoterikus tanítvány tudja, hogy Szaturnusz az anyagi testnek és különösen e test szilárd részének, a csontváznak az ura. A régi Szaturnusz-erők tevékenysége felelős az anyagi testben minden megkristályosodási folyamatért. Minden idők asztrológusai Szaturnuszt gyakran a gátlás, a zsugorodás és a leromlás erejének festették le.

Az új Szaturnusz azonban egészen új anyagi testet hoz létre, melynek a végzetes megkristályosodás és annak következményei teljesen ismeretlenek. Olyan harmonikus anyagcsere-folyamatokat teremt, melyek során a test sejtjeinek elhalását teljes mértékben kiegyenlíti az anyagsejtek és sejtcsoportok megújulása. Az új Szaturnuszban az egész testalak minden sejtje és sejtcsoportja új tulajdonságokra tesz szert. A minden sejtben jelenlévő szellemi elv, a sejtmag, az új Marstól folyamatosan sugárzó, fénylő, mágnesesen tápláló képességet kap. Ezek hatására az egész régi test folyamatosan felbomlik, és új testre cserélődik. E másik test a feltámadt ember halhatatlan testeként fog kivirulni.

A tanulónak meg kell értenie, hogy ezt a nagyszerű munkát miért nem végezheti el a régi Szaturnusz. Szaturnusznak az a feladata,

hogyan az élet minden értékét, erejét és eredményét összefoglalja, és a neki megfelelő formában nyilvánítsa meg. Az a feladata, hogy egy lényben kifejezésre juttassa a létezése összegét a szellem, a lélek és a test tekintetében egyaránt. Szaturnusz vonultatja fel mindazt, amit az ember teremt: ő a megnyilvánító. Ezért ábrázolják „kaszásnak”, a halál hierofánsának. Mert ő az, aki a dialektikus és sátáni ember minden tényezőjét, az önzés minden következményét, és az alacsonyrendű élet minden indulatát egy adott, lélektanilag megfelelő pillanatban a felszínre hozza. Szaturnusz az Idő Atya, Kronosz, aki az „eddig és ne tovább”-ot parancsolja.

Amikor az ember az alapvető megváltozás, és saját isteni lényének megnyilvánulása után teljesen az eredeti, isteni törvény szerint kezd élni és dolgozni, és emiatt egész lényé más értékeknek, erőknek és eredményeknek felel meg, melyek a lelkében gyökereznek, és a Jupiter-mű révén megtisztultak és próbára lettek téve, akkor mindezek összegét is Szaturnusz jelenteti meg. Ez az új Szaturnusz, aki a mennyei ember megnyilatkozásából születik.

V

A tanulóknak fel kell ismernie, hogy itt szó sincs személyiségművelésről: ez személyiségcsere.

A két alapvető beavatás során a magasabb, mennyei tudat háromszoros világosságát bejuttatják az alacsonyrendű ember rendszerébe. Eközben a régi gondolkodási képesség elvileg meghal, és megszületik az új gondolkodási képesség, a mennyei alak gondolkodási képessége, amely behatol a főszentélybe és lerakja az új templom alapjait. Ez az üdv-munka a Merkúr-beavatás révén jött létre. A negyedik, vagyis a Vénusz-, és az ötödik, vagyis a Mars-beavatás során megsemmisül a régi vágytest, valamint a régi embernek az aurikus szférában lévő minden elve, és életre hívják az új vágy-

testet, illetve az új aurikus szférát, mint mikrokozmosz égboltot. Az új érzés-lény (Vénusz) kezd megnyilvánulni, és az igazi főpap beléphet az új aurikus felhőkön át az új templomba, hogy a szentek szentjében meghallja Isten hangját.

A főpaprak — aki az eszme tekintetében (Merkúr) lánggra lobbant Istenben, aki a szív lényege szerint aláhanyatlott Jézusban, az Úrban (Vénusz), és aki a Szent Szellem szerint újjászületett az új akarat értelmében (Mars) — ekkor ki kell lépnie templomának előudvarán át, hogy a közönséges életben hozzájárasson a világhoz és az emberiségért végzendő feladatához.

A Jupiter-mű, vagyis a hatodik beavatás minden további szellemi fejlődés, és a mennyei ember beteljesedésének feltétele. Az új eszmének és az új érzés-lénynek az új akarat irányítása alatt, mágikus erőként, Isten hívó hangjaként kell besugározni a világot. Emiatt a régi ember egész rendszere átalakul. A mennyei ember minden áldozata és minden megnyilatkozása — mintegy alkímiai képlet révén — egyetlen csodává olvad össze. Amit a testalak csúcán a gondolkodási képesség elindított, az most egy új test megalkotásában válik valósággá.

Ezzel az első hétszeres kör lezárul. Szaturnusz, a halál követő ebben a természetben, a feltámadt, romolhatatlan ember hírnökévé vált.

VI

Minden halál, megkristályosodás és hanyatlás a régi Merkúr, a régi Vénusz és a régi Mars, illetve ezek teljes anarchiájának a következménye.

A régi Merkúr együttműködik a biológiai állat-ember agyi képességeivel. A régi Vénusz mindenféle bálványoknak ontja az áldozatokat, a régi Mars pedig az Istentől elszakadt, zabolátlan, kao-

tikus és féktelen akarat. E háromszoros degeneráció miatt következett be a lélek teljes hanyatlása, majd emiatt a vér megromlása, valamint a szellem és az anyag szinte végérvényes elszakadása.

A lélekben a régi Mars a spekulatív akarat vasát, a régi Vénusz a meggyalázott szívszentély rezét, a régi Merkúr a biológiai intellektus higanyát, a régi Jupiter, vagyis Jézabel pedig a tökéletes megtévesztés ónját polarizálta. Így hívták életre az ember vérlében a *glutént*, azt a parázslást, amelyről Kari von Eckartshausen *Felhő a szentély fölött* című művében ír, és amely négy fémből áll: vasból, rézből, higanyból és ónból. A régi Szaturnusz pedig ezekhez még hozzáadja az Istentől való elhagyottság szürke ólmát, mellyel a vészes glutént még teljesebbé teszi. Így van összekötve a halál lényege hatóerő formájában a lélekkel, és ez az erő kegyetlenül és közvetlenül reagál, amint a zabolátlan akarat a szokásos életfolyamatokat megzavarja és felborítja dühöngésével.

Ha azonban a tanuló kifejleszti az állandó akaratot, amely Isten és Isten törvényének irányítása alatt működik, akkor a tizenkét pár agyidegből huszonnégy harmonikus, az egész rendszert irányító idegáramlatot látunk kiindulni, és ezáltal a régi kígyótűz erős „botként”, a régi dicsőségében születik újjá, mellyel a tanuló erőteljesen járhatja az élet útjait. Emiatt megújul a vér, a glutén eltűnik a vérkeringésből, és újra a mennyei ember vér-fémjei kezdenek hatni.

Így vezérli a tanulót minden előző beavatás szellemi ereje az új Szaturnuszhoz, amely kitarja felé az új élet kapuját, az igaz Istenbirodalomnak, a Mennyei Birodalmának, az emberiség eredeti életterületének ajtaját. E pompás fénybirodalomba csakis a feltámadt, halhatatlan ember léphet be.

Minél jobban előrehalad az új Szaturnusz folyamata, az előző beavatások annál nagyszerűbben nyilvánulnak meg, és világosságuk annál intenzívebben áradhat szét. Mindez érthető, hiszen ahogy

a tanuló ereje és képességei gyarapodnak, úgy csökken a legyőzendő ellenállás is.

A Szent Hétszellem teljesen megújította a mikrokozmoszt, és az első hétszeres kör bezárul. Az ember újjászületett az eredeti istenrend természete szerint.

VII

Minden idők szentírásaiból nyilvánvalóvá válik, hogy Szaturnusz a Szent Szellemmel hozható kapcsolatba.

Az ősi zsidóság erősen Szaturnuszhoz fűződött: Szaturnusz szelleme volt a vezércsillaguk. E nép egyik feladata az volt, hogy vérlényéből kifejlessen egy anyagi testet a világ Üdvözítője, Jézus Krisztus számára. Jehova, a zsidóság Istene egy bizonyos levezetésben „Szaturnuszt” jelent, a zsidók „űrnapját” pedig szombat-ra, vagyis Szaturnusz napjára tették. A zsidóság legnagyobb bűne az volt, hogy újra és újra visszatért a durva anyaghoz, emiatt pedig a megkristályosodáshoz és az alantas Szaturnuszhoz.

Ha azonban a tanuló megfelelő módon hajtotta végre feladatát az első hétszeres körben, és az istenfia, a mennyei ember megszülethet benne, akkor bevezetik az ígéret földjére, az istenrend Kánaánjába. Megváltatik a sötétség rabszolgaságából, és — miután zarándoklata átvezette a világ sivatagán — végül megadatik neki, hogy Szaturnusz kapuján át egy pillantást vethessen a dolgok isteni rendjére.

VIII

A tanuló most már kétségtelenül megérti a sárdisiaknak szóló levélben rejlő komoly figyelmeztetést. Sárdis „veszedelmest” jelent. A tanulónál ugyanis sokáig fennáll annak a nagy veszélye,

hogy a számunkra megnyilatkozó anyagot, és annak minden nézetét tekinti a valódi anyagnak, amelyben Isten Birodalmát fel kell építeni.

A nem megszabadított Szaturnusz-ember materialista, akár durván, akár kifinomultan. Ezért kell a tanulónak óvatosnak lennie: mivelhogy élőknek nevezik, nehogy holtnak találtassák. „Vigyázz, és erősítsd meg a Másikat, aki haló félben van. Hogyha tehát nem vizsgálod, elmegyek hozzád, mint a tolvaj.” Mert az alantas anyag szolgálata mindig hirtelen bosszulja meg magát. De azok, akik újonnan építettett testüket nem fertőztették meg, „azok fehér ruhában fognak velem járni”.

Akinek van füle, hallja! Hiszen nem volt-e ezoterikus körökben mindig is ismert, hogy a szentírásban a „ruhák” bizonyos testi állapotot jelképeznek? A régi Ádám „bőr ruhákba öltözve” üzentett ki az Edenkertből, az új Ádám pedig „fehér ruhában” lép be az Isteni Birodalomba.

Szárnyaid árnyéka alatt, ó Jehova

ASzaternusszal kapcsolatban részletesebb fejtegetésekbe kell bocsátkoznunk Jehova isteni alakja és az első hétszeres-kör beteljesedése tekintetében.

Ha a *Fama Fraternalitatis* zárómondatát és a *Confessio Fraternalitatis* kezdő mondatait olvassuk, akkor felfedezzük, hogy a rózsakereszt testvérei nagyon nagy jelentőséget tulajdonítanak annak az isteni lénynek, akire az Ószövetség a Jehova névvel utal.

A *Fama Fraternalitatis* a következő mondással zárul: „Szárnyaid árnyéka alatt, ó Jehova”, a *Confessio Fraternalitatis* pedig így kezdődik: „Jehova az, aki látván, hogy a világ hamarosan elmúlik, és már csaknem véget ért, visszavezeti azt kezdetéhez, megfordítva a természet menetét.”

Bár az elmúlt száz év ezoterikusai megkísérelték, hogy „Jehovah” isteni fogalmát a Holdmisztériummal kapcsolatban magyarázzák, mi mégis úgy látjuk, hogy e törekvés nem volt kielégítő, mert még nem jött el annak az ideje, hogy Jehova misztériumáról lehulljon a lepel.

De a nagy változás órája mégis csak ütött, és a tanulónak is arra az isteni lényre kell majd ráeszmélnie, akinek szárnyai alá akar állni a Rózsakereszt minden szolgálója, hogy eme hatalmas sas vezetésével a nagy művet a helyes módon vitelezhessék ki.

A tanuló, Jehova nevét, ahogy említettük, egyenesen és elválaszthatatlanul az izraeliták népéhez kapcsolja. Ez a név közvetlen kapcsolatban áll az isteni lénynek egy új megnyilatkozásával, amely magára a zsidó népre irányul. Ezen az alapon nevezik Jehovát gyakran a szövetség istenének is.

Maguk a zsidók soha nem ejtették ki Jehova nevét; nagyon szent és titkos név volt. Ha felolvasásaik során idézték vagy ismertették

az ő akaratát vagy bölcsességét, akkor egy másik néven, Adonájnak vagy Elohimnak nevezték.

A titkos név a szövetség istenének kimondhatatlan neve volt. A héber ábécé négy mássalhangzójával, J.H.V.H.-val utaltak rá, amit csak magánhangzók segítségével lehetett hangzó szóvá formálni. Nem ismeretes, hogyan ejtették ki eredetileg a titkos nevet. Néhányan úgy vélik, hogy a szót „Javeh”-nek kell ejteni, és 1600 körül kezdett elterjedni a manapság ismert „Jehovah”. Mi is ezt kívánjuk használni, jóllehet ez rendkívül gyenge visszaadása az eredeti szónak.

A keresztény misztériumokban ismerik a „kimondhatatlan név” igazi hangsúlyozását, de ezt a hangsúlyozást érthető módon rejtve őrzik a világiak elől, mert itt egy hatalmas mantramról van szó, amely helytelenül, jogosulatlanul és ezért szentségtelenül alkalmazva a legrettenetesebb következményekkel járhatna.

Nem kell azonban ismernünk az igazi nevet ahhoz, hogy eme isteni lény szárnyai alá állhassunk, és egykoron, ha majd a Szaturnusz-beavatás által belülről birtokoljuk Őt, ha az igazi ön-szabadság által egyesültünk magasztos fenségével, akkor fogjuk megismerni igazi nevét, és akkor tanuljuk meg kiejteni.

Hadd utaljunk arra, hogy kezdetben csak az izraelita nép, mint kiválasztott szemita faj (Atlantisz 5. faja) szerezte meg a kizárólagos jogot a szövetség istenéhez való kapcsolódáshoz. Ebben rejlik annak magyarázata, hogy Jehova több szempontból Izrael istenének tekinthető, mint rendkívüli erejű, minden más istennél erősebb isten.

Egyáltalán nem mese a kijelentés, hogy a szemita faj egy nagyon rendkívüli és konkrét isteni beárnyékolásban élt, olyan beárnyékolásban, amely gyakran vitte célhoz minden ellenálláson át. A szemita faj nagyon nagy részének ezzel az isteni erővel fenntartott kapcsolata olyan nagy és intenzív volt, hogy már egy belül-

ről intézett felhívás is közvetlen és látható eredményeket hozott. Ha a zúgolódás és a tévelygés nem lett volna a régi szemiták jellemző és sajátosa tulajdonsága, akkor ez az Isten és ember közötti kötődés nagy és csodás megnyilvánulásokhoz vezetett volna. Ebből kifolyólag nyomatékka állítjuk, hogy a régi szemiták történelmében voltak mozzanatai a közvetlen, anyagi istenfáradozásnak, egy olyan istenfáradozásnak, amely ma szinte felfoghatatlannak tűnik számunkra.

Jehovát különböző szerzők holdistennek mondják. Egy nagyon elvont értelemben valóban így is van, ha azonban egy ezoterikus azt állítja, hogy Jehovát, mint holdistent Krisztus váltotta le, aki egy napisten, akkor komoly tévedésben van.

Mások közelebb jutnak az igazsághoz, amikor Jehovát a Szent Szellemmel hozzák kapcsolatba, hanem e kezdeti belátásuk ismét értékét veszti, ha Jehovát és az Ő angyalait elsődlegesen az alsó emberi teremtőerő és a szaporodás irányításával hozzák kapcsolatba, mindezt arra a tényre alapozva, hogy a Hold is befolyásolja a szaporodást a természeti birodalmakban. Jehovát így a szexualitás istenévé alacsonyítják le, aki egyik oldalról serkenti, másik oldalról pedig kivonja azt.

Tény, hogy gyakran akartak minden vallást az ember szexuális ösztöneiből magyarázni, és az összes holdvallás ténylegesen erre utal, de határozottan tiltakozni kell, ha a jehovisztikus Szent Szellem-fáradozást a szexualitásba veszejtik el.

A jehovai beavatkozás az emberi élethullám minden tevékenységével és működésével kapcsolatban áll. Ahogyan Jehova (Szaturnusz) az ember testi állapotát egy meghatározott feladatra készíti elő, úgy lehetséges nagyobb terjedelemben, ugyanazon módszerrel felszerelni egy népet vagy fajt, egy különleges megbízatás kivitelezésére. Ugyanakkor érthető, mindenekelőtt, ha az első hétszeres kör fejlődését szemléljük, hogy egy ilyen feladat kivite-

lezéséhez különleges erkölcsre és életvitelre van szükség.

Ha Jehovát csupán annak a holdistennek tekintjük, aki a nemi funkciókat szabályozza, akkor olyan komoly és istentelen korlátozásnak válunk rabjává, amely sokkal károsabb a természet tavaszi díszein alapuló feltámadásba vetett hitnél.

A tanulónak nagyon fontos tudnia, hogy a Rózsakereszt rendje miért áll „Jehova szárnyai alá”, és fontos megértenie, hogy miért éppen Jehova az, aki beavatkozik, amikor a világ a végére jár.

II

Bolygói korszakaink kezdetétől beszélnek egy bennlakó, tehát immanens bolygói szellemről, amely a mindenséget hordozó és mozgató transzcendens Logosznak egy sugara.

E bolygói szellemnek három nézete van, és háromféle módon képes megnyilvánulni, éppúgy, ahogyan az ember Isten képére és hasonlatosságára teremtetett — ahogyan a szent beszéd tanúskodik. Az egy lényből kiáradó három sugárra, mint akaratra, bölcsességre, és hatásosságra, vagy mint eszmére, az eszme magyarázatára és az eszme megvalósítására, vagy a keresztény terminológia értelmében, mint Atyára, Fiúra és Szent Szellemre utalhatunk.

A bolygói szellemből kiáradó három sugárnak kétféle módon lehet és kell megnyilvánulnia, nevezetesen megvilágosodott és megszabadult lények és küldötteik két hierarchiája, vagy csoportja által. A bölcsesség által nyilvánul meg nekünk Isten akarata, és lehet áttérni a hatásos tevékenységre. Ezért nevezik Krisztust a közvetítőnek, hiszen Ő magyarázza el nekünk az Atyát, és utána jön el a vigasztaló, a Szent Szellem, hogy megnyilvánítsa az Atya akaratát, amely Krisztus bölcsességéből ismerhető fel.

Ennek az egyszerű utalásnak a segítségével a tanuló levonhatja a

számára szükséges következtetéseket, és megérti majd, hogy az emberi létezés pirkadata óta egy immanens Szent Szellem nyilvánította meg a bolygói Logosz akaratát, és az emberiséget Isten akaratának megvalósítására ösztönözte, miután Isten akaratát egy vagy több küldött azt megelőzően kinyilatkoztatta.

Ezt a Szent Szellemet számtalan néven ismerik, és számtalan módon befolyásolta az emberiséget. Ő a tulajdonképpen vallásalapító és a vallások összetörője is. Ő a szakadatlanul aktiváló isteni szellem, aki mindig arra törekszik, hogy az emberiségnek használatba adott bolygói összubsztanciát a nagy isteni cél követésére sarkallja. Ezért ő az építő és az összetörő, a vigasztaló és a bosszúálló; az isten, aki irgalommal telve beszél hozzánk Zefirosz lágy fuvallatában, és az ostor, aki porrá zúz bennünket, ha belefúlni látszunk az alantasba és a sátániba.

Megértés hiányában sok teológus élesen megkülönbözteti a jehovai isteni fáradozást, mint bosszúálló, az isteni jogot gyakorló, az atyák bűneit ennyi és ennyi íziglen büntető istent, — és Krisztust, mint a szeretet és együttérzés istenét. Mindezek az urak és számtalan híveik semmit sem tudnak a Szent Szellem nagy, megmentő feladatáról. Ő nem csak építőként, hanem elsősorban összetörőként és bosszúállóként teszi lehetővé Krisztus eljövételét, és újra meg újra megóvja a Krisztuslényt a világtól és az emberiségtől. Ezért sereglük a Szent Rózsakereszt Jehova hatalmas szárnyainak árnyéka alá, mert Ő az, aki a világ folyását újra meg újra visszavezeti a kezdetéhez, és Ő az, aki az emberiséget egyre újabb lehetőséggel ajándékozza meg, hogy megtalálja a magasabb ösvényt a keletkezés, virágzás és elmúlás drámai körforgásában.

Jehova fellépése minden korszakon át egyenletesen élénk és lendületes marad. Ő a keresztény vallás alapítója is, melynek lényeg benső és igaz erejében még teljes egészében meg kell valósulnia, ő a vigasztaló, aki pünkösöd napján eljött Krisztus után, és az Ő

megnyilatkozása által a Szent Szellem-fáradozás új korszakát nyitotta meg.

Ennek a hatalmasnak, ennek a Szentnek, ennek a kimondhatatlanul Fenségesnek a szárnyai alá sereglik a Szent Rózsakereszt testvérisége, és ennek az építőnek és összetörőnek az impulzusára fogja majd az elkövetkezendő években megalkotandó nagy világszerzet a Szent Rózsakereszt keresztény beavatási misztériumát az új korszak számára a világba kihordani és megvalósítani.

III

Amint a Jánossá vált tanuló Páthmosán maga előtt látja a mennyei ember prototípusát, és a Krisztus egy átfogó nagy látomás-ként megmutatja neki Isten tervét, akkor megjelenik tudatában a hét arany gyertyatartó fénye, a Szent Hétszellem fénye, Jehova klasszikus jelképe. Ettől a jeltől felébresztve a tanuló most tudja, hogy elkezdődik a „megnyilvánulás”, a megvalósulás. Tudja, hogy eljött a vigasztaló.

Boldog ő, aki így megragadva és ösztönözve beteljesítheti az első hétszeres kört, és ezáltal arra nemesedik, hogy a második hétszeres körhöz fordulhasson, Uránusz hétszeres köre felé.

A második hétszeres kör: Uránusz

i

A Filadelfiai gyülekezet angyalának is írd meg: Ezt mondja a Szent, az Igaz, akinél a Dávid kulcsa van, aki megnyitja és senki be nem zárja, és bezárja és senki meg nem nyitja:

Tudom a te dolgaidat. íme eléd adtam egy nyitott ajtót, amelyet senki be nem zárhat, és bár kevés erőd van, megtartottad az én beszédemet, és nem tagadtad meg az én nevemet, íme én adok a Sátán zsinagógájából néhányat, azok közül, akik zsidóknak mondják magukat és nem azok, hanem hazudnak; íme azt mívelem, hogy azok eljöjjenek és leboruljanak a te lábaid előtt, és megtudják, hogy én szerettelek téged.

Mivel megtartottad az én béketűrésre intő beszédemet, én is megtartalak téged a megpróbáltatás idején, amely az egész világra eljön, hogy megpróbálja e föld lakosait. íme eljövök hamar: tartsd meg ami nálad van, hogy senki el ne vegye a te koronádat.

Aki győz, oszloppá teszem azt az én Istenemnek templomában, és többé onnét ki nem jő; és felírom ő reá az én Istenemnek nevét, és az én Istenem városának nevét, az új Jeruzsálemét, amely az égből száll alá az én Istenemtől, és az én új nevemet.

Akinek van füle, hallja, mit mond a Szellem a gyülekezeteknek."

II

A földi értelemben vett testalakot a mennyei ember meghódította. A régi Ádámot megragadta, és megnyilvánulási formáját folyamatosan feltöri a gondolat-atomtól egészen az anyagi sejtig. Szaturnusz kapuja megnyílt: a mennyei ember testalakja valóra vált

ebben a világban, bár nem ebből a világból való. A tanuló az első hétszeres kör értelmében a jobb kezében tartja a hét csillagot. Ezután pedig — Szaturnusz kapuján kilépve — keleten előtte ragyog a hétszeres Uránusz-kör.

Ez az igazi „napkeleti csillag”, amely a keresztény beavatások tanulója számára egyszer felkel. Filadelfia városa Sárdistól keletre fekszik: így erősíti meg a földrajz a kinyilatkoztatás belső jelentését.

A második hétszeres kör „napkeleti csillagának” felragyogásával a tanuló életében minden megváltozik. Ezután egészen másképp érzékeli a háromszoros bolygói Logoszt. Betlehembe, a „kenyér házába” utazik, hogy az élet kenyerét első kézből, közvetlenül vehesse. Elérkezik a születés barlangjához, vagyis az istállóba, hogy személyesen találkozzon tisztelje és magasztalja a gyermek Jézust a szellem aranyával, a lélek tömjénjével és a megújult alak mirhájával, amely a szenvedés lótuszvirág formájú keserű poharából született. A tanuló tehát a királyok egyike, amikor az Uránusz-körbe lép, így megértjük, hogy a Szellemi Iskolák jelképrendszerében az Uránusz-beavatottakat miért ékesíti korona. A beavatott pedig mindig gondol a figyelmeztetésre: *„Íme eljövök hamar: tartsd meg, ami nálad van, hogy senki el ne vegye a te koronádat.”*

Az ilyen tanuló a „három király” is egyben, háromszoros emberre vált, mivel a háromszoros Logoszt képviseli: szellem, lélek és test. A három király pedig útra kel a napkeleten ragyogó csillaghoz. A szellem és a lélek érkezik meg először, megelőzve a lassabb testalakot. E harmadik király hátul jön, mert még bizonytalan az irányban. Neki még keresnie kell, még veszélyek fenyegetik, és ő maga is veszélyeket teremt.

A „Szaturnusz kapujában állni” még nem jelenti a testalak teljes megszabadulását. Az új már ténylegesen megszületett ugyan, a régi rendszert azonban még maradéktalanul fel kell számolnia.

Az első hétszeres kör folyamatait átküzdő tanuló egy új születésre vár, és amint beléphet az Uránusz-körbe, ez a születés valóra is válik. Itt az új, mennyei léleklény megszületéséről van szó, melynek szintén hét nézete van.

Ezt az új léleklényt a gyermek Jézusnak szokták ábrázolni, aki még védtelenül, rongyokba csavarva fekszik a jászolban. A tanulóknak egy újabb hétszeres úton arra kell vállalkoznia, hogy az újszülöttet legyőzhetetlen erővé teszi, és megszilárdítja ebben az erőben. Ezért áll lesben Szaturnusz kapujában a „fekete átok”, hogy ezt az újszülött gyermeket megölje.

Ha azonban a tanuló a helyes úton jár, és felismeri a gonoszt, akkor megleli az utat. Neki mondják tehát: „Ezt mondja a Szent, az Igaz, aki megnyitotta a te ajtódat. Ha Ő megnyitja, senki be nem zárja, és ha bezárja, senki meg nem nyitja. Íme eléd adtam egy nyitott ajtót, amelyet senki be nem zárhat. Mert bár kevés erőd van, mégis megtartottad az én beszédemet, és nem tagadtad meg az én nevemet.”

Ha a tanuló úgy járja az ösvényt, ahogyan azt az eddigiekben vázoltuk, és az ösvényen hűnek találta, akkor biztonságban van, és senki nem veheti el a koronáját.

Az első hétszeres körben le kell rakni az igaz szellem isteni ott-honának az alapjait: a főpapnak templomot kell megalapoznia. Az első hétszeres kör jelöltje abban az előjogban részesült, hogy Isten találkozott vele a templomban. Uránusz hétszeres lélekkörében azonban Isten világossága a részévé válik, és testileg megszületik benne. Az Uránusz-beavatott beszélhet joggal „a bennem lévő Krisztusról”.

Létezik egy Ammia nevű prófétanőről szóló ősi legenda, aki Filadelfiában lakott. Az „Ammia” név jelentése: „Isten népe”. „Filadelfiában lakni”, vagyis az Uránusz-körhöz tartozni, szó szerint

és testileg azt jelenti: „új értelemben csatlakozni Isten népéhez”. Vannak történetek az Uránuszi óriásokról is, az erő titánjairól, akik hatalmas képességekkel rendelkeztek. A mitológiában és az okkult tudományban Uránusz az Istenek Atyja, egy új ösvény kezdete és teremtője.

Uránusz ugyanakkor — és ezt minden ezoterikus tanítvány tudhatja — egy magasabb Krisztusjelkép. Krisztus ekkor nem „a világ bűneit elvevő” bárány többé, és nem is az emberhalász, hanem a fénylő, egyetemes szereteterő, az igaz és valódi kozmikus mindenség-rezgés. „Isten szeretet!”, és ezt a szeretetet a Fiú, Krisztus nyilvánítja meg nekünk. A tanuló akkor lép be megkoronázva az Uránusz-körbe, és akkor üdvözli királyként az újszülött gyermeket, amikor ez a mindenség-szeretet az első hétszeres kör után testet ölt benne.

Az ilyen tanuló már nem időz az ősrégi múlt homályba vesző történelmi jelenségeinél, és nem száll vitába a tudatlan veszekedőkkel arról, „hogyan is történt pontosan”, mert minden élet Urát hétszeres lélekfejedelemként éli meg a jelenben, a saját mikrokozmoszában.

A hétszeres Uránusz-körben egy új Krisztusnap emelkedik a magasba, és ezt a Napot a Vigasztaló követi a növekedés öt új szakaszának megnyilvánításával. A mennyei lélek-pentagram kifejlődik, mint az „örökkévalóság az időben”.

III

Az olvasó bizonyára felteszi a kérdést, hogy vajon mi is az Uránusz-beavatás lényege. E beavatásnak az a lényege, hogy a tanuló teljesen birtokába jut az egyetemes, fénylő szereteterőnek, amely eltölti és beborítja őt.

Ha kijelentjük, hogy „Isten szeretet, és aki a szeretetben marad,

az Istenben marad”, akkor ezzel azt valljuk, hogy létezik egy mindenható isteni akarat, amelyből minden érték, képesség és minden szerkezet keletkezik, és amellyel mindez fennmarad, és Isten fenségéről tanúskodik. Az a beavatott, akiben ez a szereteterő megszületik, belép a Fényhierarchiába és részesül a Krisztus-képességekben és a Krisztusmágiában.

A tanuló eddig a pillanatig nem ismert ehhez fogható szereteterőt és ilyen szeretet-képességet. Most azonban megérett egy olyan lét-állapotra, amely nem magyarázható a földi természetből: ez az Uránusz-kör. A minden észtt felülmúló szeretettel való összekapcsolódás a Vénusz-beavatás során jön létre. E szeretet saját, belső forrását birtokolni, az újjászületett gondolkodással összhangban — ez az Uránusz-beavatott előjoga.

Az ösvényen járó tanuló, aki erre a körre még nem érett meg, olykor erős vágyakozás kerítheti hatalmába e szeretet után. Ilyenkor önmagát hibáztathatja, hogy „nincs bennem szeretet; még nem tudok elég szeretetet kisugározni”. Érti ugyanis, hogy minden földi szeretet mennyire behatárolt. Néhány ezoterikus azt állítja, hogy a humanisztikus szeretet, vagyis az altruizmus az Uránusz-szeretet. Ez azonban helytelen, és legfeljebb egy gyenge, karikatúraszerű vetületről beszélhetünk.

A földi természetben háromféle embertípust figyelhetünk meg, akik megpróbálnak reagálni az Uránusz-erőre.

Először is az, aki elvet minden szokást és törvényt, amely e világrendet többé-kevésbé egyensúlyban tartja, és — jellegétől függően — felelőtlenül egyre újabb módszereket erőltet.

Másodszor az, aki a földi altruizmus minden formáját alkalmazza, de gondoskodik róla, hogy saját énje soha ne húzza a rövidebbet. Harmadsorban pedig létezik e világban egy alkalmazott felebaráti szeretet, amely olykor nagyon misztikus és magasatos, és gyakran magas fokú önmegtágadásról tanúskodik, mégis pusztán kí-

sérlemező, és a vízszintes síkon marad. Ezt a felebaráti szeretetet azok tudják kihordani, akik látják a világ szenvedését, és együtt-érzésükben mindenféle jelszavakat, terveket és ötleteket próbálnak megvalósítani, abban a reményben, hogy ezzel a világ és az emberiség szenvedéseit megszüntethetik.

A hétszeres Uránusz-kör mindenség-szeretetének ereje, lénye és képessége azonban alapvetően más rendhez tartozik. Ez az eredeti teremtés mindent áttelekesítő és mindent megújító ereje, amely soha nem kirekesztő, sohasem kísérletező, és a biológiai én-tudat minden tevékenységétől független. Aki ugyanis ránemesedett erre az erőre, annak már nincs ilyen én-tudata.

Az Uránusz-beavatott a Krisztushierarchia megbízásából ebben a világban dolgozik ugyan, a dialektikus tudat számára azonban nem tud megnyilatkozni. Az egyik szolgálat körüléljenzik, a másikat meg a „gonosztevők közé számlálják”, ahogyan ezt a Zsidók Tanácsa előtt álló Jézus, és a megkövezett István megtapasztalhatta.

Az Uránusz-beavatott a Mester szolgálatában nem foglalkozik a saját viselkedésével kapcsolatos emberi megítélésekkel, és emiatt könnyen elképzelhető az is, hogy e kör testvérei közül az egyik a mű szolgálatában katonai pályát választ, míg a másik elvből antimilitarista életmódot folytat.

Az emberi élethullám az állat alatti szintre süllyedt, és a disznók moslékát evő, elveszett istenfia megmentése gyakran olyan intézkedéseket és fellépést igényel, melynek értelmét a biológia agytudat nem tudja felfogni.

IV

Aki belépett Uránusz hétszeres lélek-körébe, az Filadelfia lakójává vált. „Filadelfia” kivételes, mindent felülmúló testvéri szeretetet jelent.

Ez a beavatott egészen új módon dolgozhat ebben a világban. Hiszen nem csupán a misztériumok ismerője (Merkúr), az Istent ismerő, aki a szív királykamrájában találkozott Istennel (Vénusz), akinek akarata megszabadult a természettől és egyensúlyba került (Mars), aki a fény szolgálatában önfeláldozóan munkálkodik (Szaturnusz), hanem — egy egészen új értelemben véve — ő a lelkesítő. Tudja tehát, hogyan kell erőterét lángoló tűzzé lobbantania: misztikus mágussá, Vénusz hatalmas magasabb oktávjává vált.

Az Uránusz-beavatott az örökkévalóság minden misztikusan teremtő képességét birtokolja, ezt a teremtőerőt pedig alkalmazni kell az időben; ez vagy feltámaszt, vagy megbuktat. Az Uránusz-ból kiinduló lelkesítő erők nem csupán ébresztőek és összekapcsolók, mint a Vénusznál, hanem egyúttal átalakítóak is. Emészítő tűzként hatnak elektromosan és mágnesesen.

Eme körben részesülteknek mondják: „íme én adok neked a Sántán zsinagógájából néhányat, azok közül, akik zsidóknak mondják magukat és nem azok, hanem hazudnak.” A „zsidó” szó itt „az Oroszlán gyermekeit” jelenti, vagyis igaz keresztényeket — de nem azok, „hanem hazudnak”. Ok a látszat-vallásosak, akik — valahol és valahogyan — az emberiséget félrevezetik és akadályozzák. Ezekkel kapcsolatban a következőket helyezik kilátásba: „íme azt mívelem, hogy azok eljőjenek és leboruljanak a te lábaid előtt”.

Így kerül korunkban is új kezekbe a szellemi élet: az újonnan megalakult Világtestvériség kezébe, amely biztosítani fogja az emberiség bizonyos részének, korszakunk learatandó termésének a szellemi vezetését. Ez egy új szellemi szervezet az Uránusz-körhöz tartozók irányítása alatt. Mivel pedig ez a kör egy tőle idegen rendben, ellenséges földön tevékenykedik, ezért felhangzik a figyelmeztetés: „tartsd meg, ami nálad van, hogy senki el ne vegye

a te koronádat. Akkor én is megtartalak téged a megpróbáltatás idején, és oszloppá teszek az én Istenemnek templomában". E szavakban közvetlen utalást találunk az utolsó, vagyis harmadik hétszeres körre: a Neptunéra.

Végül hangsúlyoznunk kell, hogy a mindent felülmúló testvéri szeretet, amely a filadelfiaiak sajátja, semmilyen szempontból sem személyes irányultságú. Az Uránusz-szeretet személytelen és az egész emberiségre kiterjed. Tervszerűen és intelligensen sugározzák ki azzal a szándékkal, hogy az emberiséget felemeljék a megújuláshoz, vagy pedig - ha Isten ösvényeitől egyre inkább eltér — összetörjék.

A lélek misztériuma

i

Ahhoz, hogy az olvasó helyesen érthesse mindazt, ami a hétszeres Uránusz-körben kifejlődik, fontos, hogy a lélek misztériumát — ahogyan arra a Rózsakereszt rendje tekint — bizonyos mértékig kifejtsük. Mielőtt a tanuló üdvözölhetné a mennyei ember lelkét, teljesen meg kell értenie, és életében újra el kell fogadnia a lélek természetét és rendeltetését.

A szent könyvek közlései alapján bizonyára minden tanítvány számára ismert a „szellem, lélek és test” háromságának fogalma. Be kell azonban látnunk, hogy e háromszorosság csakis arra vonatkozik, amilyenek az embernek lennie *kellene*.

A dialektikus embernél, vagyis jelenlegi állapotunkban, ugyanis már szó sem lehet halhatatlan lélekről, és ezért a szellemmel való tényleges kapcsolatáról sem. Éppen azért ajándékozták az emberiségnek az élő kereszténység megváltó misztériumait, hogy helyreállíthassák a valódi emberi állapotot. Az első hétszeres kör műve csak akkor bontakozhat ki, ha az alapvető megváltozás útján valamelyest helyreállt a szellem, a lélek és a test hármas egysége. Arra kérjük a figyelmes olvasót, hogy mindezt vegye tekintetbe az alábbiak olvasása során.

Az embernek ez a három említett nézete egymásba ér ugyan, mégis élesen elkülöníthetők egymástól.

Ha elmélyülünk a testalaknak — mint az emberi lény kulcsának — a vizsgálatában, akkor felfedezzük, hogy ezt az alakot az idők során mindig is hétszeres megnyilvánulásnak tekintették. Megkülönböztethetjük az éter-erők által fenntartott durva anyagi néze-

tet, melyet az aurikus szféra dinamizmusa mozgat, és amelyet a gondolkodás, valamint az ego testalakban lévő háromszoros tudati elvének háromszoros gyújtópontja irányít. A háromszoros gyújtópont: a gondolkodás, az aurikus erők és az éterek életerői képezik együtt a testalakot, a szellemet és a lelket pedig élesen el kell választanunk ettől a hétszeres felépítésű alaktól.

Létezik továbbá egy életelv, amely a hétszeres alakot egybeköti, ellenőrzi a gondolkodást, bizonyos határok között tartja az aurikus lényt, és az étereken keresztül megkapott természeti életerőket egy adott rezgésszinten alkalmassá teszi a testalak számára, és ezzel az anyagi jelenséget többé-kevésbé egészségben tartja. Ez az életelv, amely minden nézetével együtt „világosság”, nem egyszerűen egy vibráló erőfelhő, hanem ugyanakkor fénylő „életnek”, intelligens, tudatos léleknek vagy telekalaknak mutatkozik.

A szellem minden sugallatát ez a lélekalak transzformálja, mielőtt azok a testalakban megnyilvánulnak, és működésbe jönnek. Ha ez az ellenőrző, egyensúlyban tartó, és esetenként korlátozó életfluidum, vagyis a lélekalak nem lenne, akkor az emberi élet jelenlegi állapotában a szellem egyetlen sugallata összetörné és elpusztítaná a testalakot. Minden gát eltűnne, és a testalak nagyon rövid időn belül elégne a szellem átható érintésétől.

Ezt az életelvet, a lelket tehát áldásnak nevezhetjük, ám egyúttal büntetésnek is, mivel csak oly mértékben tudunk a szellemre reagálni, amennyire ennek az életelvnek a minősége engedi. Így hamar nyilvánvalóvá válik, hogy az ember — lényéből fakadóan — képtelen a szellem hívására reagálni, ezért lényének megújítása, és a lélek-megszabadítás útjának elkezdése teljesen szükséges, hogy az ösvény minden akadályát félre lehessen söpörni.

A lélekalakot — mint a szellem és a testalak közötti közvetítőt — minden szent nyelvhasználatban léleknek nevezik, amely a testet „átlekesíti”, és amelyet a szellem lobbant lánggra. A lélek a látha-

tatlan szellem fénylő „feltárója”.

E lélek durva anyagi nézete a vér, az étererőkkel való kapcsolata tekintetében pedig idegfluidumról beszélünk. Ha az aurikus erőkkel kapcsolatos tevékenységeit vesszük figyelembe, akkor aurikus fény-kisugárzásoknak tekintjük. Ha a gondolkodás tekintetében vizsgáljuk, akkor gondolatanyagának nevezzük. Ha végül a lélek és a szellem gyújtópontjainak találkozását vesszük figyelembe, akkor pedig a gerinci (spinális) szellemtűzről beszélünk. A léleknek — ennek a hatalmas életelvnek, amely a testalakot teljesen áthatja — ez a sok különböző nézete a köznyelvben „a vér” fogalmában olvad össze. Ha az ezekben a dolgokban jártas ezoterikus misztikus „a vérről” beszél, akkor erre a csodálatos és egyéniesedett életelvre, a szellem és a megnyilvánulás közötti közvetítőre gondol, amelyről Goethe így vallott: „A vér nagyon különleges nedv”.

A lélek, mint a szellem és a személyiség közötti közvetítő, a földi természet legtöbb emberének nagyon is az útjában áll. A mai emberiség túlnyomó többsége számára a lélekminőség komoly akadály ahelyett, hogy a szellemi impulzusok csatornája volna. A tanítvány minden utalást és tanácsot, amelyet a Testvériség e könyvben feldolgozott, csakis saját lélekminőségének megfelelően érthet meg. A lélekállapot határozza meg az egész személyiséget. Amíg egy bizonyos dolog meghaladja a tanuló lelkének befogóképességét, addig azt lehetetlen megértenie.

A lélek egyéniesedése — amelyet áldásnak szántak — a börtönünké vált. Ezért idegenek egymás számára az emberek. Ezért jelenti ki János evangéliuma: „És a világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be azt”. Az emberek lelke sérült, bemocskolt és megalázott. Meg kell tehát menteni, hogy újra a szellem megfelelő közvetítőjévé válhasson.

A lélekmentés azonban nem valami hurrá-misztika, zenekarral és

tapsviharral, hanem egy hatalmas, mélyreható folyamat. E lenyűgöző megmentő munkának egy megmentő erővel és a vele való intelligens együttműködésben kell megvalósulnia. A tanuló a megmentő erőt a Krisztushierarchiától kapja, az intelligens együttműködés pedig úgy jön létre, ha maga a tanuló nem torzítja el jobban saját lelkét, hanem mindent megtesz annak érdekében, hogy megjavítsa lelke képességeit és minőségét.

A tanulóknak új, nem dialektikus pszichológiát kell alkalmaznia. Ha mindez az első hétszeres körben leírt folyamatok szerint sikerül neki, akkor a hétszeres Uránusz-körben a mennyei lelket is meg fogja valósítani.

II

Most esetleg két kérdés merülhet fel az olvasóban, melyekre szeretnénk válaszolni. Az első így hangzik: „a lélek halandó vagy halhatatlan?”. A másik kérdés valahogy így merülhet fel: „ha a testalak újjászületése teljesen a lélek újjászületésétől függ, akkor a testalak újjászületését nem kell-e a lélek-újjászületésnek megelőznie?”. A lélek — csakúgy, mint a testalak — hivatását és eredetét tekintve halhatatlan, a jelenlegi időszakban azonban az emberiség legnagyobb része számára szinte teljes egészében halandó. Mivel két ember pszichológiai állapota sohasem ugyanaz, így csupán általános irányvonalakat adhatunk.

Az ezoterikus számára a lélek halandóságának vagy halhatatlanságának kérdése nem lehet vita tárgya, mivel mindkét álláspontban van némi igazság. Ha a szellem a lélek segítségével a testalakot bizonyos cselekvésre készíti, akkor ennek hatása — bizonyos idő után — a lélekre is visszahat. Így a helytelen cselekvés károsítja a lelket, illetve a lélekminőséget, és behatárolja a lélek tevékenységét. Ha a lélek eredeti állapota — helytelen cselekvés révén —

kárt szenved, vagyis — a hétköznapi szóhasználatban — „vétkezik”, tehát bűnös reflexek hatják át, akkor ezeket a lelki károkat semlegesíteni kell. A sérült lélekerőket el kell távolítani: „amely lélek vétkezik, annak kell meghalnia!”

A lélek elhalása kétféle módon következhet be: még az élet során, teljesen egyedi és egyéni módon, vagy pedig a szokásos értelemben a halál után. Az ember tehát még az élet folyamán, a testalak helyes, lelkiismeretes és szeretetteljes cselekedetei által kiűzheti, megtisztíthatja és megújíthatja a károsra és halandóvá vált lélekerőket. A halál során a bűnös lélek egy része a testtel együtt feloszlik, a lélek másik része pedig a földi körzetben marad, hogy betöltsön egy bizonyos feladatot.

Az élet folyamán végbemenő lélek-elhalás mindennapi harcra, folyamatos küzdelemre, napi vezeklésre utal, és a tanuló bizonyára megérti, hogy ez az élet folyamán zajló lélek-elhalás különleges jelentőségű és rendkívül hasznos.

Arról van szó ugyanis, hogy a mennyei ember érintése — ahogyan azt az alapvető megváltozásban ábrázoltuk — mind a lelket, mind a testalakot felveszi egy újjászületési folyamatba. Az alapvető megváltozás során a lélek egy megszabadító impulzus közvetítőjévé válik, és ez az impulzus eljut a testalakhoz is. Az emiatt kialakuló megszabadító cselekvés pedig megtisztítja, és alkalmassá teszi a lelket arra, hogy a hétszeres Uránusz-körben a mennyei alak hétszeres lelke lehelhessen lelket belé.

Ha a jelöltnek a szent Rózsakereszt keresztény misztériumaiban sikerül még életében eljutnia a lélek-elhaláshoz és a lélek-cseréjéhez, akkor a hatalmas és boldogítóan felemelő személyes áldás mellett az emberiségért meghozandó áldozat új és pompás lehetősége is megszületik. A vérlény ugyanis — ahogyan már vázoltuk — felhasználható arra, hogy a megvilágosító isteni szeretetet sokak váltságára kisugározza a sötét világban.

A harmadik hétszeres kör: Neptunusz

i

A Laodiceabeli gyülekezet angyalának is írd meg: Ezt mondja az Ámen, a hű és igaz bizonyosság, az Isten teremtésének kezdete: Tudom a te dolgaidat, hogy te sem hideg nem vagy, sem hév; bár hideg vagy hév volnál.

Így mivel lágymeleg vagy, sem hideg, sem forró, kivetlek téged az én számból. Mivel ezt mondd: Gazdag vagyok, és meggazdagodtam és semmire nincs szükségem; és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult és a beteg és szegény és vak és mezítelen: Azt tanácsolom neked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy; és fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen, és ne látsozdjon ki a te mezítelenségednek rútsága; és szemgyógyító írral kend meg a te szemeidet, hogy láss.

Akiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem azokat: légy buzgóságos azért, és térj meg. Íme az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja a szavamat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő énvelem.

Aki győz, megadom annak, hogy az én királyiszékembe üljön velem, amint én is győztem és ültem az én Atyámmal az ő királyiszékében.

Akinek van füle, hallja, mit mond a Szellem a gyülekezeteknek."

II

A hétszeres Uránusz-kör — ahogyan azt az előzőekben kifejtettük — a mennyei lélekalak fejlődésével és születésével van kapcsolatban, melynek elsődleges jellemzője a sugárzó, mindenre kiterjedő

szerepet, amely az első hétszeres körben még nem nyilvánulhatott meg. A hétszeres Uránusz-kör mindent átölelő szeretete nem tulajdonság, hanem az egész lélekalak elve. Ez a fényként megnyilatkozó lélek lényege, amely minden mást mozgat és előre ösztönöz. Ahogyan Isten nem birtokolja a szeretetet, hanem Ő maga a szeretet, úgy az új léleknek is saját lény a szeretet.

Az isteninek ez az elve az Uránusz-beavatott lélekalakjában ragyogó csillaggá változik: napkeleti csillaggá, amely fénylőn a tanuló előtt jár, lelkét lángra lobbantja és testalakját teljesen eltölti. Ebben a stádiumban új mágikus erő alakul ki: a lélekmágia.

A testalak mágiájának lényege *az eszme megvalósítása*, a lélekalak mágiájának lényege a *szereletkapcsolat*, a szellemi alak mágiájának legmagasabb nézete pedig *az eszme megszületetése*. Azt mondhatnánk tehát, hogy a lélekmágia a habarcs, amellyel a kőművesnek építenie kell. A tanulóknak mélyen tudatában kell lennie a teljes lélekmegújítás elengedhetetlenségének.

Ezért hasznos lesz feleleveníteni a hétszeres Uránusz-kör öt fejlődési folyamatát:

- a hétszeres Uránusz-kör Merkúr-beavatása a tanulót arra készíteti, hogy Isten Egyetemes Tanát szeretet-rezgésnek „értse”;
- a Vénusz-beavatás arra készíteti, hogy Isten Egyetemes Tanát szeretet-rezgésnek „tapasztalja”;
- a Mars-beavatás arra indítja, hogy Isten Egyetemes Tanát szeretet-akaratsugárzás formájában „belevonja az életbe”;
- a Jupiter-beavatás arra készíteti, hogy Isten Egyetemes Tanát szereteterőként „kihordja”;
- a Szaturnusz-beavatás pedig arra készíteti, hogy Isten tervét, az Egyetemes Tant élet-pránaként a lélek és az anyag minden sejtjébe „beépítse”.

Az ilyen, ötszörös, egyetemes szeretet-kapcsolaton alapuló hatalmas épület lerombolhatatlan, és kiállja a földi természet minden

viharát, így tesz bizonyosságot saját örökkévalóságáról, amely a világo sság szolgálatában az időbe behatol.

Az olvasót így átvezettük az első hétszeres körön, a testalak újjászületésének körén, és a második hétszeres körön, a lélekalak körén.

Ha a tanuló e két hatalmas fejlődési folyamaton munkálkodik, hamarosan felfedez „egy új bolygót”, a Neptunt: a háromágú szigonyt tartó Istent — az Istent, aki az ember három képességét, három megtisztult és megdicsőült nézetét teljesen birtokolja, uralja és kihordja.

III

A hétszeres Neptun-kör ragyogása pompás kegyelem és kimondhatatlan gazdagság, mégis, amikor ez az új hétszeres kör kiárasztja első fénysugarait a jelölt lényében, akkor ezzel egyúttal hatalmas veszély is keletkezik, amely a továbbhaladást teljesen megakadályozhatja. E veszély megértéséhez alapos magyarázatra lesz szükség.

A hétszeres Neptun-kör a szellemi alak megnyilvánítására vonatkozik, ami azt jelenti, hogy ebben a folyamatban az egyetemes teremtképesség, az alkotó *Fiat*, a benső isteniség kel életre. A szellemi test mágiája — ahogyan az előbb láthattuk — „az eszme kihordásaként” nyilvánul meg. E mögött nem kevesebb rejlik, mint hogy a tanuló ebben a hétszeres körben az „Atya Fiaként” visszatér az istenrendbe, ennek minden következményével. A misztériumok jelöltje ekkor már nem „Isten kezét fogva” halad, ahogyan az első hétszeres körben, már nem a megvilágosító világosságból él, ahogyan a második hétszeres körben, hanem maga szüli az isteni elvet, mivel a hétszeres Neptun-körben magában Istenben

van. Ha valakire, akkor a Neptun-beavatottra illenek ezek a szavak: „mert ti szabadságra hivatottok”.

Nem nehéz belátni, hogy itt egy felmérhetetlen isteni képességről van szó, amely nagyon könnyen kicsúszhat minden irányítás és törvény alól. Az ifjú testvér azonban, aki alulról kezdve bejárta az újjászületés ösvényét, bizonyosan nem esik áldozatul e veszélynek. A múltban ugyanis már megtanulta, hogy az isteni szabadsággal való visszaélés természetszerűleg mélységes bukáshoz vezet, és egy ilyen aláhanyatlásnak már minden következményét alaposan megtapasztalta. Éppen ezért ekkor egy egészen más veszély leselkedik a jelöltre: az, amelyre a laodiceabeliekhez írt levél utal.

A szellemi alak a mikrokozmosz legelőször megnyilatkozó benső tulajdonsága. S miután ő a hatalmas isten-szikra első és legmagasabb képhordozója, e szikra a legközvetlenebbül őt érinti meg. Az ember háromszoros alakja benne, és az ő teremtése által nyilvánul meg, ám maga az isten-szikra kívül áll a teremtésén.

A hétszeres Neptun-körben az ifjú testvér feléleszti a szellemi alakot, és ezáltal közvetlen, tudatos kapcsolatba lép saját isten-szikkájával, vagyis Istentől kapott legmagasabb elvével. Ez a kapcsolat időről-időre kiragadja őt alkotó- és életteréből, és ő felemelkedik az egészen absztraktba, a — földi fogalmak szerinti — tökéletes nem-létbe. Ezzel összefüggésben azt mondja az okkult filozófia, hogy Neptun valójában nem a mi naprendszerünkhöz tartozik, hanem az isteni „kilépés”, a napkozmosztól való megválás kapuja.

Emiatt az új beavatott számára, aki a nem-létnek e tökéletes szabadságában először merítkezik meg, fennáll annak a késztetésnek a veszélye, hogy ebben az állapotban elveszen, és hagyja magát elkábítani általa. Elmerül ebben a határtalan gazdagságban... ám ez az arany álm visszatarja feladatától, kozmoszától és teremtő feladatától. Neptun befolyásai olykor e természet emberénél is az

elvonatba való álmodozó elmerülést okoznak, amely nem más, mint a „mindentől való megszabadulás” tévképzete.

Az eszmének azonban villámként kell a lélekalakba hasítania, lángoló világossággá kell változtatnia őt, ezáltal pedig a testalakot kell építésre, szabadkőművességre sarkallnia. Ebben a mindenség által hordozott közvetlen építésben a jelöltnek az alacsonyabb világtól mentesnek kell lennie.

A „mindentől való mentesség” tévképzete az építmény megtagadását jelenti, azt, hogy visszahúzódunk a világtól, elszigetelődünk, elveszünk az eszmében, és csak saját eszmevilágunkban élünk. Ez az érthető és természetes veszély alakul ki, amikor az Uránusz-beavatott kapcsolatba kerül a hétszeres Neptun-körrel. A laodiceabeliekhez írott levél figyelmeztetése nagyon is világos ezzel kapcsolatban.

Ezért kell tehát az ifjú Neptun-beavatottnak először egy harcot megvívnia, és ezzel a harccal kapcsolatban nem szabad elfelejtenie, hogy Isten mindig is teremtése és teremtményei által bizonyítja magát, és általuk bontakozik ki. Isten egyedül Isten, és azáltal bizonyítja isteniségét, hogy áttelekesíti és megvalósítja az eszmét, és legyőzi az ezzel kapcsolatban felmerülő ellenállást.

IV

Fontos rámutatnunk arra, hogy azt az embert, aki még teljesen a földi természetbe merül, s ezoterikus értelemben még nem járja az újjászületés ösvényét, megszabadulás utáni vágyát pedig legfeljebb csupán humanisztikus módon próbálja kifejezésre juttatni, azt Uránusz és Neptunusz lélek- és szellemszférái időről-időre nyugtalanítják.

Ezek az emberek ekkor megpróbálnak erre a hatásra reagálni. Az egyik merőben földi módon próbálja megnyilatkoztatni a nem

ebből a világból való, egyetemes szereteterőt, míg a másik arra érez késztetést, hogy az eszmébe zárja önmagát, amely azonban éppoly kevésbé képes alakot öltetni a földi természetben, s ezen felül nem rendelkezik tiszta tükörrel, hogy önmagát csorbíthatatlanul visszatükrözze, és így téves reagálásokra ad okot. Ezek a téves reagálások aztán újabb negatív beárnyékoltságot, médiumságot és elmebetegséget okozhatnak.

Az Uránusz-beavatott, aki megérett a Neptun-szférára, nem esik áldozatul ezeknek a negatív hatásoknak. A médiumság és az elmebetegség nem hat rá. Ha elmerül a nem-létben, akkor kialakul az, amit a laodiceabeliekhez írott levél „hidegnek és langyosnak” nevez.

Mihelyt a hétszeres Neptun-körben az Istenből jövő szellem láng-ra lobbantja a szellemi alakot, dinamikus tűz jelenik meg: az eszme megszületése. Ez a megszületés hatalmas hőségként megnyilatkozó sugárzó képességgel rendelkezik. Ez a hőség a lélekalakban lélekfényként, a testalakban pedig tetterőként nyilvánul meg. A Rózsakereszt szóhasználatával mindezt a következőképpen fogalmazhatnánk meg: az elvont eszme tekintetében a szív rózsája színtelen, tündöklő, makulátlan és fehér, a megvalósító eszme értelmében a rózsa narancs-vörös, mint maga a lángoló tetterő, amelynek ezt a világot meg kell mentenie.

A „Laodicea” elnevezés minden rejtett leleplezésére és birtoklására utal, és úgy fordíthatnánk, hogy „eljutva az önmegítéléshez”, vagy „az igaz önvaló ismeretéhez áthatolva”. János Jelenéseinek szóban forgó levelében a tanulót „Isten teremtésének kezdete” szólítja meg, azaz Neptun hierofánsának misztikus elnevezése.

„Tudom a te dolgaidat, hogy te sem hideg nem vagy, sem meleg, így mivel lágymeleg vagy” — elveszítvén önmagadat az elvont eszmében —, „kivetlek téged az én számból. Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, és meggazdagodtam és semmire nincs szükségem” —,

természetesen hatalmas bőség keletkezett az isten-szikkrával való összekapcsolódás révén — „de te nyomorult, beteg, szegény, vak és mezítelen vagy” — mivel magasztos hivatásoddal, teremtésed céljával nem törődsz.

Az ember azért lett, hogy Isten legyen, hogy olyanná váljon, mint Isten, de most megpihensz, mielőtt hozzáállnál volna. „Azt tanácsolom néked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy” — a szellem aranya csak akkor válik nemesfémme, ha a lélek lobogó tűzében kovácsolják a tettek kalapácsával.

A hétszeres Neptun-kör hierofánusa a kapu előtt áll és zörget. Bár csak meghallaná a beavatott tanuló a hangját és kinyitná a kaput. A legmagasztosabb misztériumok hierofánusa akkor belép hozzá és vele vacsorál. Az Atya ekkor üdvözli elveszett fiát és vissza helyezi őt minden jogába.

A szent Rózsakereszt keresztény beavatási misztériuma valóra vált: a Neptun-beavatott fellép a trónra. Ő a Fehér Rózsa testvére, s ezt a rózsát világot felölelő szeretet-áldozattal színezi narancsvörösre.

Akinek van füle, hallja, mit mond a hét arany gyertyatartó szelleme a gyülekezeteknek.

V

Így tartja tehát a Rózsakereszt ifjú testvére a három hétszeres kör hét csillagát a jobb kezében. A háromszoros mennyei alak felélesztetett... és feltámadott.

Az első hétszeres körben a tanuló a természet tekintetében megmenekült; a második hétszeres körben a ragyogó élet birtokosává lett; a harmadik hétszeres körben pedig visszatért az istenrendbe, az Atyai Házba.

A Krisztushierarchia és a Szent Hétszellem vezetése alatt, három-

szor öt fejlődési folyamatban teljesedett be a magasztos mű. „A tizenkettő körén belül”, huszonegy beavatás révén az ön-szabadd-kömvesség ösvénye lezárult. Így ünnepli meg a harmincharmadik fok testvére a szent úrvacsorát.

Az új ember ezoterikus jellemzői

A világfasizmustól való megszabadulással egyidejűleg, és egy újabb, lélegzetelállító lehetőségeket rejtő, évekig tartó káosz előtt állva, a Krisztushierofánsok Szellemi Iskolája, amely a Rózsakereszt Szerzeteként ismert, kiterjesztette tevékenységét az egész világra, hogy az emberiségnek azt a részét, amely az ezoterikus életterületen érettnak bizonyul az aratásra, az új korszak szent Rózsakeresztjének keresztény beavatási misztériuma elé állítsa.

A könyv eddigi részeiben mindenki számára — „akinek van füle a hallásra, és szeme a látásra” — érthetően körülírtuk ezt a beavatási folyamatot, hogy így az arra éretteket a helyes ösvényre tereljük. Az eljövendő években mindezt szóban és írásban mindenkinek hirdetni fogjuk, aki a világosságra törekszik.

Fennáll azonban annak a veszélye, hogy bár szellemi rokonaink örömteli megértéssel fogadják el az eléjük tárt új beavatási misztérium legfontosabb nézeteit, a sokféle és sokszor nagyon is mélyreható következmények tekintetében azonban továbbra is sötétben tapogatóznak.

Az olvasó tehát megismerte a bemutatott új út főbb nézeteit: nem személyiséghasítás és nem személyiségművelés, mint a régmúlt időkben, hanem személyiségcsere, vagyis egy teljes szerkezeti újjászületés, a természet értelmében vett emberi létezés aláhanyatlása, és a mennyei ember háromszoros felélesztése. Ez a gnosztikus életterületre belépő ember hatalmas és magasztos feladata.

Magától értetődik, hogy az úttal összefüggésben számos következmény fejlődik ki. Mégis, a biológiai ember szellemi és anyagi állapotát figyelembe véve, fennáll annak a lehetősége is, hogy a tanulók bizonyos alapvető következményeket szem elől tévesztenek majd. Ezért kell az igazság útját már ebben az előkészítő sza-

kaszban is szabaddá tenni.

Amikor Rózsakereszt Krisztiánt húsvét előestéjén meghívják az „alkímiai menyegzőre”, akkor őszintén megállapítja, hogy a meghívás formája és célja egészen más volt, mint amilyennek elképzelte.

Amikor pedig később belép a beavatás templomába, akkor e templom nem csupán hengegő „*lapu spitalauficus-aindlókkal*” — a bölcsek követ barkácsolókkal — van tele, hanem királyokkal, vagyis mágusokkal és hatalmas bölcsekkel is. Ő pedig olyan kicsinek érzi magát, annyira oda nem illőnek, hogy szégyenében szinte elbujdosna. Miután pedig az oly kevesek egyikeként — ha nem egyáltalán az egyetlenségként — átélte a szellemi menyegző megkötését, amikor a hatalmas királyok már sehol sincsenek, akkor Rózsakereszt Krisztián az alábbi szavakat fogalmazza meg: „Minden tudás összege, hogy semmit sem tudunk.”

Rózsakereszt Krisztián alkímiai menyegzőjének történetéből kitűnik, hogy milyen veszélyes is bizonyos álláspontra helyezkednünk, és konzervatívan ahhoz ragaszkodnunk. A tanulónak mélyen át kell éreznie, hogy bármikor kiderülhet, hogy valamely dologban rossz úton jár, és az igaz út megtalálása érdekében ösvényén esetleg vissza kell mennie. Tudnia kell, hogy egy újabb ismeret bármikor keresztülhúzhatja régi megfontolásait. Az ösvényen minden magabiztosság veszélyt és akadályt jelent tehát.

Az ember oly sokszor megdöbbenően konzervatív. A „konzervatív” szó a latin „conservare”, „megőrizni” szóból ered. Amit az ember egyszer megragadott, azt meg is akarja tartani, és ez sokszor teljesen helytelen. A törekvő ember persze már rendelkezik egy belső birtokkal, melyet esetleg hosszú évek kétségbeesett küzdelme árán szerzett meg, és amely talán az idők éjszakájából született, melynek minden lépése megpróbáltatás volt. E fejlődés kétségtelenül hatalmas jelentőségű, és mindaz tagadhatatlanul szép,

amit a törekvő ember ápolt és megőrzött. Azonban mindez mégis akadállyá válhat a számára, elhomályosíthatja a látását, és arra készítheti, hogy a megjelenő világosságot elutasítsa.

Kinek van bátorsága követni a *Virgo Lucifera-t*, Rózsakereszt Krisztiánhoz hasonlóan, szöges ellentétben saját elképzeléseivel és elvárásaival? Aki itt magát előre királynak és hatalmasnak képzelem, az elveszett. Aki magabiztosan elsiklik az új ösvény következményei fölött, az nem járhatja ezt az ösvényt.

Ezzel kapcsolatban felmerül egy érthető probléma. Nem vitatjuk ugyanis tanítványaink szellemi nemességét, és nem űzünk gúnyt a létállapotukból sem. Itt egy nagyon is nyilvánvaló problémáról van szó, amely nem más, mint hogy „Isten útjai, nem a mi útjaink”. (Ézsaiás 55.) Ez nem azt jelenti, hogy a világosság útja más, mint a sötétség ösvénye, mert a másság logikus. Ez a kijelentés arra vonatkozik, hogy a világosság ösvényeinek előkészítése — amelyeket a tanuló alulról és belülről maga fedezett fel — természetesen sincsenek összhangban az eredeti, isteni ember útjaival és követelményeivel.

Rózsakereszt Krisztián hosszú évekig készült az Úr útjaira, mind tudományosan, mind szerkezetileg. Ebben a tekintetben is bizonyosan nagyszerű példa volt tanítványai és az ő tanítványaik számára. Senki sem állítja, hogy ezek az előkészületek hiábavalóak lettek volna, sőt éppen ellenkezőleg. Azt is látnunk kell azonban, hogy Isten útja, amelyre Rózsakereszt Krisztián egy bizonyos pillanatban kiválasztott, a legnagyobb csodálkozást, sőt megdöbbenést váltotta ki még belőle is, mivel mindarról, ami következett, kiderült, hogy egyetlen pontban sem egyezik saját előkészületeivel. Ez tehát a probléma! Ezzel kezdődik mind *Rózsakereszt Krisztián alkímiai menyegzője*, mind pedig Jézus Krisztus evangéliuma. Ez az a probléma, amelyet a megoldás érdekében az olvasónak is meg kell értenie.

Attól a pillanattól fogva, hogy egy ember életében a Rózsakereszt jelenteni kezd valamit, egy kifinomulási folyamat indul meg az életében, és bizonyos kultúráról beszélhetünk. Ekkor — kisebb-nagyobb sikerrel — egy olyan elemi alap után kezd kutatni, amelyen ez a fejlődés megvalósulhat. Az emlékezés szellemi ösztöne dül benne, és ez — összeköttetésben a Szellemi Iskolával és az élettel — a benne lappangó ezoterikus képességeiben bizonyos fokú, pillanatnyilag elérhető fejlődést eredményez. Az ember pedig olyan életvitelt választ, amely az ösvény céljával és lényegével nem ellenkezik.

Ennek következtében teste végül bizonyos ezoterikus tulajdonságokról tanúskodnak. Érzékei például sokkal kifinomultabbá, gondolkodása pedig rugalmasabbá válik. Egyszóval: minden életműködése szélesebb alapra helyeződik, és erről az alapról tanúskodik. A Rózsakereszt előudvarában összegyűlt, komoly szándékú tanulók életében és lényében nyilvánvaló változás következik be, természetesen létállapotuknak megfelelően. Mindez nagyon örvendetes, és a Jupiter-kör dolgozói mindig örülnek, ha szellemi rokonaiknál észreveszik e változásokat, másrészt bánatot okoz nekik, hogy oly sokak fejlődési lehetőségei nem szélesebbek. Az egész előkészítő fejlődés — amely az emlékezés szellemi ösztönéből indult ki, és a vallás, a filozófia és az ezoterikus tudomány felszít — mégis csupán bolondság Isten előtt. Ez azt jelenti, hogy a szóban forgó fejlődés összege és annak természete — bizonyos szempontból — semmiféle jelentőséggel nem bír a mennyei, isteni ember számára. Az igazsághoz emellett hozzátartozik az is, hogy ha valaki egy lélektanilag megfelelő pillanatban saját rögeszme-kultúrájába kapaszkodik, akkor a beteljesedés kapuját biztosan bezárja maga előtt.

Létezik tehát egy nemes benső birtok és benső élet, amelyet egy adott pillanatban mindenestül fel kell adni. Késznek kell tehát

lennünk elveszíteni *ezt* az életet azért, hogy az igaz életre rátalálhassunk. Ez hát a Rózsakereszt „bolondsága”! És e bolondság okát nagyon is szükségszerű felderítenünk.

Az ok abban rejlik, hogy a háromszoros élet képét, amelyről az ember a tudat, a lélek és a test tekintetében tanúskodik — függetlenül attól, hogy ez a kép a fejlődés skáláján nulla alatti vagy fölötti szintet mutat —, semmilyen tekintetben sem egyeztethető össze a mennyei, isteni ember valódi, háromszoros jelenségével. Véleményünk szerint ezt meg kell tanulni a következőképpen látni: az ember a dolgok kezdetén Isten tökéletes, háromszoros fiaként ragyogott. Ám ez az eredeti istenember sem a szellem, sem a lélek, sem pedig a test szempontjából nem képes megnyilatkozni abban az létezésben, amelyben az emberiség ma él. Az ember nem a valóság karikatúrája, hanem már karikatúrának sem nevezhető. Az ember olyan életjelenség, amely csak megközelítőleg tartalmaz valamit az ősi, eredeti emberből.

Valószínűleg még akkor is túlzottan megszépítenénk a képet, ha a jelenlegi és az eredeti emberi lények viszonyát a recsegő rádió és a stúdióban lévő beszélő viszonyához hasonlítanánk. A beszélő éppoly kevésbé a rádiókészülék, mint ahogy a rádiókészülék sem a beszélő. Egy hangot hallunk csupán, egy emberi lény hangját, amelyet egy elektromos szerkezet továbbít hozzánk. A hangot produkáló ember a háttérben áll.

A biológiai szerkezet, vagyis az emberi lény azonban arra sem képes már, hogy az eredeti istengyermek hangját továbbítsa számunkra — még kopogtatás formájában sem! A láncokban vergődő istengyermek semmilyen módon nem képes irányítani vagy beárnyékolni jelenlegi biológiai szerkezetét. Azt mondhatnánk tehát, hogy a születésekor minden emberi lény mennyei lényének egy halovány képét kapja meg csupán. Vagy esetleg fogalmazhatnánk úgy is, hogy sok ember legfeljebb egy fényképet hord ma-

gával: egy igen megfakult fényképet — ez minden!

Ez a következtetés, és az ebből származó következmények egyáltalán nem újak. Platón és Püthagorász ugyanezt tanította. A beavatott Pál azt vallotta, hogy létezik egy emberi megnyilvánulás a mulandó anyagban, és ezzel egyidejűleg egy másik, örök megnyilvánulás a romolhatatlan anyagba építve. Jakab, a nagy beavatott még ennél is világosabban fogalmazza meg azt, amit mi is szeretnénk olvasóinkkal megértetni: az ember alacsonyabb lényének bölcsessége földi és démoni, míg a másik, ennek ellentéte: az isteni bölcsesség. „Mert az emberek bölcsessége bolondság az Isten előtt.”

Hajlamosak vagyunk „az emberek bölcsességén” csupán az intellektualizmust és annak következményeit érteni, holott a szentírás minden bölcsességet, még a természet ezoterikus bölcsességét is ide sorolja. És ez nem is lehet másképp, hiszen az emberiség létének mai szakaszában a magasabb lénynek már semmiféle kapcsolata sincs az alsóbb lényvel, az alsóbb lény pedig a magasabb lénynek csupán egy „fényképét”, vetületét, vagy fakó képét hordja magával.

Ezért bolondság minden bölcsesség — legyen az intellektuális vagy ezoterikus — az isteni ember számára. A modern Rózsakereszt ezért szándékosan támadja a földi ember minden ezoterikus nézetét és következtetését is.

Nem arról van szó, hogy az énnel, amely most az alsóbbrendű emberi lényhez kötődik, egy adott pillanatban meg kell találnia valódi önmagát, hogy egyesüljön vele. Nem, az igazi én, az igazi istenszíkra az igazi önvalóban rejlik, a mennyei önvaló igazi istenszíkraját pedig meg kell szabadítani a földi ember énjétől. Mi tehát megfordítjuk a dolgot: a földi ember meg akar szabadulni, neki azonban alá kell hanyatlania! A másoknak, a mennyei Istenfiúnak növekednie kell, a földi embernek pedig alább kell szállnia.

Mindennek ön-lebontás és önmehtagadás révén, az egész dialektikus lény ön-megsemmisítése és ön-megszüntetése révén kell megvalósulnia a Krisztushierarchia segítségével, amely megajándékoz az ehhez kellő erővel. Mindez pedig úgy valósulhat meg, hogy minden fogódzónkat, minden vesszőparipánkat, minden mentsvárunkat, vagyis minden rögeszménket tudományos alapossággal megtámadjuk. Azáltal valósul meg, hogy alkalmatlannak nyilvánítjuk a földi ember - úgymond - magasabb képességeit, és az ezzel kapcsolatos mágikus képességet, amely mindig a természet múltjából magyarázható. Tehát azáltal megy végbe, hogy megváltást hirdetőként, koldusként, előfutárként az igaz isteni ember útjait szabaddá tesszük, és — ahogyan Keresztelő János — kijelentjük: „Annak növekednie kell, nekem pedig alábbszállanom”.

E folyamatot csakis úgy lehet véghezvinni, hogy a régi ember szempontjából fejünket a bakó tőkéjére hajtjuk. Nem „én” részesülök a mennyei emberben, és nem is a mennyei ember részesül „énbennem”, hanem „én” teszem szabaddá az utat az Istenfiú számára saját aláhanyatlásom által. Amilyen mértékben az egyik alábbszáll, olyan mértékben ébred fel a másik.

Itt is veszélyek leselkednek a tanulóra az ösvényen. Abba a csapdába eshet ugyanis, hogy a régi Ádám gyümölcseit az új Ádáménak tartja, és így gondolja. A régi természet ebben a tekintetben nagyon ravasz, az ember pedig kapva kap mindazon, amit oly szívesen megtartana. Legyenek óvatosak, mert megtörténhet, hogy akit paráznának vagy vámszedőnek tartunk és kerülünk, előbbre jár nálunk a megszabadulás ösvényén. Az emberek oly törvénytisztelők: pontosan tudják mit szabad és mit nem. És minderről oly pontosan fel tudják világosítani a másikat, hisz megvan az első kézből eredő ismeretük és éteri látásuk, világos emezük s tiszta amazuk.

Azonban azt kell mondanunk Önöknek: mindez semmi, vagy legalábbis túl kevés. Az ember nem érhet fel odáig dialektikájá szellemi hatóságával. A természet értelmében vett emberi tudás, látás és képességek elégtelennek bizonyulnak, és ez világosan kiderül az evangéliumból. Minden lélektanilag jelentős pillanatban, a döntő percben, ha a „minden vagy semmi” a tét, Jézus tanítványai kudarcot vallanak. Nem értenek, nem látnak, és nem hallanak.

Mindezt vajon a tanítványok elmaradottabb állapotának rovására kell-e írunk? Biztosíthatjuk Önöket, hogy igen művelt emberek-ről volt szó. Az evangélium azonban azt akarja velünk megértetni, hogy az ember bölcsessége és annak vonzatai kudarcot vallanak a mennyei ember követelményének valóságával szemben.

Amikor Keresztelő János már a tömlöcben raboskodik és kivégzésére vár, akkor követet küld Jézushoz a kérdéssel: „Te vagy-e az, aki eljövendő, vagy mást várjunk?” Értsék meg ezt a kérdést! Itt szó sincs kételyről vagy elbizonytalanodásról, csupán a tanuló számára akarják világossá tenni, hogy a természet szerinti szellemi műveltségének összessége is elégtelennek bizonyul, amikor a „másikról” van szó. Az emberek alacsonyabb emberi állapotuk miatt szinte rejtélyekben tévelyegnek, és ezt semmi sem változtathatja meg, még egy úgynevezett ezoterikus fejlődés sem.

Ez azt jelentené, hogy — ahogyan némely misztikus tanítja — a bölcsesség gyűjtögetése, a sok életreform, vagy a világosság felé való minden törekvésünk és igyekezetünk felesleges volna? Nem, mert mihelyt az embert lángra lobbantja és ösztönözni kezdi az emlékezés szellemi ösztöne — amely a mennyei lény halvány vetülete az alsóbb lényben —, az embernek nincs többé nyugalma, és nem bírja ki egy percig sem. Akkor a bölcsességet, az erőt és a szépséget kezdi hajszolni. Majd eltalálja, és velejéig megrázza az isteni tűz, ő pedig megpróbál reagálni rá. Ekkor formódási fo-

lyamat indul meg az életében, és az állati megnyilvánulás jellemzői egyre inkább lehullanak róla, ő pedig erősnek véli magát, mint aki előretörvén az Olümposzra hág.

Azután azonban elakad: az akadályok ránehezednek, és a körforgás bebizonyosodik. A tanuló határlakóvá, efézusbelivé válik. Nem léphet át a vonalon, amely falként áll előtte. Krétakörnek tartja — nekiugrik hát, de visszapattan.

Es a szenvedés megtisztítja, megerősíti az áldozatra, és beláttatja vele saját szerkezeti korlátozottságát. És ahol a természet szempontjából Istenben lángra lobbant, ott egész én-lényét az idő sírbarlangjába fekteti, és aláhanyatlik Jézusban, az Úrban, hogy az igazi ember teljes dicsőségben feltámadhasson.

Amit Istenben a természet szerint kapott és felépített, azt énjével együtt a természet sírjába fekteti, hogy a Szent Szellemben növekedve folytathassa útját a személyiségcseréhez.

Az új ember magányossága

Az előbbieken vázolt következményekből kiderül, hogy a Rózsakereszt Rendjének beavatási misztériuma — ahogyan ezt korunkban Önök elé tárják — az egész ember teljes dialektikus megnyilvánulásának feláldozását teszi szükségessé.

A szent beszéd tanulmányozója cseppet sem lepődik meg, ha azt hallja, hogy valaki csak úgy, minden további nélkül erről a követelményről nyilatkozik. Egy ilyen megnyilatkozás ugyanis nyitott fülekre talál egy keresztény gondolkodású embernél. Ha pedig ő emellett ezoterikusán tájékozott, akkor az „önfeláldozás” fogalma ismerős neki. Az ösvényen törekvők közül ki ne értené meg, hogy a benne élő legjobbat, a szeretetet, erőt és a fényre való irányulást a világért és az emberiségért kell bevetnie és feláldoznia? Egy ilyen életmód elmélete, szépsége és értéke a törekvő emberbe szinte az anyatejjel ivódott bele.

Sokak számára létszükségletté vált az ilyen élet-beállítottság. Nem képesek másképpen élni. A szolgálat munkája számukra olyan, mint a lélegzéshez szükséges levegő. Képtelenek egy ilyen téren kívül élni. Az önkéntes áldozat és emberszolgalat élete nehéz, sokszor túl nehéz és nagyon hálátlan, emellett olykor sok bánattal jár. De vajon akarnák-e másképpen mindazok, akik ezen a munkán fáradoznak? Persze, hogy nem!

És nem él-e lényük háttérében annak tudata, hogy ez az ön-feláldozás elnyeri jutalmát? Ám nem elsősorban a jutalomért teszik, amit tesznek, hiszen az emberszeretet ehhez túlzottan a lényük középpontjában áll, hanem sokkal inkább magától értetődőnek veszik a jutalmat, olyannyira magától értetődőnek, hogy tulajdonképpen nem is gondolnak rá. „Jobb adni, mint kapni”, így tanúskodik számunkra az evangélium, de akárhogyan is, a kapás

ugyanúgy bizonyos. Ez törvény! A nyereség az, amely minden életcselekedetből következik. A ősi bölcsesség, a szentírás számos bizonyítékot szolgáltat erre. Mihelyt valaki az emberekért végzett szolgálatban feláldozza önmagát az emberszeretet oltárán, haszonra, saját létállapotának megfelelően misztikus, ezoterikus és — igen, nem ritkán — anyagi haszonra tesz szert.

Egy bizonyos ideje azonban vannak olyan komolyan törekvő tanulók, akiknek meglehetősen különös tapasztalatban van részük. Ezek az élmények egyáltalán nem újak. Bár az elmúlt kétezzer év során újra és újra előfordultak, e jelenség most mégis gyakoribb, és mi úgy gondoljuk, hogy egy bizonyos időpontban tömeges jelenségről beszélhetünk majd.

Az említett jelenség a szellemi jutalom elmaradásában nyilvánul meg, holott ennek az emberek szolgálatában meghozott ön-áldozat törvényszerű következményének kellett volna lennie. Ez a tapasztalat a tanulóktól sok olyan dolgot elvesz, amelyet az évek során megtanultak szellemi haszonként felfogni. Egy tudományos biztonsággal végrehajtott folyamat során ezeket az embereket a magányosság vermének legfenekére taszítja: ez a haszon! A szellemi megkönnyebbülés helyett láncot, terhet kapnak: ez a haszon! Annyira magányosnak lenni, hogy az kimondhatatlan.

Néhány évvel ezelőtt két tanuló ült egy betegszobában, és beszélgetett. Az egyik súlyosan szívbeteg volt, a szolgálat ösvényének megerőltetései miatt. A magányosság kultúrájáról beszélgettek, amelyhez a Szerzet kötötte őket. Azon tűnődtek, vajon mi lehet a Hierarchia szándéka azzal, hogy a tanulókat ilyen mélyre taszítja az elhagyatottságban egy olyan életmű eredményeként, amelyet mindenük feláldozásával szolgáltak meg. Ez az elhagyatottság és magányosság oly mélységes, hogy látszólag a szeretet egyetlen köteléke sem képes — sem természeti, sem szellemi érte-

lemben — megtörni a száműzetést. Annyira elszigeteltnek lenni, hogy még a barátunk hangja is úgy szól hozzánk, mint a kocsi-kerék nyikorgása.

Tűnődése pillanatában e két tanuló még nem látta a megoldást, így hát vakon a szürke ürességbe bámulva, a szívbeteg nem bírta tovább. Egy kiáltással kiugrott ágyából, s holtan rogyott barátja karjaiba. Halálát a megtört szív okozta. A Krisztusban feláldozott élet haszna! Ám ez az ember egész dialektikus megnyilvánulásának feláldozása.

A dolgok fejlődésében elérkezik az az idő, amikor a jóság, az igazság és a természet szerinti igazságosság eredményét többé nem fogadhatják el a Hierofánsok. A dialektikus lény életviteléből eredő haszon esetleg arra lesz alkalmas, hogy ennek az ellen-tervezetnek a másik oldalán — vagyis a halál birodalmában, a túlvilágon — valamiféle menyországozskát hozzon létre, arra azonban, hogy alapul szolgáljon a dolgok isteni rendjének megragadására, reménytelenül, biztosan elégtelen lesz. Azok a régi szellemi iskolák, amelyek e dialektikus szellemi haszon alapján segíteni tudták tanítványaikat, ebben a korszakban már nem képesek szolgálatukat teljesíteni.

De mit is keres az ember a Rózsakeresztnél? Talán Krisztus biztonságában akar meghúzódni a túlvilágon, ha egyszer majd belép a halál szurdokaiba? Ha ezt keresi, jobban teszi, ha a valamelyik egyházhoz fordul. Ezeknél nagyon is otthon érezheti magát.

Vagy netán tudatosságra akar szert tenni a magasabb területeken: ennek az életszférának az éteri életterületén, a vágy vagy a gondolat világában. Ha figyelme erre irányul, akkor a modern Rózsakeresztnél rossz helyen van.

Az új korszak Rózsakeresztjének tanulója a szó igazi értelmében keresztény akar lenni. Meg akarja találni a dolgok eredeti Istenrendjéhez, az elveszett Fénybirodalomhoz, az eredeti emberi lé-

tezéshez visszavezető utat.

Az olvasó már bizonyára sokszor hallotta ezt a célkitűzést. De vajon azt is tudja-e, hogy a Manicheusok Rendjét az ebben a célkitűzésben rejlő következmények miatt irtotta ki társai segítségével Ágoston. Tudja-e, hogy a Katarok Rendjét e törekvés miatt megszárolta le III. Ince pápa ötvenezer fős gyilkos hadserege 1208 és 1244 között. És tudja-e, hogy a tizenhetedik században, Hollandiában a Rózsakeresztet ugyanezen szándékai miatt üldözték, száműzték, vetették börtönbe és gyilkolták le tagjait az akkori kálvinisták.

És vajon nem volna-e jó mélyen elgondolkozni az 1940 és 1945 közötti eseményekről? Vajon miért fosztották ki ezekben az években a Rózsakeresztet mindenütt Európában — de különösen Hollandiában, ahol a legtöbben képviselték —, és munkásait miért üldözték, és miért fenyegették halállal a nemzeti szocialisták?

Ahhoz, hogy Krisztusban elszenderedjünk, és — ha eljön az idő — egy túlvilági mennyországba kalauzoljanak minket, nincs szükség az ember egész dialektikus lényének feláldozására. A komolyan vett erkölcs és vallás ehhez bőven elegendő. A múlt értelmében vett ezoterikus ember számára nagyon is egyszerű előrelépéseket tenni. Egy kicsit műveljük ezt, egy kicsit alkalmazzuk azt — persze az erkölcs, a vallás, és magától értetődően a tudomány is fontos —, végül pedig a megfelelő pillanatban, lehetőleg egy ezoterikus csoportban, a megfelelő irányítás alatt néhány gyakorlatot kell elvégezni, és ezek eredményeként be is következik a magasabb területekre való továbbfejlődés.

A múlt értelmében vett ezoterikus emberként lehetséges, hogy valakinek hatalmas mágikus ismeret és mágikus képesség áll rendelkezésére, és ebben vagy abban már a megvilágosodás bizonyos fokát is elérte. Mindehhez azonban nem volt szüksége az ember egész dialektikus megnyilvánulásának feláldozására. Ez az ember

ugyanis ezoterikus emberként a múltból fejlődött jelenlegi létállapotáig. Ezt az állapotot aztán esetleg bevonhatjuk a Rózsakeresztesek filozófiájával és egy kis keresztény mázzal. Az sem kizárt, hogy mindaz, amit e könyv kifejezésre juttat, összecseng a tudatalatti emlékezésükkel, s így sokakat a rokonság érzése fog el, és úgy vélik, hogy most megtalálták „ezt”, a Taot.

De bárki, bármi vagy bármilyen legyen is Ön, a Rózsakereszt és annak követelményei egészen mások!

A jelenlegi világnak van egy olyan nézete, amely nagyon hasonlít a régi görögök világára, akikkel Pál az Areopagoszon beszélt. Létezik világunkban egy nagy, sokrétű vallás, melynek milliányi teljes értékű híve van. Bár ez a vallás nagyon kifinomult, mégis van még egy hiányzó láncszem. A régi görögök érezték ezt, ezért szobrot állítottak „az ismeretlen Istennek”. És itt, ennél a hiányzó láncszemnél kapcsolódhatott be és hajthatta végre küldetését Pál. A mai vallásos — és azok közül is elsősorban az ezoterikus képességű — emberek azonban ledöntötték az ismeretlen Istennek állított szobrot, mert azt hitték, hogy birtokukban van a hiányzó láncszem. Az ismeretlen Istent például „a Jézus Krisztusban megnyilvánult Istennek” nevezik. Ám ez az Isten éppoly ismeretlen számukra, mint amilyen a régi görögök idejében volt. Megnyilatkozását nem értik, és Jézus Krisztus csupán egy szólam maradt. Mindezt pedig tökéletesen bizonyítja a világrend jelenlegi állapota.

Mit tart és mit akar hát a Rózsakereszt? A Rózsakereszt a dialektikus emberiség számára a mai napig is ismeretlen Logoszt vallja és akarja, egy olyan Istent, akiért már tízezrek áldozták vérüket, egy olyan folyamatot, amelyért tengernyi szent vért ontottak már. Hogy milyen folyamat ez? Olyan folyamat, amelyet úgy fe-

jezhetnénk ki, hogy: Jézus és a feltámadás.

Ez az igazi isteni ember folyamata, az istenemberé, amilyen eredetileg volt, s amely az egész dialektikus ember háromszoros felszámolása révén harmadnapra, a harmadik hétszeres kör beteljesedése után a természet sírjából kiemelkedvén Christianopolis polgáraként, az istenrend polgáraként támad fel. Az a folyamat ez, amelyről Pál is tanúskodik az Apostolok Cselekedeteinek 17. részében (melyet most a Rózsakereszt fordításában idézünk Önöknek):

„Mivelhogy azért az Istennek nemzetsége vagyunk, nem kell azt gondolnunk, hogy ezt az isteniséget a természet szerint való legnemesebb szellem: vagyis az arany, a legtisztább lélek: vagyis az ezüst, vagy a legmakulátlanabb anyag: vagyis a kő által bizonyíthatnánk.

E tudatlanságnak következményeit elnézvén azért az Isten, most azt parancsolja az embereknek, mindenkinek mindenütt, hogy forduljanak meg, mivelhogy a világ dolgainak folyásában rendelt egy pillanatot, melyben mindenki megítéltetik majd létállapota szerint, egy prototípushoz mérten, akit egy arra kiválasztott ember nyilvánít meg e természetben. És mindeneknek bizonyosságot tesz azáltal, hogy feltámasztja ezt az embert halottaiból.”

A „megfordulás” fogalmát már évszázadok óta csúrik-csavarják. Sokan úgy tekintették, mint egy utalványt, amely az örökkévalóságra szól, és teljesen a természet szerint értendő. Könnyen el tudjuk azonban képzelni, hogy a dolgok örök folyásában olyan világ-fordulók nyilvánulhatnak meg, amelyek során az emberiségnek alkalmazkodnia kell. Azt is megértjük, hogy a világnak e fordulópontjai olyan alapvető követelményeket állítanak, amelyeknek az emberiség tudati, lelki és szellemi szempontból egyaránt meg kell, hogy feleljen.

Pál a világnak egy tudományosan bizonyos fordulópontjára utal,

a mindenség-megnyilvánulás egy olyan lélektanilag meghatározó pillanatára, amelyben az emberiség nem valami csoda folytán támad majd fel, amelyre az emberek bután, tátott szájjal és értetlen szemekkel bámulnak, hanem egy olyan pillanatra, amikor az emberiségnek már a feltámadás állapotában kell lennie.

Jézus és a feltámadás! A mennyei ember, aki harmadnapra feltámadott, egy háromszoros folyamat során jött létre a természet hanyatlása révén.

Jézus és a kereszt általi feltámadás! A természet szerint való teljes véráldozat az istenember megváltására. Ez a vörös Rózsakereszt! Nem valami életrejtély kerül a keresztre. Nem valami fogyatékos-ságot feszítünk meg. Nem lényünk egy részét alakítjuk át. Nem, hanem a természet szerint való legnemesebb szellem, legtisztább lélek és legmakulátlanabb anyagiság kerül a keresztre. Ezt vallja a vörös Rózsakereszt!

Micsoda eszeveszettség! Micsoda rettentő bolondság! A szerző egy eszelős!

„Bolondságot beszélsz — mondja Festus Pálnak —, tanulmányaid elvették az eszedet!”

„Istenkáromló vagy!” — mondja a Zsidók Tanácsa Jézusnak. És arcul ütik.

„Máni csaló!” — így panaszkodik Ágoston. „Le vele! — kiáltottak Ágoston követői —, máglyára a műveivel!”

„Albi a nép félrevezetésének legvisszataszítóbb és legveszedelme-sebb tűzfészke, le vele!” — mondta Ince pápa.

Jézus — a feltámadás — és a kereszt! Miért ilyen veszélyes ez? Miért sorolták Jézust és minden követőjét a bűnözők közé?

Azok miatt a hatalmas következmények miatt, amelyek e háromszoros műből származnak! A tiszta, objektív tekintet nyíltan

megállapítja, ahogyan Pilátus is: „Semmi bűnt nem találok ebben az emberben”. A szubjektív azonban, a természetvallásos hatalmak, e világ tevékeny, vezető csoportjai úgy vélik, hogy létezésüket leleplezték, megtámadták, és így veszélyben vannak.

A pozitív kereszténység ítéletet mond erre a világra, az ember életterületére, szellemi és testi konstellációjára. Ha valaki levonja az ebből származó következtetéseket, és ezen az alapon a világ létének alapjaira tör, akkor azt bizonyos körökben különösen hatalmas veszélynek tartják.

Az állam, mint eszme, mint intézmény — a szerző tudomása szerint — közvetlenül még soha sem lépett fel Krisztus és követői ellen. Az állam legfeljebb bolondoknak tekintette őket. Mindig is az egyház volt az, amely Isten gyermekeit megtámadta. Csak ha az egyház nem rendelkezett elegendő hatalommal, hogy kimondhassa és végrehajthassa ítéletét, akkor állította az államot saját érdekei mellé. Pilátus és a Zsidók Tanácsának példája számtalanszor megismétlődött a történelem folyamán.

Jézus a feltámadás és a kereszt! Az a tanuló, aki felfogja ezt a veszélyes megbízatást, az Rózsakereszt Krisztiánhoz hasonlóan egy három részre osztható sírtemplomot épít saját maga számára.

Ebbe a sírtemplomba fekteti természet szerinti teljes önmagát, azal a pozitív elhatározással, hogy „A mindenség eme összefoglalását, még életemben sírommá tettem”.

Hogy miért? Mert számára a mennyei alak — az üdvhozó, akit Jézus jelképez — a mindenét jelenti. Mert ennek az aláhanyatlásnak a következtében a bukott szellem és mennyei teste között nem kell többé elválasztottságnak lennie. Mert itt a hanyatlás törvényének igája alatt sóhajtozik. Mert megérti a tökéletes szabadságot, amelyről az isteni evangélium tanúskodik. Mert az isteni ember visszahódított dicsősége érinthetetlen lesz.

A *Fama Fraternitatis Rosae Cruás-ban* a következőket olvashatjuk ezzel kapcsolatban:

„Középen kerek oltár állott egy sárgaréz-lappal lefedve, amelybe a következőket vésték: A mindenség eme összefoglalását még életemben sírommá tettem.

Az első kör körül ez állt: *Jesus mihi omnia* (Jézus mindenem). Középen négy ábra volt, körökbe zárva. Ezek körül pedig ez állt: Nincs üres tér - A törvény igája - Az evangélium szabadsága - Dei Glória Intacta, Isten dicsősége érinthetetlen.”

Mindez világos és érthető: a szellem sasa átszeli a teret és betölti a mindenséget; a szokás ökre húzza az ekét az alacsonyabb létért folytatott küzdelemben a kemény rögökön át; Júda oroszlánja bömböl a beavatás templomának kapujában; a mennyei ember pedig — mintegy madárszárnyakon — a magasba emelkedik, és a pirkadat elé siet. Dei Glória Intacta! Jézus - a feltámadás - és a kereszt! Az ember egész dialektikus megnyilvánulásának feláldozása.

Ez a háromszoros folyamat, a régi templom önkéntes ledöntése, a tudatos küzdelem az anyag sziklasírijában, és a harmadnapon való feltámadás, a harmadnapra épült, új templomépület - mindez olyan feladat, amelyet a tanulónak magányosan kell véghezvinnie, a természet sírjának szürke elhagyatottságában, az alapvető megváltozás Páthmosán.

„Félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti üdvösségeteket.”

Az új ember ön-szabadkőművessége

Dialektikus világrendünkben két jelentős életfelfogás, két nézőpont, két beállítottság áll egymással szemben. Az egyik oldalon a hagyományos-vallásos csoportosulásokat láthatjuk, amelyek azt hirdetik, hogy „az ember semmi, a világ gonosz, a túlvilágról pedig hív minket az örök üdvösség”. A másik oldalon a humanizmus áll a vallásos, ateista, ezoterikus, politikai és társadalmi szempontok tarka sokszínűségével, amely szerint „az ember és a világ is jó, csupán egy bizonyos ellenállást kell legyőzni, hogy a torzulásokat helyrehozzuk”. Az egyik oldalon tehát a merev konzervativizmus, a másikon pedig a haladó elem áll.

„A világ gonosz!” — így beszél és gondolkodik a maradi ember. „Ó jaj, Isten a világot a gonoszságba taszította, s ezért nem szabad alapvetően semmit sem megváltoztatni benne, mert ezt a rendet a vétkeinkért való büntetésnek szánták. A rend a rendetlenségben istenellenes. A rend a rendetlenségben valami olyannal engesztelne ki minket, amely Isten tervében nincs benne. Következésképpen minden úgy jó, ahogy van.”

Ha tehát valaki e könnytengerben egy talpalatnyi száraz helyen áll, vagy éppen a világot átható hidegben meleg helyen van, akkor ezt Isten így rendelte! Ha megint másvalaki rongyokban jár és társadalmilag hátrányos helyzetű — Isten rendelte így! Ha egy negyedik hétrét görnyed a fájdalomtól, az büntetés a vétkeiért — Isten rendelte így!

„Nem — vallják és tanúsítják mások —, az ember jó, és a világ is jó. Isten így rendelte! Ha pedig nem így akarta, akkor egy gonosz szellem kerítette hatalmába a világot. Akkor nincs is Isten. Az egoizmus és a tudatlanság hatalma, a gazdasági és társadalmi rendetlenség, az elemi élettörvények áthágása — ezek a zűrzavar okai.”

„Fenjétek meg kaszáitokat és sarlóitokat, és... előre! Felvesszük a harcot a szegénység és a tudatlanság, a bűnözés és a prostitúció, a háborúk és a világ és emberiség más kínzóival ellen: fegyverünk a társadalmi igazságosság, a gazdasági egyenlőség, a segítségnyújtás mindenkinek és a humánus gondolkodás, a művészetek szépsége és vigasza és egy új misztikus nyíltság a szellem, a lélek és a test iránt. Hadd lelkesítsék az ifjúságot az elmúlt századok nagy humánus gondolatai! És hadd zengjék dalaikat a költők a fényről, amely biztosan eljön, a pirkadatról, amely hív minket:

Feli Jertek gyorsan, sebesen!

Csak zengjen varázs-énekünk:

Utat tör földön s tengeren,

S az éjszakán is áttörünk.”

A fejek felemelkednek, s a megfáradtakba és eltaposottakba visszatér az élet. Zászlóikat a magasba emelik, és menetelni kezdenek, és ezrek rendülnek meg e hadsereg léptei hallatán.

Micsoda szépség és hősiesség rejlik még a földi természet félhomályos szurdokaiban! Látják-e az ebben szunnyadó hatalmas erőket, amelyek — ha felkelnek — jóra, igazságra és igazságosságra törve az egész világon végigsöpörhetnek? Ahogyan egyrészt él a tudat, hogy „minden reménytelen”, ugyanúgy él a kiirthatatlan, dinamikus vágy is, amely a vulkán erejével tetteket robbanthat ki, s fejét a szürke ködből kiemelve a világba kiált: „Gyertek velünk, bajtársak, menjünk a virradat elébe!”

Ha Ön mindezeknek tudatában van, akkor tud valamit az ember nagyságáról, aki még a pokolban is saját eredetéről és isteniségéről tanúskodik. Még ha el is tévelyedett, legmélyebb lényében mégis ő a fiú: egy istenfia. És vannak, akik elveszettségükben is romolhatatlan dicsőségben mutatják meg fiú-mivoltukat.

Amikor a megújulás hajnalán az egyház világhatalma megtört, a két nagy irányzat világosan megmutatkozott az új korszak reggelének világosságában: Luther és Kálvin új egyháza, és a humanizmus, amely többek között a halhatatlan Erasmusban testesült meg. És csodák csodája, a kezdeti időkben a tevékenységek pólusai világosan felcserélődtek: az új egyház forradalmi volt, fejszóját az uralkodó világrend gyökerére vetette, és tettekre kelt; a humanizmus viszont a gondolkodás jegyében veszteget. Az emberiség következő küzdelme során a tevékenységek pólusai újra felcserélődtek, s így korunkban annak lehetünk tanúi, hogy az egyház a gondolkodásban, a humanizmus pedig a tettekben rekedt meg. Az egyház megpróbál új támpontokhoz jutni, és új teológiai irányelveket keres. Jövőbeli viselkedését új elképzelések szerint akarja kialakítani. Megint új cselekvést akar. A humanizmus, miután cselekedeteinek bőségével még mindig nem tudta „a világot megjavítani”, szintén azon töpreng, hogy esetleg nincs-e valami hiba az elgondolásokban.

A nagy humanisztikus eszme hatására alakult ki az I. világháború idején a nagy orosz forradalom, amely egy kétszázmilliós népet próbált kiemelni a barbár, középkori állapotokból. Azóta az egész világ köteles az ebből a forradalomból kibontakozó hatalmi képződménnyel, és az ezt tápláló eszmével számolni, a szláv világbirodalomban pedig egy új iránykeresés kifejlődésének lehetünk tanúi. A tevékenységek pólusai a sokadik alkalommal cserélődnek össze, és ezen az úton mindkét fél találkozik a másikkal, hogy azután szinte üstökösként távolodjanak el egymástól. Az egyház felismerhetően visszanyerte erejét Oroszországban. A világot sújtó második tűzvész során a két irányzat Nyugat-Európában a koncentrációs táborokban, a kivégzőbunkerekben és a büntetőtáborokban találkozott egymással. Egymásra kacsintottak, rokonszenvesnek találták egymást, és kezet ráztak a híres európai

világkultúra omladékai és romjai között.

Mi mást tehetne egy őszinte szándékú ember ilyen körülmények között? És ebben nyoma sem volt a képmutatásnak. A „világ gonosz” típusú ember érezte, hogy ez így nem mehet tovább. A gonosz ugyanis most már az ő torkát ragadta meg... és őt fenyegette a kivégzés... és az ő feleségét rabolták ki... az ő gyermeke éhezett, és az ő gyermekét hurcolták el szolgaként. A gonosz többé nem tisztelte a reverendát, sem a „tekintetesuramat” meg a „méltóságos uramat”, sem az arisztokráciát. Az egész sereg börtönbe került. Az emberek pedig nem veszik jó néven, ha a „gonosz világnak” ily módon részesei.

A humanisztikus ember ugyanígy felriadt. Valami nem volt rendjén „az ember jó” jelszóval. A humanisták, akik számos országban vezetőik voltak, vagyis nagy hatalommal bírók, nem tudták megmenteni a világot ettől a borzalomtól... és ők sem menekültek meg a börtönőrök és a hóhérok karhatalmától, így találkozott egymással „a gonosz világ” és „a jó világ”. Hatalmas összelellekzések voltak, és egyességek születtek. A konzervatívok a humanizmus felől tájékozódtak, a humanisták pedig a teológusok vallása iránt érdeklődtek. Így aztán minden jó lesz majd: egy kompromisszum két álláspont között — két új doktrína! Talán maga az olvasó is csatlakozni próbált hozzájuk,... hisz az eljövendő harc oly tisztának tűnt,... és oly sok romantika volt benne,... s talán egy új hősköltemény is születik majd,... és új egyházakat hoznak létre...

Az ólomszürke ködből azonban ismét felcsendül egy hang az emberiség ős-múltjából:

„Minden hiábavalóság! Micsoda haszna van az embernek minden munkájából, mellyel munkálkodik a nap alatt? Az egyik nemzetség elmegy, és a másik eljön... és minden mindörökké

megmarad. És a nap feltámad, és elnyugszik a nap. A szél pedig siet délre, és átmegy észak felé; körbe-körbe siet, és a maga kerin-géséhez visszatér a szél. Minden folyóvíz a tengerbe siet; de a ten-ger mégsem telik meg. Senki el nem mondhatja mint fáradozik minden, nem elégednék meg a szem látván, sem be nem telhetne hallásával a fül.

Ami volt, ugyanaz, ami ezután is lesz, és ami történt, ugyanaz, ami ezután is történik; és semmi nincs új dolog a nap alatt. Van valami, amiről mondják: nézd ezt, ez új? Régen volt már száz esz-tendőkön át, melyek mi előttünk voltak... Láttam minden dolgo-kat, melyek lesznek a nap alatt, és íme minden csak hiábavalóság, és a szélnek hajszolása! Az egyenetlen meg nem egyenesíthető, és a fogyatkozás meg nem számlálható." (Préd. 1.)

Ez talán egy pesszimista, világ és embergyűlölő hangja?

Ez a hang egy harmadik álláspontot képvisel, a Rózsakereszt ál-láspontját, amelyhez e korszakban sokakat hívnak. Ez az életvitel megtanít minket arra — és ezt az ezoterikus tudomány és a ta-pasztalat is alátámasztja —, hogy az emberiség egy dialektikus életterületen nyilvánul meg, a halál fátylának mind ezen, mind pedig a túlvilági oldalán.

Ehhez a dialektikához hozzátartozik, hogy mindkét életpólus folytonosan felcserélhető, s hogy minden dolog, minden érték, minden állapot saját ellentétébe fordulhat. A nappalból éjszaka lesz, a világosságból sötétség, a jóból gonosz, és megfordítva. Élet-területünkön nincs állandó érték. Nem helyezkedhet senki a jó pólusára azt gondolván, hogy „most már biztonságban vagyok”, mert ez a pólus átbillen.

Ez a világ nem gonosz, vagyis a gonosz nem tulajdonsága e világ-nak. Életterületünk azonban dialektikus, és ezen a dialektikus életterületen az ember megteremtette a gonoszt, a sátánit. Élette-riületünket éppoly kevésbé jó, mint rossz. Egyik sem. Ám *maya*,

vagyis a káprázat. Ebben a káprázatban tartja fogva az emberisé-get a gonosz, vagy nevezzük bárminek.

Ezért, „*ami volt... ezután is lesz*”. E hang szolgálatában próbálták, és próbálják most is e nagy káprázatot megtörni az olyan testvé-riségek, mint az esszénusok, a manicheusok, a katárok és a rózsá-keresztesek.

De, „*ami volt... ezután is lesz*”. Akkor nem hiábavalóság-e ez a tö-rekvés? Ez a reménytelen, kilátástalan váltakozás vajon nem az örök vég-e?

„*Ami volt... ezután is leszi*” Tekintsünk most újra erre a mondatra sugárzó optimizmussal... nagy örömmel, mert ebben egyszer minden népnek része lesz. Létezett valami... nem a dialektikus életterületen... egy eredeti isteni rend... az Isten fiainak emberi rendje... és ez újra eljön...

Az emberiségnek ezt az új világrendet nem kell sem megépíte-nie, sem megalapítania. Ez a rend már létezik! A világnak ez az ismeretlen fele — amelyről a *Fama Fraternitatis R.C.* tanúskodik — már megnyilatkozott nekünk. Ebben található az Egyetemes Testvériség, s ez annak a szereteterőnek az otthona, amely min-den észet felülmúl.

A világnak eme ismeretlen felébe nem kerül be az ember, ha utol-só lehetőségét kiadta, mert akár az anyagtestben, akár rajta kívül van az ember, a világnak ez a része ismeretlen marad azok szá-mára, akik a nagy illúziót szolgálják. A világ ismeretlen fele min-denütt jelen van. Áthatja életterületünket, ahogyan a negyedik di-menzió is merőleges a három ismert dimenzióra.

Az egész emberiség ismerte valaha ezt az ismeretlen világot. Ezért van jelen sokakban az elfojthatatlan emlékezet, és az isteni szár-mazás tudata. Ez az oka a harcnak, a küzdelmeknek és a megvál-tásért felhangzó jajkiáltásoknak, a „jó az ember” ismételtetésé-nek, és ez az oka a gonosz tolakodó valóságának is.

Elindulnak hát a küldöttek és így prófétálnak: „Ébredjetek, világosság gyermekei, mert ami volt... ezután is lesz!” És az út megnyilatkozik, maga az élet ösvénye, a visszavezető ösvény.

Ha a teológus meglátja ezt az ösvényt, elszégyelli magát. Ha a humanista meglátja ezt az ösvényt, elszégyelli magát, hogy az eredeti birodalom valóságának tükrében mennyire eltorzultnak látszik saját idealizmusa.

És a megtért teológus hálás, mert kereste Urát, és most megtalálta Őt.

És a megtért humanista bensőleg boldog, hiszen soha nem hagyott fel küzdelmével: a nagy szeretetet kereste... és most rátalált. Pál, a beavatott pedig ujjong az isteni mélység és gazdagság látán. És láthatjuk a világban az istenről tanúskodók sorát, akik az új birodalomról beszélnek.

S az a tanuló is, aki ezt az örömet ismeri, ő is együtt tanúskodik és harcol a nagy illúzió ellen.

A világ ismeretlen fele! A nemes mágikus művészet, a királyi építés művészete révén léphetünk be oda. Ez a valódi evangéliumi újjászületés, a folyamat, amelyben a dialektikus ember minden nézete kicserélődik, ahogyan azt a korábbi fejezetekben részletesen elmagyaráztuk: az ön-szabadkőművesség ösvénye. Most már csak arról kell világos és tiszta belátáshoz jutnunk, hogy ezt a nemes művészetet hogyan is kell gyakorolni.

A világ ismeretlen felében az emberiség egy egészen más testi állapotban él, mint a dialektikus életterület emberisége. A közönséges földi testiségből kiindulva lehetetlen az egyik állapotból a másikba finomodni. Ez az ön-szabadkőművesség alapelve: „Test és vér” — akármilyen kifinomult is — „nem örökölhetsz Isten országát”. Ehhez teljes szervi újjászületésre van szükség.

A korábbi évszázadokban is sejtették mindezt, és az idők során

az exoterikus vallásokban is megtalálhatjuk ennek a tannak a töredékeit, elsősorban a külső kereszténységben. A tömeg azonban sohasem találta meg az útját e tanítások révén, mert belső tudása hiányzott hozzá, a tanítókra pedig nem ügyelt.

A vallásokban az újjászületés szokás szerint a megtérés egy formája: egy bűnös állapottól való elbúcsúzás, és a belépés egy más életkörnyezetbe. Senki sem állítja, hogy egy ilyen megfordulásra nincs szükség, csakhogy ennél nem az alapvető megváltozásról van szó, hanem a dialektikus megjelenési forma értelmes-erkölcsös kiműveléséről. Ennek a megfordulásnak kell az első lépésnek lennie: ez a földi természetben raboskodó ember első reagálása a világosságra, amely fénylik a sötétségben. Ezután következik az újjászületésre való felkészülés, vagyis egy intelligens előkészítő folyamat, amelyben a misztikus, szellemi, fizikai és mágikus szempontoknak is megvan a szerepük.

Néhány régi misztikus úgy kívánta megvalósítani az elsődleges megfordulást és az anyagtól való elbúcsúzást, hogy mások munkáján és javain élésködött, önmagát pedig olyannyira a higiénia fogalmának paródiájává változtatta, hogy végül kesztyűvel sem lehetett hozzányúlni. Mindenkinek meg kell értenie, hogy az ilyen és ehhez hasonló gyakorlatok, a nemes művészet értelmében egyáltalán nem segítik elő az újjászületést.

Az egyházi keresztény vallást gyakorlóknál az újjászületés a tudati beállítottság absztrakt megújítása. Ha ugyanis valaki elhagyja a romlottság állapotát, hogy a kereszténység parancsolatainak valami dogmatikus értelmezése szerint éljen, akkor ez az ember — legalábbis azt mondják — egy más teremtmény lett, úgymond igazi újjászületett. Tulajdonképpen élete tehát (az embert ugyanis romlottsága állapotában halottnak tekintik) kedélyének megújulásával kezdődik.

Ez a felfogás azonban szűklátókörűsége miatt reménytelenül

helytelen. A gnosztikusok mindig is küzdöttek ezek ellen a sajnálatos elködösítések ellen, ők ugyanis ismerték Krisztus nyomatékos kijelentésének valódi értelmét: „Ha valaki nem születik újonnan, nem születik ős-víztől és Szellemtől, nem láthatja Isten Országát, és nem léphet be oda.” Heléna Petrovna Blavatsky, a nagy ezoterikus pedig így tanúskodott ezekről a dolgokról: „Nem igaz, hogy aki mélyen a gonoszban gyökerezik, hirtelen megtérhet, és éppoly szilárdvá válhat a jóban. Testalakja ugyanis túlságosan megrongálódott, és így teljesen alkalmatlan. Nem önthetünk a heringes hordóba rózsaoiljat. A fa túl mélyen szívja magába a sós páclevet.”

Testalakunk minden sejtje önmagában is egy-egy mikrokozmosz. Meghatározott dialektikus törvényeknek megfelelően működnek. A földi természethez fűződnek, és képtelenek megérteni az irányváltoztatást, vagyis más területekről nem tudnak erőket felvenni. Ha erre erővel kényszerítik őket, akkor annak elkerülhetetlenül betegség, elmezavar vagy halál a következménye.

A tanítványnak meg kell tanulnia belátni, hogy a megtérés gnosztikus értelemben egy alapos előkészítő folyamat. A Szellemi Iskola az előudvarban tartózkodó tanulót ténylegesen a tudat, a lélek és a test szerint értendő háromszoros előkészítő folyamat elé állítja. Ennek az a veszélye, hogy az ember a megfordulás háromszoros folyamatát összetéveszti az újjászületés folyamatával. Amennyiben ez történik — és ez gyakran előfordul —, akkor ezen az életterületen a változás törvénye újra az ellenpólushoz vezet.

A nemes művészet tehát először egy háromszoros megfordulási folyamatot követel meg. Ha aztán a jelölt ebben a folyamatban elér lehetőségei határához, és itt ki tud tartani, akkor megnyílik számára „a világ ismeretlen felének” kapuja. Az érzékek elragadtatása, és a belső felmagasztaltatás révén meglátja maga előtt a mennyei ember alakját, az igazi Emberfia testiségét.

Csak ezután, ezt látván mondhatja a jelölt teljes bensőjéből és igazán, hogy „Jesus mihi omnia, ez az üdvhozó mindenem!” Ekkor a felkészülés háromszoros folyamatát a régi természet szempontjából való elhalás folyamata, ezzel egyidejűleg pedig az új természet szerinti újjászületés folyamata követi,

így tárul fel a világ ismeretlen fele: háromszor három folyamat által, a megnyilvánulás három napja alatt. Ez a nemes művészet, ez a harmadnapra való feltámadás. Ez az új ember ön-szabadkőművessége.

„Akinek van füle, hallja, mit mond a Szellem a gyülekezeteknek!”

Az új ember tudata

i

Az ösvényen álló tanulónak — aki egy adott pillanatban elhátározza, hogy az elveszett fénybirodalomba vezető ösvényt újra megtalálja — kötelessége naponta tanulmányozni a dialektikus életterület természetét és törvényeit, hogy ezáltal számtalan illúziótól megóvhatta magát. Ez a tanulás nélkülözhetetlen számára, ha valamiféle képet akar kapni az új ember tudatáról. Így többek között — a saját környezetének megfelelően — felfedezi, hogy a földi életszféra minden dolga, nézete és állapota kettős, így van ez a közönséges ember képességeivel is: minden szerv, érzékszerv, fizikai és pszichikai működés kettős természetű. Axiómának tekinthetjük tehát, hogy a közönséges földi ember tudata kétszeres.

Az anyagi tudomány a tudatnak ezt a kettősségét — amelyet az ezoterikusok mindig is tanítottak — korábban tagadta. Napjainkban azonban odáig fejlődtek a dolgok, hogy szinte mindenütt — még az ezotéria szűkebb körein kívül is — általánosan elfogadottá vált az emberi tudat kettőssége. Így már nem találják furcsának, abnormálisnak vagy rejtélyesnek az ebből a kettősségből eredő dolgokat.

Ha figyelmünket például az öt érzékszervre irányítjuk, akkor azt is számításba kell vennünk, hogy a közönséges dialektikus személyiség keretein belül minden érzékszerv kettős, tehát két működése van. Mindegy azonban, hogy egy adott pillanatban éppen melyik működés nyilvánul meg, a dialektikus személyiség mindenképpen dialektikus marad.

Az ember, mint tömeg, anyagi szemekkel csaknem egyformán lát.

Tegyük fel például, hogy mindenki lát egy fát. A fakereskedő vagy fafeldolgozó esetleg úgy tekint rá, hogy ebből a fából ennyi meg ennyi deszka jön ki. Egy művész szeme a fát teljes szépségében látja, az átlagember pedig csak ágakat és leveleket lát benne. Még ha a fa látásakor a reakciók különböznek is, az ember vérenek természetéből és lényéből fakadóan, a „fa” benyomását tekintve mégsem létezhetnek eltérő vélemények.

Egészen más azonban az eredmény, ha az ember a fát annak éteri másával együtt szemléli. Akkor ugyanis a dialektikus látási képesség másik nézete kerül előtérbe. Így az illető láthatja a fa életműködését: láthatja, hogyan veszi fel a fa a bolygói és egyéb étereket, hogyan dolgoznak vele a fél-tudatos természeti erők, s észreveheti, hogy a fa körül fény és hatalmas vibrálás van. Röviden tehát: egy jóval többszörös életfolyamat.

Amikor egy olyan festő, mint például Vincent van Gogh ezt a többszörös életfolyamatot megkísérli lefesteni — s ebben majdnem sikerrel is jár —, akkor feltámad bennünk az érdeklődés iránta, és szemünkben akkor felülmúlja a szokásos tájakat és csendéleteket alkotó, tudatilag egyoldalú festők szintjét. Van Gogh látónok volt, akit saját korában bolondnak tartottak.

Sok modern festőnél észrevehetjük, hogy szinte hivatásuknak érzik az emberi tisztátalanság leleplezését és lefestését, amely gyakran éteri állapotként, aurikus páncélként zárja körül az embert. Némely festő filozófusként teszi ezt, vagyis belső gondolatai elképzeléséből; mások érzelmi természetük lényéből festenek; míg olyanok is vannak, akik érzékszervileg valóban látnak és látók. Mindannyian hivatásuknak érzik, hogy a világ és az ember romlottságát vádként, tükörként a közönséges kispolgári emberek (a tudatilag egyoldalúak) elé tárják.

Csodálhatjuk e festők némelyikét, és szükségesnek ítéelhetjük ennek vagy annak a kornak az ábrázolásmódját, sőt isteni ihletés-

nek is tarthatjuk azt, hogy a leleplező, fátylakat széttépő művészet villámként hasít ebbe a világba. Ettől azonban még ez a számtalan művészeti megnyilatkozás — mind a tudatilag egyoldalú, mind pedig a tudatilag kettős — továbbra is a dialektikus életterület foglya marad.

A művészetben kereshet valaki vigaszt, mágiát, vallást vagy akár heves vádakát — és valóban úgy gondoljuk, hogy időről-időre mindenkinek szüksége van erre, sőt mindez egy pillanatra tovább is segítheti az embert —, mégis mindez dialektikus kettősség marad. Az egyik éppoly kevésbé megszabadító, mint a másik.

Vincent van Gogh számunkra csakis azért volt jelentősebb, mint az átlagos alkotók, mert a kettős tudatú művész sokkal előbb megreked, sokkal előbb beleütközik a pokoli élet falaiba, és akkor nem csak bolondnak tartják, ... hanem ténylegesen elmebetegé válik, ha továbbra is saját nyomorúságához ragaszkodik, és nem talál megszabadító utakat.

Ha valaki úgy éli meg a művészetet, ahogyan azt van Gogh tette, akkor csupán két dolog lehetséges: felemelkedés vagy hanyatlás. Kitorlni a művészet görceiből, és felemelkedni egy új élet valóságába, vagy pedig teljesen összetörni. Van Gogh esetében ez utóbbi valósult meg. Egy hatalmas lobbanással kiégve, mindent kifestve magából egészen üressé vált — és ez volt a vég: egy revolver, egy lövés a testbe. A mi fogalmaink szerint azonban ez az élet, amely reménytelenségében és tébolyában teljesen feláldozta önmagát másokért, jóval értékesebb, mint az ebben a világban gyakran oly nagyra becsült, úgynevezett befutott művészsorsok.

Ezt a többé-kevésbé részletesen ábrázolt példát most arra szeretnénk felhasználni, hogy az olvasónak határozott képet fessünk a régi ember tudatáról, mintegy az ellentétek sötét háttereként az új ember ragyogóan fénylő fejlődése előtt.

Ha a Szellemi Iskola tanulója elhatározza, hogy az ösvényre tér, és életét összhangba hozza az ösvény követelményeivel, akkor — sok más mellett — bizonyos dialektikus kifinomulást is megfigyelhetünk. Ez a kifinomulás pedig kettős. Ha ugyanis a tanuló — az ösvény követelményeinek megfelelően — természet szerinti személyiségében rendet teremt, akkor ennek a közönséges földi személyiségnek a keretein belül kialakul a tudati kettősség, vagyis természetének másik oldala: a rejtettebb fizikai és pszichikai lehetőségek is megnyilatkoznak.

Ezeket a rejtettebb fizikai és pszichikai lehetőségeket sokan birtookolják bizonyos mértékben, vagy kifejlesztették őket, ám mindezt anélkül, hogy a Szellemi Iskola egyetlen követelményét is számításba vették volna. Ez is azt bizonyítja, hogy ezek a dolgok kizárólag a dialektikus étellel függnek össze.

Az ember földi természetének rejtett felét tehát kifejlesztheti a regeneráló vonal mentén, ám ezt ugyanúgy végrehajthatja a **degeneráló** vonal mentén is. Túlzott alkoholfogyasztás, meghatározott állati étrend, kábítószeres használata, és sok egyéb nemkívánatos és ártalmas segédeszköz révén például szert tehetünk egy bizonyos fokú durva-éteri látásra.

Az előző mikrokozmosz létállapotokból származó hibák, vagy vérük állapota, esetleg testük kifinomítása révén sokan a médiumság képességét hozzák magukkal születésükkor. Ebből kiderül, hogy egy többé-kevésbé érzékeny tudat is sokszor teljesen a degeneratív vonalból magyarázható. Semmiféle valódi szellemi előrelépésről nincs tehát szó. Egy kis ügyesség és szemtelenség révén pedig az ilyen emberek jócskán felerősíthetik a számtalan illúziót a különböző ezoterikus életterületeken.

Mi történik azonban az ember életében akkor, ha a regeneráló vonal mentén a belső fejlődésre összpontosít? Mit tapasztal akkor az ösvényen, a Rózsakereszt ösvényén?

Először is az anyagi test érzékenysége fokozódik, ami elsősorban az érzékszervi észlelésben nyilvánul meg. Másodszor alapvető változás következik be az étertestben: a két alacsonyabb éter mennyiségileg alárendelődik a két magasabb éternek, minőségileg pedig szinte naponta nő a világosságuk és a finomságuk, aminek eredményeként az ismert éteri látás nyilvánul meg valamilyen formában. Harmadszor határozott változást figyelhetünk meg az akarat- és érzés-lényben, negyedszer pedig a gondolkodási szerv kezd megtisztulni.

Miután pedig az akarat, az érzés és a gondolkodás egészen más irányultságú lesz, vagyis olyan értékekre, erőkre és állapotokra irányul, amelyek nem ebből a világból valók, akkor — valamilyen formában, és a tanuló létállapotával összhangban — egy nagyon erős gondolati, akarat- és érzésszerű fogékonyság jelenik meg az éteri jellegű benyomások iránt.

Ezek a gondolati, akarat- és érzésszerű benyomások ugyanakkor létrehozhatnak egy (el)képzelő tudatot a különösen érzékennyé vált szervezetben. E fejlődés csúcspontján a tanuló — a gerinci szellemi tevékenysége révén, amely néhány megfelelő csigolyái központ segítségével spirálisan a szívszentélybe áramlik — belülről látja mindazt, ami megnyilvánul, vagy meg akar nyilvánulni. Ekkor eljutott a szellemi tisztánlátáshoz, és ez a képesség többé-kevésbé saját irányítása alatt áll.

A gyakorlatban a dialektikus képességeknek ezt a legmagasabb állapotát a tanulók túlnyomó többsége nem éri el, és a fejlődésük vonala igencsak kacskaringós. Annyi bizonyos, hogy akik egyszer az ösvényre lépnek, azok a megadott irányban több-kevesebb fejlődést meg is valósítanak, ám ez a fejlődés — a tanuló létállapotával összhangban — kivétel nélkül mindig megáll egy adott ponton. A dialektikus kettősség lehetőségei ezzel a tanuló számára a végsőkéig kimerültek. A dialektikus személyiségben rej-

lő fejlődési lehetőségeket teljes mértékben kiaknázták, a korlátok pedig egyre jobban érezhetőek. Ezt az állapotot sok tanuló növekvő szomorúsággal veszi tudomásul. Egykor ugyanis nyitva állt annak a lehetősége, hogy — az ősi szellemi iskolák módszereinek segítségével — az anyagtestből való „kilépéssel” tudatos lélekutazásokat tegyen, és szellemi templomokban összejöveteleken és szolgálatokon vegyen részt, és kapcsolatba léphessen a másvilágon létező Testvériséggel.

Ily módon, e „vészkijárat” segítségével, a tanuló képes volt továbbra is megnyilvánulni. A megváltást komolyan kereső ember azonban világosan érzi, hogy mennyire „részleges” volt ez az állapot: természetes dialektikus korlátozottságát e módszerrel valójában csupán kikerülte, vagyis szó sem volt az emberi fejlődés problémájának lényegi megoldásáról.

Az emberiség jelenlegi korszakában a tanulókat folytonosan egyre erősebben és határozottabban vetik vissza dialektikus korlátaik közé. A fent leírt tulajdonságokkal rendelkező tanuló azt veszi észre, hogy hatóköre sok tekintetben egyre korlátozottabb, és őt pedig újra meg újra a földi létezés pokoli valóságához szegeznek. Nincs már lehetősége arra, hogy az üres semmiben álmodozzon, az ősi, misztikus világ-megtagadásra pedig esélye sincs.

Hogy miért nincs? Azért, mert az emberiség — ahogyan arra a korábbiakban már többször utaltunk — egy világfordulóba, egy világ- és emberiség-forradalomba lépett. A tanulót arra hívják el, hogy személyes forradalom, vagyis a feltámadás által, vagy — ahogyan ebben a könyvben neveztük — a személyiségcsere révén, három folyamat során, a három hétszeres körben, „három nap alatt” törjön ki ebből a dialektikából.

Természetrendünkben számtalan olyan társadalmi, politikai és gazdasági jelenség van, amelyről az emberek azt gondolják vagy

mondják, hogy „ez a világforradalom!” Folyik azonban egy *másik* forradalom is, amely a földgömb arculatát fogja megváltoztatni, és amely az emberi lény szerkezeti, egyedi és tökéletes átalakítását teszi szükségessé. A Szellemi Iskola tanulóinak pedig választaniuk kell: megmaradnak dialektikus, szellemi kifinomulásuk határköveinél, a földi szellemtudomány mátrixánál, vagy magasabb javakra törnek.

És szóljon azokhoz a figyelmeztetés, akik e dolgokat megfontolják: ha az ember leragad az oly művelt természeti személyiségénél, s ezt a magasabb javakhoz vezető lépcsőnek tekinti, akkor olyan pszichikai állapotot teremt, amely az elmezavar jeleit fogja mutatni. Az örület tünetei folyamatosan szaporodnak ebben a világban, és nem utolsó sorban azoknál, akik belső állapotuk és beállítottságuk alapján a világosságra, és a másik életre hivatottak, de nem lépnek a megszabadulás ösvényére.

Sokan rendkívül erősen vágnak arra, hogy ebben a világban Krisztus szőlőskertje munkásainak bizonyuljanak, vagy tiszta tettek által nyilatkozthassanak meg, mint akik kezükben tartják a tökéletes és legmagasabb gyógyírt. Ám erre képtelenek, mert abnormalisak, ahogyan van Gogh is az volt: sóhajtozott, birokra kelt és viaskodott veleszületett művészi hajlamának fantomjával, csaknem halálra éhezette magát, hagyta magát égni a tűző déli nap-sütésben, és megcsönkította magát, ahogyan a régi misztikusok. Ám a vég szenvedés volt... halálfélelem... és gyötrő kétségek... és a csillapítatlan vágyak romhalmaza.

A Szellemi Iskola tanulóinak előjoga nem más, mint hogy földi megnyilvánulási lehetőségeik határához érve egy világos, konkrét kiutat pillanthatnak meg, s ezt a kiutat fel is tárhatják annak tiszta tudatában, hogy „test és vér — vagyis a földi természet — nem örökölheti Isten Országát”.

I la többé-kevésbé felülről nézve megfigyeljük az emberiség tevékenységét, akkor világosan látjuk, hogy az emberiség teljesen abnormalis, ám ennek nincs tudatában. Ha megfigyeljük az embereket, akik a degeneratív vonal mentén lényük rejtett felét kifejlesztették, akkor felfedezzük veszedelmes elmebetegségüket, habár ők saját maguk ennek egyáltalán nincsenek tudatában.

Ha azokat az embereket nézzük, akik a regeneráló vonal mentén fejlődtek, akkor szintén növekvő örületet látunk, amely — az ember megfeneklése után — vagy átfordul a természetesen abnormálisba, a degeneratívba, vagy... létezik még egy kapu, amely a szerkezeti újjászületéshez vezet.

A Rózsakereszt Szellemi Iskolája a tudat három állapotát különbözteti meg a dialektikus életterületen: a természetesen abnormálist, a degeneratívabnormálist és a regeneratívabnormálist. Mindhárom tudatállapotnak megvan a saját területe, feszültségei, ellenállása és veszélyei. Ez a három tudat-megnyilvánulás uralja és jellemzi az egész dialektikus életterületet. Röviden tehát: az emberiség egy hatalmas bolondokházában él, és „senki sem jó, egyetlen egy sem”.

Ezek Jézus Krisztus szavai. Valaki ezzel a kérdéssel fordult hozzá: „Jó Mester, mit cselekedjem...?”

Jézus pedig a következő szavakkal feddi meg a kérdezőt: „senki sem jó, egy sem”.

Ez mindazok számára sajnálatos, akik ragaszkodnak a megtetsült isten tantételéhez. Ha azonban egy lény lemerül a dialektikus életterületre, és a természet szerint asszonytól születik, akkor az abnormalitás, az illúzió máris megjelenik, s ebben Jézus, az Úr is egy közülünk.

A régmúltból, háromezer évvel korábról pedig így vádol minket egy szürrealista költő:

***„Nincsen csak egy igaz is;
Nincs, aki megértse,
nincs, aki keresse az Istent.
Mindnyájan elhajlottak,
mind haszontalanokká lettek;
nincs, aki jót cselekedjék,
nincsen csak egy is.
Nytott sír az ő torkuk;
nyelvükkel álnokságot szólnak;
áspis kígyó mérge van ajkaik alatt.
Szájuk tele átkozódással és keserűséggel.
Lábaik gyorsak a vérontásra.
Útjaikon romlás és nyomorúság van.
És a békeségnek útját nem ismerik.”***

így rohan az emberiség eszelős körökben a dialektikus életterületen: az egyik golyót ereszt a fejébe... a másik vízbe veti magát... a harmadik visszatér „Egyiptom húsfazekaihoz”... a negyedik magasra emelt fővel, teljesen összezavarodott pajzsmiriggyel, rongyokba burkolt királyként sétál át az életen... a többiek meg harcolnak, tusakodnak és védekeznek a támadások ellen.

Ha Ön valaha is megfigyelhette egy mikroszkóppal a mikroorganizmusok tevékenységét, akkor tudja, hogy azok egymás felfalásával tartják fenn magukat, majd osztódnak. Az ember is éppen ilyen: ez az élete... ez megnyilvánulásának módja. Egyre megy, hogy az emberek természetesen, degeneratívan vagy regeneratívan abnormálisak, ugyanúgy felfalják egymást... bárhogy is... hogy azután újra osztódnak... bárhogy is.

Az emberi örület olyannyira zseniális, hogy az ember a földi poklot a romantika, a művészet, de elsősorban a legnagyobb hazugság, az exoterikus vallás segítségével mézédésre hazudja. Mind-

eközben saját poklát még pokolibbá és az alvilágot még sátánibbá teszi technikájával és tudományával.

A bűnnek ebbe a katlanjába ereszkedik le Jézus Krisztus egyként közülünk. És a regeneratívan abnormális tanulók a lába elé vetik magukat, és azt kérdezik: „Jó Mester, mit cselekedjem, hogy az örök életet elnyerhessem?” És szemrehányást kapnak: „Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, egy sem.” Senki sem jó, csak a Logosz eredeti megnyilvánulása... a mennyei ember.

„Mit cselekedjem?” — ezt kérdezik kétségbeesésükben. „Eredj el, add el minden vagyonedat!” Minden ilyen gazdagnak, és mindenkinek, akit a dialektikus életterület regeneratív felemelkedése gazdaggá tett, önként túl kell adnia egész természet szerinti szellemi kifinomultságán. Mindenki hagyja hát maga mögött a dialektikus regeneratív fejlődés összes gyümölcsét, minden gazdagságát, és mezítelenül, tökéletesen üresen, koldusként és méltatlan-ként zörgessen az új élet kapuján.

Két dolgot tehet hát az ember: vagy „gazdag ifjúként” szomorúan elfordul, és újra belekapaszkodik az örületbe: a természet szerinti vigasz, szépség, romantika, mágia és vallás örületébe, vagy pedig határozottan búcsút vesz a káprázattól, önként lemond mindenről, amije van, és követi Jézust, a mennyei embert az új élet kapuján át.

II

Ha a tanulónak sikerül átjutnia az új élet kapuján, akkor minden gyökeresen más lesz.

Ebben az állapotban nem kell többé komoran, vádlón és támadón szólnia. Akkor elnyeri az új élet örömeit és a békét, amely minden természet szerinti ész felülmúl. Akkor maga Isten lakozik benne — és minden újjá lett. És az Isten eltöröl minden köny-

nyet az ő szemérről, és a halál nem lesz többé, sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak.

Ennek az örök boldogságnak ez az alapelve: kiürülni a természetet tekintve, és szűzként, megkötözött istenszikránkkal a beteljesedés kapuja előtt állni.

Ez az alapvető elv nem a Rózsakereszt találmánya, hanem örök igazságként létezett minden időkből. A dialektikus élet minden örületén át kell törni, hogy meglegelhessük az igazságot. A tanulóknak rendelkeznie kell a bátorsággal, hogy igazi szabaddkőművesként építsen és romboljon.

Ha kiderül, hogy egy fal nem függőleges, akkor a tanulóknak azt kell mondania: „Neki a fejszét, s kezdjük újra!”

Az új ösvény, amelyhez a modern Rózsakereszt áthatolt, és amelyről e könyvben szó van, nagyon is ősi, de elburjánzott rajta a gaz és az élőködők. A tanulóknak minden eszközzel ásnia és nyiesnie kell, hogy megtalálhassa az örökkévalóság kapuját. És csak akkor lesz joga elénekelni a diadal énekét:

*Jöjj hű harcos, ajzd újadat,
az új kor égbe fel mutat,
tarts ki a keserű kínban.*

Amit e könyv mondani kíván, az eltörölhetetlenül benne foglaltatik az Egyetem Tanban. A régmúlt krisztocentrikus alakjai közül kiemelkedik többek között Hermész Triszmegisztosz hatalmas alakja, aki isteni *Pimanderkbtin* lefesti a mennyei ember és a világ szűzének menyegzőjét, aki a dialektikus természetből az igaz világosságához fordulás által nyilatkozik meg.

És időszámításunk első századaiban az Apokalipszis szerzője vajon nem a mennyei bárány és az ő szűzies menyasszonyának menyegzőjét írja-e le? így teljesedik be újra a mágikus ige: „Egyip-

tómból hívtam ki az én fiamat”.

Az árja korszak hajnala óta átadják nekünk az új ember üdvítékát. Korszakunkban ezt a *misztérium magnumot* széles körben ismergetik, *mert itt az idő*. Ahol megülik a mennyei ember és az alapvetően megváltozott dialektikus menyasszony menyegzőjét, ott teljes személyiségcsere következik be, és egy egészen új tudatállapot nyilatkozik meg.

A következőkben erről az új tudatállapotról szeretnénk némi felvilágosítást nyújtani.

Az új tudat legjellemzőbb elsődleges tulajdonsága a mindenhol-jelenlét: a világegyetem minden kiterjedésének megtapasztalása és birtoklása, a mindenség-megnyilvánulással való egység, az egyszerre mindenhol-lét, vagyis „nem-lét”.

Ez azoknak a tanúságtétele, akik az új tudat első élményét megtapasztalják. A mindenhol-jelenlétben való részesülés, a világegyetem minden kiterjedésének megtapasztalása és birtoklása, a mindenség-megnyilvánulással való egység — mindez a földi életterületen megszokott valóságtól annyira eltérő valóságot teremt, hogy a mindenség általi elragadtatottság és a mindenségbe való abszolút felvétel révén az ember hajlamos minden tudati gyújtópontot tagadni.

A tanuló nem lát sem teret, sem Logoszt, sem rendet, sem értelmet és tervet, sem teremtményt vagy megnyilvánulást. Csak fényt lát, amelyben túlradó boldogságban tűnik el, és erőt, amellyel egy. Egyetlen korlátlan mindenhol-jelenlévő semmit, amellyel kötelékek nélkül össze van kötve.

Ez azonban csak az első élmény, az új tudat első lenyűgöző megjelenése. Ez csak a nyitány, a mennyei ember dicsőséges bevonulása Jeruzsálembé. Ez a szeretet mélységes érintése, amelybe a jeölt, mint boldog nem-létbe merül bele.

És ekkor nyílik ki Síva szeme, Dangma szeme, a mitológiai harmadik szem. Ekkor nyílik meg a mennyei kapu, amelyről az Apokalipszis említést tesz.

„Síva” szeme bizonyosan nem a tobozmirigyre (pinealis) utal, amely tűz-fénykapcsolatba lép a dialektikus testiség működésben lévő agyalapi mirigyével (hypofizis), hanem arra a kapcsolatra utal, melynek során a mennyei gondolkodás összekapcsolódik a szűzzé vált dialektikus gondolkodással.

Sívának e szeme, ez a mennyre, az istenrend statikájára, a Mozdíthatatlan Birodalomra nyíló kapu — amelyről Pál is bizonyágot tesz —, annál világosabbá válik, és annál szélesebbre tárul, minél jobban sikerül a tanulónak a régi templomot ledöntenie és három nap alatt újjáépítenie. Aki ezt meg tudja érteni, az értse meg!

Amint Síva szeme tisztán és világosan az új életbe tekint — a harmadnapra való feltámadást követően, mely olyan, akár egy hegy megmászása —, a mindenhol-jelenlévő többé már nem üdv-ittas fény-részegült a misztikus nem-létben, hanem azzal együtt, aki a mennyeket és a világot hordozza, Isten emberiségre és világra vonatkozó tervének végrehajtójává, örökösévé és építőjévé válik. Ekkor tudatos tagja lett Krisztus testének, a mennyei Hierarchiának, a templomnak, mely nem kalapácsütésekkel épült.

Az új tudat alkalmassá teszi a tanulót arra, hogy részesülhessen a hatalmas, teremtő és megtisztító folyamatban, amelyet Isten nevében minden teremtményért kezdtek és visznek tovább.

Ezért olvashatjuk János Jelenéseiben, amikor a tanuló áthatolt a három hétszeres körön:

„Ezek után látám, és íme egy megnyílt ajtó volt a mennyben, és az első szó, amelyet mint egy velem beszélő trombitának szavát hallék, ezt mondja: Jöjj fel ide, és megmutatom neked, amiknek meg kell lenni ezután.”

„És aki a királyiszéken ül, azt mondja: íme mindent újjá teszek. És monda nékem: írd meg, mert e beszédek hívek és igazak.”

Írj — cselekedj — beszélj — építs! És aki ezekről a dolgokról tanúskodik, és aki tudja, és aki látja Síva szemét az új élet láthatárán fényleni, így szól: „Bizony hamar eljövök. Bizony jövel mennyei ember!”

A Szellemi Iskola feladata és munkája az új korszakban

i

Ha megvizsgáljuk világunknak azokat a munkaterületeit, amelyekben az emberi törekvések levezetődnek, akkor arra a felfedezésre jutunk, hogy az ember mindig is ugyanazzal a módszerrel próbálja megvalósítani a céljait. A politikai pártok, a humanista mozgalmak, az egyházi szervezetek és a különféle ezoterikus társaságok mind-mind összeállítják és kihirdetik saját programjukat, és különböző tevékenységek révén megpróbálják a nyilvánosságra gyakorolt befolyásukat erősíteni, és így egyre több tagot toborozni. Ezt vízszintes módszernek nevezhetnénk.

Ez a módszer mindig sikerrel jár, ha az ember kivárja a megfelelő lélektani pillanatokat, vonzó irodalommal fel tudja kelteni az emberek érdeklődését, és szervezetenként jól megalapozottan lép fel. Egy jó adag tudományosan megalapozott stratégiával még a leglejáratosabb szervezetbe is életet lehet lehelni, és fenntartani anélkül, hogy nevetségessé válnánk. Ahogyan a pszichológiailag megfelelően megalapozott reklámokkal a kereskedelemben a legsilányabb árucikket is értékesíteni lehet, akár hosszú távon is, úgy ahhoz hasonlóan bármely vágy, eszme, tantétel vagy szervezet iránt is fel lehet kelteni az érdeklődést — ha nem követnek el nagy baklövést —, amely bevallása szerint az emberiség üdvének megvalósítására törekszik.

Így hanyódik az ember egy eszmékkel teli óceánon, így sodródik jobbra meg balra, és hogy meg ne fulladjon, végül belekapaszkodik a saját természetével leginkább összhangban lévő elméleti hajóroncsba. Bizonyossága ugyanis nincs arról, hogy el fogja-e érni

a kívánt partokat. Mindez szintiszta spekuláció. Ha kiverik a kezünkől az egyetlen szalmaszálát, se baj, van még sok másik, melyet oly szívesen a kezünkbe nyomnak.

Az élet tengere pedig tarkáilik a számtalan hajótól. Mindegyik azt a látszatot kelti magáról, hogy mentőhajó, és keresztül-kasul hajóznak egymás körül. Száz is van, melynek legénysége versengve állítja, hogy „az Atya fia az ő fedélzetén van, és már meg is pillantotta a biztos partokat”. Még nem derült ki azonban, hogy kinél is van az Atya igazi Fia, a biztonságos partok pedig, amelyet mindnyájan — úgymond — megpillantottak, bizonytalannak tűnnek, tekintve, hogy mind-mind más irányt követnek.

A kereső tanulóknak is érzékelnie kell ezt a helyzetet, mert ő maga is itt vagy ott az élet tengerén hanykolódik, s a hajók legénysége neki is kiabál.

Az olvasó természetesen e könyv szerzőjére is úgy tekinthet, mint a fenti hajósok egyikére, és azt várja, hogy kijelentse, ő a legerősebb mentőhajó kapitánya, akinek kajütjében ott az Atya leghitelesebb Fia, és hogy ezoterikusán szabadalmaztatott szeme előtt már feltárultak a legbiztonságosabb partok. Talán azt gondolják, hogy a Rózsakeresztnek azért van lépéselőnye a többiekkel szemben, mert az út, amelyet hirdet, nagyon is különös természetű. Sokan szánják rá magukat, hogy fedélzetünkre lépjenek, de sokan vannak a kételkedők is. Kissé különösnek találják az irányt, és gondosan figyelik a más hajókon felemelt, fenyegető ujjakat, s a néhány csákyát rázó csoportot, amelyek egyszer valamennyien veszélyessé válhatnak. Mert nem egyszer megesett már, hogy egész hajókat támadtak meg és pusztítottak el a szellemi kalózkodók. Sokszor kiderül, hogy már nem is mindig a szilárd part a cél, hanem sokkal inkább az, hogy létrejőjön egy társaság a mindig vízen maradó hajók számára, egy egyesület, amely a hajósok érdekeit képviseli. Számos költő, gondolkodó és író leplezte már le

ezt a szellemi kizsákmányolást és káprázatot, s nincs is szükség rá, hogy idézzük vagy kiegészítsük őket, hisz a spekulációt már leplezetlenül elénk tárták.

A kereső ember is látja ezt, mégis kapálózik az akadémiai tengeren, arra gondolva, hogy még vannak más hajók is, amelyekre felkapaszkodhat, ahol szívesen fogadják majd, s amelyek — a megszabadító erővel a fedélzeten — egyenes úton a biztos partokhoz viszik majd. Máshogy fogalmazva: az egyik illúziót a másikra cseréli. Egyik spekulációból a másikba ugrik.

Miért vállalkozzon a tanuló a Rózsakereszttel az útra? Vajon a legnagyobb részben nem ugyanúgy spekuláció-e a kereső ember számára az, amit a Rózsakereszt tanít és akar? Vagy talán közvetlenül ellenőrizheti a tanuló, hogy amit a Rózsakereszt állít, az megingathatatlanul igaz?

Hiába mondanánk, hogy „így vagy úgy néz ki a biztonságos part”, az átlagos tanulóknak nincsenek olyan képességei, amivel ellenőrizhetné ennek igazságát. Mindehhez pedig még hozzájön az is, hogy sokan komolyan kételkednek hitelességünkben, és egyáltalán nem értenek egyet velünk.

Az akadémiai tenger hajótöröttjeként az emberiség túlnyomó többsége nem rendelkezik egyetlen teljes értékű kritikai képességgel sem, amellyel áthatolhatna az igazsághoz. Az embernek van ugyan egy bizonyos kritikai képessége, de ez a vérhez, a rögeszmékhez és az elméletekhez kötődik. Az ember valóságnak fogadhat el egy igazságot, de attól ez az igazság még nem válik megváltóvá.

Ha valaki az igazsággal vállalkozik ugyan az útra, de anélkül, hogy az igazságot igazságnak ismerte volna fel, akkor eljönnek olyan pillanatok, amikor a következményeket nem lesz képes, vagy nem akarja majd elfogadni. Ennek következtében elveszíti kapcsolatát az igazsággal.

Egy igazságot ismerni annyit tesz, mint ezt az igazságot bensőleg birtokolni. Nos, tegyük fel, hogy a biztonságos partokról adott magyarázatunk helyes volna, és ezt Ön is helyesnek ismerné fel. Akkor mindez azt jelentené, hogy mindketten ismerjük a biztonságos partot, tudjuk, vagyis birtokoljuk az utat. Ekkor pedig nincs arra szükség, hogy Önt odavigyük, hanem testvérként ismerünk egymásra.

Ha azonban nem ez a helyzet, akkor Ön esetleg nem rendelkezik a legkisebb bizonyossággal sem afelől, hogy az ebben a könyvben ajánlott igazság valóban igaz és megszabadító lehet az Ön számára. Hiányzik az ehhez szükséges ellenőrző képessége, és ebből eredően a megfelelő spontán reagálási képessége is. Ezért sóhajt fel így az élő igazság: „Elvész az én népem, mivelhogy tudomány nélkül való”. Ezért vannak fülek, melyek hallván nem hallanak és szemek, melyek látván vakok. Ez egy dialektikus törvény.

Ezért szükséges, hogy az olvasó, aki találkozik ezzel a könyvvel, egészen más módon reagáljon, mint ahogy az ehhez hasonló olvasmányok esetében általában szokás. A Rózsakereszt nem szervez gyorsjáratot az egyik vagy a másik partra, az olvasó ne is keresen ilyesmit. Csupán azt kell elhatároznia, hogy többé nem akar részt venni a vízszintes módszerben. Ezt a tanácsot adjuk, ezt azonban egyetlen hajós-stratégiával sem akarjuk senkire ráerőltetni. A Rózsakereszt munkásai nem vesznek részt sem az egyház, sem pedig más gyülekezet vagy egyesülés metafizikai sportjában.

E könyv tartalmának csakis azok számára van értelme és — ha Isten is úgy akarja — némi haszna, akik ezt képesek belülről felismerni. A szerző csupán szeretné — az egyenlőség alapján — a világosságban lévő társainak a figyelmét szerényen felhívni az új korszak néhány következményére, és távol áll tőle, hogy tekintélyként lépjen fel. Amikor az Arany Rózsakereszt Szellemi Isko-

Iája kinyilvánítja, hogy egy új, világméretű kezdeményezésbe fogott, és ebben a világban létrehozott egy új hermetikus Testvériséget, és a Pistis Sophia Ekléziájaként nyilatkoztatta ki magát, akkor azt ne higgyék, hogy célját a vízszintes módszerrel akarja elérni. Ezzel a módszerrel ez bizonyosan nem sikerülne a Rózsakeresztnek. A megszabadulásra vágyó embereknek nincs szükségük egy újabb ezoterikus hajókölcsonzó intézményre. A Rózsakereszt konkurenciájától tehát egyetlen csoportnak sem kell tartania.

A dialektikus világ-testvériség ötlete már legalább annyi idős, mint a bibliai Matuzsálem, és a Rózsakereszt szándékától távol esik, hogy Önt ezzel az ötlettel félrevezesse. Az elmúlt évek és évszázadok során ezek határozták már el, hogy megpróbálják végrehajtani a világ megreformálását, mindezt azonban sikertelenül. A Rózsakereszt sem akarja Önt egy ilyen elhatározással állítani. Minden, amire az ember ebből a megfontolásból vállalkozna, teljesen kilátástalan, és ezzel kapcsolatban minden rögzisme félrevezető.

Az évszázadok során a Rózsakereszt Testvérisége folytonosan rámutatott mindezen dolgok reménytelenségére. Erre szolgáljon példaként *Az egész világ általános reformja*, az itáliai Trajano Boccalini satirikus hangvételű írása, amelyet a *Fama Fraternalitatis R.C.* első kiadásával együtt adtak ki 1614-ben, német fordításban.

Ebben arról olvashatunk, hogy néhány tudós, hatalmasság és más előljáró — akiket Apolló hív össze Parnasszus hegyén — megvitatja a világ általános megreformálásának lehetőségét, mindezt azonban a legkisebb eredmény nélkül: mivel amit az egyik lehetségesnek tart, azt a másik megcáfolja. Végül a tudósok legyőzötten és keserű kiábrándultságban egymást bámulják, mígnem Mazzoni, a titkáruk meg nem szólal:

„Uraim, sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de az Önök nézetei olybá tűnnek számomra, mint némely balga gyógyítóké, akik összegyűlvén folyvást csak disputálásra pocskolják az idejüket, de sem a betegre, sem pedig bajának históriájára nem tekintenek. Azt adták fel nekünk, hogy a jelen Századévet meggyógyítsuk veszedelmes gyöngeségéből, melynek terhe alatt oly mélyen görnyedez. Mindnyájan ezen fáradoztunk itt, fejünket törve, hogy e betegség okát felfedhessük, és ható orvosságot leljünk rá. De senki nem volt közöttünk oly eszes, hogy magát a beteget meglátogassa.

Ezért hát, tisztelt urak, úgy gondolom, hozassuk ide magát a Századévet, és kérdezzük ki Őt magát bajairól, és vetközzön is le, hogy láthassuk sérült tagjait. Akkor a most még reménytelennek tűnő meggyógyítása egyszerű lesz számunkra.”

Mazzoni tanácsa annyira tetszett a reformátor uraknak, hogy azonnal parancsot adtak a Századév elhozatalára, akit erre a négy Évszak egy széken nyomban bevitt a Delphoi palotába.

Már megöregedett, mégis olyan friss és erőteljes állapotban volt, hogy úgy tűnt, mintha még számos évszázadot élhetne. Csupán egy kissé nehezen lélegzett, amelyről erőtlen hangon folyton panaszkodott. Az urak nagyon csodálkoztak ezen, és azon tűnődtek, vajon mi kínozza ennyire, holott arcának színe oly üde, amiből arra lehetne következtetni, hogy erős, természetes hévvel rendelkezik, és a gyomra is teljesen rendben van. Még emlékeztek rá, hogy száz évvel azelőtt oly nagyon egészségtelen színe volt, mint aki sárgaságban szenved. Akkor mégis élénken beszélgetett, és sokkal erősebb volt. Megkérték, mondja el szabadon saját diagnózisát, elvégre azért hívták, hogy megszabadítsák a bajaitól.

A Századév így felelt a filozófusok kérdésére: „Uraim, hamar születésem után támadtak meg a bajok, amik most is kínoznak. Arcom üde színét azoknak az embereknek köszönhetem, akik ábrá-

zatomat mindenféle keleti szerekkel kifestették és kicsinosították. Kórom olyan, mint a tengernek apálya s dagálya: bizonyos időkben eljön a dagály, azután ismét apály lesz, habár a tenger vize ugyanannyi. Efféle változásokat veszek észre magamnál is. Ha egészségesnek látszom, és külsőmnek jó színe van, akkor belsőmben vagyok beteg, mint éppen most is. Ha azonban azt kívánják tudni, hogy éppen most melyik betegség kínoz engem, akkor le kell venni rólam azt a szép köpenyt, amivel a barátságos emberek visszataszító és halódó testemet befedték. Tekintsék mezítelen testemet, ahogyan a természet teremtett. Akkor be kell majd ismerniük, hogy élő holttest vagyok."

Mindegyik filozófus azonnal közelebb lépett, és miután levetkőztették a Századévet, látták, hogy a szegény ördög egész testét négyujnyi vastagon ótvár borítja, és szinte már felemésztette. A reformátor urak ekkor tíz borotvakést hozattak, hogy ezekkel — mindegyik a sajátjával — óvatosan lemetsszék a rühet. Kiderült azonban, hogy ez mélyen a csontjáig hatolt már, úgyhogy ropant testén már egyetlen csepp élő húst sem lehetett találni. Ettől olyannyira megijedtek, hogy sietve visszaadták rá köpenyét és elküldték.

Mivel pedig belátták, hogy a Századév számára nem volt remény a gyógyulásra, újra összegyűltek, és — az általános jólét rájuk bízott gondját sorsára hagyva — arról tanácskoztak, hogy hogyan és milyen eszközökkel őrizhetnék meg csorbíthatatlanul hírnevüket és tekintélyüket.

Végül, hogy az emberekben azt a benyomást keltsék, hogy feladatukat kiválóan végrehajtották, és ezzel jó szolgálatot tettek az általános jólétnek, Mazzoninak, a titkárnak lediktálták az általános reform szövegét. Ebben fennhéjázó szavakkal azt a töretlen atyai gondoskodást dicsőítették, amelyet Apolló Őfelsége erényes tudósai, és az egész emberi nem iránt tanúsít, és azt is kidomborít-

tották, hogy mennyi fáradságba került, mire megalkották ezt az általános reformot.

Rátérve a reform részletes kidolgozására, meghatározták a káposzta, a szardínia és a tök árát. Ezzel befejezték a reformot, melyet azután minden jelenlévő aláírt.

Ez a szatíra napnál világosabban tükrözi álláspontunkat. A Rózsakereszt Testvérisége nem kíván a haldokló világ megmentését szolgáló semmiféle reformtervvel sem foglalkozni, és ezzel kapcsolatban semmiféle illúziót sem táplál.

Így felmerülhet a kérdés, hogy mi a Szellemi Iskola feladata és munkája ebben az új korszakban? Az adott körülmények között lehet-e egyáltalán még feladatról és munkáról beszélni?

II

A Rózsakereszt Testvérisége az elkövetkező években önmaga által egy bizonyos igazságról tesz bizonyosságot. Vége annak a kornak, amikor a munkások energiájuk legnagyobb részét az igazság dialektikus-intellektuális módon való kihordására fordították.

A magát szelleminek és intellektuálisnak nevező emberiség szakadatlanul arról vitatkozik, hogy mi „igaz” és mi „hazugság”. Ha igaz, amit állítunk, hogy az emberiség túlnyomó többsége képtelen az igazságot megkülönböztetni a hazugságtól, akkor mi értelme volna minden erőnkkel azon fáradozni, hogy újra az emberiség elé tárjuk a Rózsakereszt igazságát?

Ezért nem alapított a Szellemi Iskola újabb igazság-szervezetet, és ezért nem fog az igazságról vitatkozni, hanem azt az erőt, amelyből dolgozik, munkája eredményével fogja bizonyítani. A Szellemi Iskola egy olyan tényleges állapot életre hívásán munkálkodik, amelyet egyetlen spekulációnak sem lehet alávetni: ez pedig az új ember valósága. Ez a valóságos állapot sem földi-társadal-

mi, sem szellemi szempontból nem lesz újtó, hanem számos tekintetben rendkívül megvilágosítóan és összetörően fog hatni. Ez alapján bárki képes lesz a világ és az emberiség állapotát napjaink életterületén tisztán átlátni, és — az új ember valóságát szem előtt tartva — a világossághoz való saját viszonyulását meghatározni: mellette vagy ellene.

Az tehát az álláspontunk, hogy belátható időn belül minden ember — úgy a szellemileg mélyenszántó, mint a rendkívül felszínes — képes lesz saját lényéből kiindulva ítéletet mondani, következtetést levonni, és saját viszonyulását meghatározni az élesen láthatóvá vált igazság és hazugság, valóság és látszat tekintetében. Mindenki képes lesz ezt a döntést másoktól függetlenül és minden tekintély befolyásától mentesen meghozni.

Szellemi megfordulás megy végbe, ám nem azzal a céllal, hogy a földi természetrendet bármiféle új politikai, társadalmi vagy gazdasági irányba terelje, s nem azért, hogy egy bizonyos eszme, állam vagy egyház ellen forduljon, hanem hogy az új légköri és mágneses állapotokat kihasználva olyan jelenségeket idézzon elő, amelyek oly mértékben beavatkoznak minden természeti birodalomba, hogy a fogalmak, a viszonyok és az értelem természetesen gyökeresen átalakulnak.

Az eljövendő eseményekkel kapcsolatos minden pontosabb tájékoztatás az emberiség legnagyobb része számára csak újabb spekuláció volna, s ezért hallgatunk erről.

Az emberiség fel fog ébredni álmából és választás elé kerül. Az emberek hátat fordítanak majd a hajósoknak, akik — egyedül, vagy másokkal együtt — az Atya állítólagos Fiával a fedélzetükön, Ont is olyan biztos partokra akarják vezetni, ahova sohasem fognak megérkezni.

A Világtestvériség tehát nem kérdezi majd meg az esetlegesen érdeklődőktől, hogy „Van kedve velünk jönni?“, hanem a már

említett valóságos állapot életre hívása által cselekszik és megnyilatkozik.

Az eddigiekben lefestett végső stádium kezdetekor felhívást intéznek e világban az egész ezoterikus életterülethez azzal a céllal, hogy mindenki megtudja: „Velünk jöhet, ha akar, és ha alkalmas rá, de ez egyáltalán nem kötelező. Szükségünk nincs Önre!“ Az olvasó tekintse úgy ezt a könyvet, mint ennek a felhívásnak egy szerény részletét.

A Testvériség, amely a leírt folyamatot végrehajtja, *él* és feladatára teljesen felkészült: létszámban és erőben teljes.

A világban teljes szellemi megfordulás fog lezajlani. Vagy Önnel, vagy Ön nélkül! Esetleg Ön nélkül... de mégis Önért is!

Szolgálja teljes szívéből az Urat és az ő Testvériségét mindaz, aki részesül a Mozdíthatatlan Birodalomban!

Azt reméljük, és azért imádkozunk, hogy hajlandóak lesznek majd üzenetünket gondosan mérlegelni, művészetünket alaposan megvizsgálni, a jelenhez minden igyekezetükkel áthatolni, és — ha lehetséges — szemléletünket minden erővel megnyilvánítani. A Nagy Művet megvalósítják. Isten nem hagyja el kezeinek alkotását!

DEI GLÓRIA INTACTA

ISTEN DICSŐSÉGE ÉRINTHETETLEN

Utószó

Az élet kegyetlen, ésszerűtlen és bolond. Olyan, mintha egy szörny-isten gonosz játékot űzne teremtményeivel. Védtelenül ragadják meg és vetik e pokolra az embert. Egykor azt gondolta, hogy él, és ez az út átjáró egy magasabb, tágabb és tökéletesebb jóhoz. Itt azonban felfedezi, hogy az időben értelmetlenül felőrlődik.

Az illúziók szertefoszlanak, és az emberek nap mint nap a halál vérvörös álarcába bámulnak. Még meg sem születtek, s máris megmerevednek, és a rák felfalja életerejüket. Gyermekként ott állnak hatalmas kezdetük kapujában... de milyen kezdet ez? Ki tudja? Egy ugrás a sebző távlatok sötét mélységeibe.

Hamarosan ott térdelnek a házasságkötésnél, és azt mondják: „Igen!” Mire mondják ezt? Arra, hogy megszentelik életüket. És a legjobbak meg is próbálják. És létre is hoznak valamit. És hősként küzdenek... de mi az eredmény?

Van, aki mindezen nevet. Vannak, akik sírnak. Mások gúnyolódnak, és vannak, akik a vállukat vonogatják.

És vannak olyanok, akik egy életet nem az elért eredmények alapján akarnak megítélni, hanem a küzdelmek alapján, a csata alapján, amelyet az ember az ellen vív, amire természetétől fogva ítéltetett. De lehet-e valaki olyan jó lélekgyógyász, hogy egy életet megítélhessen a benne kifejezésre jutó küzdelem alapján?

A csatamező, amelyen állunk, nagyon egyéni színezetű és annyi-féle, ahány ember csak létezik. Itt van ősrégi vérmúltunk, melyet e siralomvölgyben magunkkal vonszolunk, s itt van anyagi alakunk, melyet — leglényegesebb szempontjait tekintve — szü-léinktől kaptunk: ebben a helyzetben kell életünk feladatát végrehajtani!

Belegondolt már az olvasó valaha mindebbe? Hogy az istentervet olyan eszköztárral kell megvalósítania, amelyet legnagyobbbrészt nem maga alkotott?

Az embert „ön-teremtő lénynek” nevezik... azonban nem az. Már réges-régen nem az. Világos és logikus, hogy saját vérlényünk akadályozza megnyilvánulásunkat. A tanítványnak azonban jól meg kell értenie, hogy anyagi alakját azoktól kapta, akit szüleinek ismer. És ez szörnyűséges, örületes és fölöttébb természetellenes. Mégis ezzel az alkotási folyamattal helyezik ebbe a világba... és ez törvény, a dialektika szükségszerűsége.

Ha egy anya gyermeke bölcsője fölé hajol, és bensőségesen szeretgeti, akkor anyaállat, de mint ember — az istenterv szerinti értelemben — nagyon is abnormális.

És ha az ember szomorúsággal telve a sír fölé hajol, és egy halottat sirat, akkor ez a természet szempontjából logikus, de az istenterv szerinti ember értelmében abnormális.

Őn is felismeri, hogy mi történt? Őn is felismeri a rögeszmét, a hatalmas és mélységes illúziót? Olyan testben lakunk, amely alapvetően, Isten szerint nem a miénk! Fogolyként raboskodunk a rácsok mögött, és a test rögeszméje borzalmasabb és veszedelmesebb, mint amilyennek elképzelhetnénk. Mert börtönünk nem csupán hús, csont, sejtrendszer és dobogó szív, hanem van egy éteri tükörképe, vágy-ingóványa és egy gondolkodási képessége is, ezáltal pedig egy biológiai tudattal is rendelkezik.

És ez egy borzalmas örület. Igen, egy borzalmas örület, és megkereszteljük, megházasítjuk, továbbnemzzük, sírboltba tesszük, és látjuk, ahogyan elporlad: „Mert por vagy te s ismét porrá leszel!” És mindezek mögött az ember áll. De ki az ember? Talán X úr, vagy Y asszony, bejegyezve ennek vagy annak a helységnek az anyakönyvébe? Ez a téveszme!

És mindezek mögött az Ember áll, az igaz Ember, az Ember, aki

Istenből való és őhózzá akar visszatérni. Arra vágyik, hogy megnyilvánuljon. Meg akar nyilvánulni, de nem tud. A biológiai körhinta forog, rohan és dübörög forgásában, és az igazi ember megpróbál felugrani rá, megpróbál jelt adni, de mindkettő reménytelen.

És mondd, kereső ember, megpillantottad-e már lázas, reményvesztett éjszakáidon magasabb lényed páratlan arculatát? És mondd, áthatoltál-e már az érzékek elragadtatásában az igaz élet magasztosságához és dicsőségéhez, miközben az orvos esetleg gémberező biológiai megnyilvánulásod karbantartásával foglalkozott?

Belegondoltál-e valaha, hogy milyen jó barát a halál? Mert a halál egy esély az életre! Nem érted, és e szavakban az életben megfáradtaknak szóló ígét hallod: hogy az emberek vágnak a végre, s hogy mi csupán e vég bekövetkezésében akarunk segíteni.

De mi azt mondjuk: a halál egy esély az életre, egy sápadt barát, ahogyan Selma Lagerlöf, a svéd író nő nevezte. Egy hatalmas lehetőség mindazok számára, akik belülről Jézusra, az Úrra tudnak tekinteni.

Hogy lehet az, hogy az ember életében a magasabb és igaz életre, a tökéletes emberré válásra hívó ösztönzés megszólal? S hogy lehet az, hogy erre az ösztönzésre így vagy úgy reagál, de dialektikusan látható eredmények nélkül?

Az emlékezés, a tudatalatti múlt, amely megszólal. De miért szólal meg a tudatalatti múlt az egyik embernél, míg a másiknál némán hallgat?

Az emlékezést a magasabb, igaz ember részleges felébredése okozza, vagyis a központi szellemmag, amely — Isten akarata szerint — visszaköveteli jogait, és a biológiai emberbe kardot döf.

Vannak olyanok, akik e felébredés hatására a földi börtönt ezotérikus kényelemmel akarták ellátni, vagy biológiai rögeszme-alak-

jukban akartak helyet készíteni a magasabb lény számára.

De vannak olyanok is, akik ezt az erkölcsi és szellemi romlottságot határozottan visszautasítják — ez pedig a Rózsakereszt, ez az üdvítik!

Ha az ember megtanulja megérteni, hogy a magasabb ember érintését nem lehet személyiség-műveléssel vagy személyiség-hasítással lereagálni, akkor már csak egyetlen dolog marad, egyetlen út, egyetlen módszer. A magasabb lénynek az emlékezést tűzzé kell szítania, lélegzetelállító gyötrelemmé, magánnyá, mérhetetlen vággyá, és borzalmas, betegítő honvággyá és reménytelenséggé és párnába fojtott zokogássá és a lét elveszett és megtört gondolataivá — és semmi sem lesz világosabb, hanem minden sötétebb lesz. Ez az üdvösség titka! Mert a természet eme halála, a testnek ez a porbasújtása — ez a megváltás.

Ebben a reménytelenségben, ebben a könnyáztatta, sötét mélységben készen áll a termőföld a csodás növekedésre. Ebben a természet szerinti megkínzatsból sarjad ki a mennyei ember, a bennünk lévő Krisztus. Újra megszületik: nem a férfiúnak indulatjából, sem a testnek akaratából, hanem magából az isteni életből. A mennyei emberben és a dialektikus megnyilvánulásban semmi sem közös. A testnek egyetlen hajszála, izma, szerve, egyetlen százaléka sem vesz részt e folyamatban. Minél jobban felszítja az emlékezet az embert, és minél kevésbé hagyja nyugodni, miként a legendás bolygó hollandi módjára végignyargal a világon, és szertekiáltja bánatát, annál jobban növekedik a mennyei ember, aki újra ön-teremtő lényé vált.

A zarándokok pedig nem tudják ezt — és éhségtől izzó szemekkel bámulnak egymásra — és így fohászknak: „Ó Istenem, ments meg minket!” — mert érzik, hogy meghalnak, érzik, hogy elvesznek. És eközben gyarapodik a mennyei ember — de ezt nem tudják! És ez a Rózsakereszt!

Az Énekek Énekének költője így dalol: „Szerelmesem, milyen szép vagy” — de a tanuló nem látja őt, még nem. És Jézus, az Úr így tanúskodik: „Isten országa tibennetek van”, ezt pedig azoknak mondja, akik ebben a természet szerinti halálban állnak, de még nem ismerik az üdvösségnek ezt a titkát.

Egyszer azonban meg fogják ismerni! Egy lélektanilag döntő pillanatban, az „Úr napján” ott állnak majd — a természet szerint kivettként és üldöztként — sivár és üres szigetükön, magányosságuk Páthmosán, és ekkor, igen, ekkor nyilvánul meg a mennyei ember teljes dicsőségében. A megújulás növekedési folyamata odáig jutott, hogy megünnepelhetik a véget: az új korszak beavatási és megszabadító misztériumát. És ez az üdvösség titka!

A tömegek szürke életében a halál nem megszabadító, csupán a súlypontok áthelyezése és a kerék fordulata. Az élő meghalás azonban az örökkévalóság kapuja lehet. A haszontalan anyagi öltözet elvesztése csupán egy igen alárendelt jelenség, mert a megszabadult ember a mennyei testében hajózik tovább: a mennyei menyasszony készen áll, és az ember megmenekült az élet és halál kerekétől. Ezután reinkarnációról többé már nem beszélhetünk — hacsak nem önként, a Nagy Mű szolgálatában.

Sok tanulónál — aki a könyvben leírtak szerint járja ösvényét —, a természetes halál közeledtével még nem beszélhetünk Páthmosra ébredésről és a mennyei ember teljes megszületéséről, mégis amit halálukkor a „mennyeiből” birtokolnak, azt többé lehetetlen elvenni tőlük. Élhetnek ugyanis a hatalmas, megszabadító lehetőséggel, hogy a Shamballa vákuumában való továbbnövekedés révén elszakadjanak a keréktől, és valóban belépjenek a magasztos Birodalom örök békéjébe.

Szellemi rokonok ezrei részesei azoknak a feszültségeknek és folyamatoknak, amelyeket itt be kívántunk mutatni. És most alapjaiban támadtuk meg dialektikus rögeszméjüket és hamis álmai-

kat. Mindentől meg kellett fosztanunk őket, amit még esetleg deldelgettek, vagy amihez ragaszkodtak. Eltaláltuk őket dialektikus szívükben, az előzőekben olvasottak sokak számára kétségtelenül bosszantóak voltak. Azonban ez volt a mi feladatunk, hogy a Rózsakereszt megbízásából a természet halálába úzzuk őket.

Hát nem csodálatos mindez, ismeretlen barátaink? Mert elvezetik Önöket saját Páthmosukhoz és diadalukhoz, és egykor az Arany Rózsakereszt aratását képezik majd.

A fejsze már az illúzió fájának gyökerére vettetett, és határozott léptekkel megyünk át az örökkévalóság kapuján. Ha Ön velünk tart ezen az ösvényen, akkor e szavakból felismeri és megérzi az igazságot, s akkor már birtokában van a növekedő mennyei embernek.

Ezért énekelte a régi költő: „Az egekben lakozó nevet majd”. Ez a nevetés azonban az öröm ismerete és az öröm érzése, amely már nem tud szólni. Ez a boldogság nevetése, mely könnyeket fakaszt, s a könnyek gyöngyként hullanak alá a szűrkeségbe, ahol csendes csillagokként ragyognak. Ezt a nevetést kívánjuk mindenkinek!

Örvendjünk, mert az örök dicsőség egy új hajnal láthatárán hívogat.

BÉKE LEGYEN ÖNÖKKEL!

Szómagyarázat

Néhány fontosabb fogalmat itt magyarázattal látunk el. Részletesebb ismeretekre a Szellemi Iskola irodalmának tanulmányozásával lehet szert tenni.

AKADÉMIAI TENGER: a jelenlegi életterületünkön, vagyis a dialektikában (ld. külön címszóként) való létezés — a szakadatlan felemelkedés, ragyogás és hanyatlás folytán, melynek itt minden és mindenki alá van vetve — állandó mozgásban van. A régi rózsakeresztesek ezt a létezést a tapasztalatok végtelen óceánjának ábrázolták, amelybe az egész bukott emberiséget belevetik, hogy itt a teljes hanyatlással sújtva megtanulja e szükségrend nagy leckéjét. Azt, hogy az igaz élet — a béke, szeretet, bölcsesség, szabadság és boldogság élete, a szenvedéstől és haláltól megszabadult élet, amelyet az ember minden áron ebben a megtört világban szeretne látni — nem található meg ebben az elsüllyedt létszférában (a fátyolnak sem ezen, sem pedig a túlvilági oldalán). Ezt kizárólag a nem ebből a világból való Birodalomban, Krisztus szeretetbirodalmában, az emberiség igaz, eredeti otthonában lehet átélni. Krisztus ezért emberhalász, mert kimentti az Akadémiai tengerből mindazokat, akik mind ezt belátják, e belátásból levonják a következtetéseket, és a transzfiguráció ösvényén, az Úton elvezeti őket az Igazságba és az Életbe. (Ld. továbbá: J. V. Andreáé: *Christianopolis*,) van Rijckenborgh magyarázataival. Rozekruis Pers, Haarlem, 1978.)

AURIKUS SZFÉRA: lásd: **LÉLEGZŐTÉR**

BIOLÓGIAI TUDAT: a háromszoros dialektikus emberi szerkezet közönséges, természetes tudatközpontja, amelyet a lélegzőtér zár körül. A biológiai tudatot nem szabad összetéveszteni az ember legmagasabb szellemi nézetével, hiszen éppen a biológiai tudat kötözi meg e másikat.

DIALEKTIKA: Az emberi élethullám nagy részének jelenlegi életterülete. Ezt az életterületet az ellentétek mozgatják (éjjel-nappal, fény-sötétség, jó-rossz, élet-halál, stb.), és ezért nevezik dialektikusnak. E területnek eredeti állapotában az volt a célja, hogy — a megnyilvánulás és a forma harmonikus és törvényszerű összetörése révén — megakadályozza a megkristályosodást és a formához való

ragaszkodást. Másként fogalmazva: a dialektikus életrétegben való tartózkodást időlegesnek szánták, egy magasabb jóhoz vezető átjárónak, tehát egy szükségrendnek. A dialektikus életterületen ezért kétféle fejlődést figyelhetünk meg: egy regeneráló és egy degeneráló fejlődést. Ez így újra meg újra az emberiség elválasztásához vezet. A dialektikus rendben egy ember vagy regenerálódik, tehát magasabb jóra tör, belép egy magasabb életterületre, vagy degenerálódik, tehát elsüllyed a bűnökben, és egy alacsonyabb életterületre lép be. A Bibliában úgy utalnak ezekre az életterületekre, mint „a mennyeknek országára”, s ezzel szemben a „külső sötétségre”.

GNÓZIS: a. Isten szeretet-lélegzete, a Logoszból, minden dolog forrásából kiáradó sugár-bőség, amely arra szolgál, hogy a bukott ember benne és általa a magasztos megmentési tervet végrehajthassa. Ez a sugár-bőség az embert — amilyen mértékben a világosság felé fordul - megajándékozta minden bölcsességgel, szeretettel és erővel, amelyre ehhez szüksége van.

b. Az Egyetemes Testvériség, mint Krisztus sugárterének hordozója és megnyilatkozása.

KÉPHORDOZÓ: A bukott emberiség megmentését szolgáló istentervben el van határozva, hogy az ember a tapasztalatok iskolája révén még lehetőséget kap az eredeti terv teljesítésére, melyet a Logosz határozott meg számára. Ennek biztosítéka a szív rózsájában, a szellemszikra-atomban vagy Krisztusatomban rejlik, amely a jobb szívkamra csúcsa táján helyezkedik el. Ez az ősatom az eredeti, isteni élet töredékes maradványa, melyet Jézus arany magsemének vagy a lótosz csodás ékkövének is neveznek, és egy egészen új mikrokozmosz csírája. Ez az isteni mag a kegyelem ígéretként maradt meg a bukott emberben, amíg el nem érkezik az a pillanat, amikor a szenvedés és tapasztalatok révén megérett ember emlékezni kezd, és vágyakozás tölti el az atyai ház után. Ezzel lehetővé válik, hogy az egyetemes Krisztuslány világossága a szunnyadó rózsabimbót felélessze álmából, és így létrejöjjön az alap az ember regenerációs folyamatához, vagyis az - Isten képe szerinti — új emberré válás folyamatához. Az ember, aki szívében hordozza a szellemszikrát, ezért joggal nevezhető isten képhordozójának is. Mai létünk arra a nagy leckére akar megtanítani minket, hogy e mulandó lét önmagában nem cél, viszont az embernek, mint Isten képhordozójának biztosítja hivatása betöltésének a lehetőségét, hogy megszabadítsa, és örök élettal ajándékozta meg a halálba és sötétségbe süllyedt mikrokozmoszt.

KÍGYÓTŰZ: a biológiai tudat teremtdereje, amely a gerincvelő-rendszerben kering, és ezzel, az idegeken keresztül az egész dialektikus megnyilvánulást irányítja (ld. az első hétszeres kör Mars-beavatását).

LÉLEGZŐTÉR: a lélegzőtér — melyet aurikus szférának vagy vágytestnek is neveznek — egy erőter, amelyben a háromszoros dialektikus megnyilvánulás lezajlik. Ez az erőter fénylő, vibráló, és saját erővonal-szerkezettel rendelkezik. Vannak benne erőközpontok is, amelyek igen dinamikus mozognak. Minden erőt és anyagot, amely kívülről a lélegzőtérbe lép, azt e tér — saját állapotának megfelelően — beengedi vagy kivetí magából; gátolja vagy felerősíti a működését; a belső rendszerbe felveszi vagy elutasítja. A lélegzőtér a háromszoros dialektikus emberi rendszer része, és azzal lényegében egy.

LÉLEK: ebben a könyvben a lélek a szellem és az anyag közötti közvetítőnek értendő. Vagyis világosságként és vérként, amely a háromszoros emberi megnyilvánulás első nézetét összekapcsolja a harmadik nézettel. A háromszoros dialektikus megnyilvánulás lelkeinek természetesen halandónak kell lennie. Krisztust ezért nevezik a lelkek megmentőjének, mivel egy teljesen megtisztított lélek-közvetítő nélkül lehetetlen a magasabb élet megvalósítása.

LIBRUM NATURAE: az Egyetemes Tan misztikus elnevezése. Az abszolút ismeret, bölcsesség és erő, melyekre a felfelé vezető ösvényen való járáshoz szükség van.

MIKROKOZMOSZ: ebben a könyvben — az eredeti bölcsességgel összhangban — a mikrokozmosz a hatalmas, egyedi emberi alkotó-tér elnevezése, amely nem csupán a lélegzőtér és a benne jelenlévő háromszoros dialektikus megnyilvánulás. Egy mikrokozmoszon belül egyidejűleg több különböző teremtmény is lehetséges, ahogyan a makrokozmoszban is sokféle, egymástól elkülöníthető rendszert figyelhetünk meg. Hogy képet kaphassunk arról, milyen is egy többszörös megnyilvánulás egy mikrokozmoszon belül, gondoljunk a következőre: a többszörös megnyilvánulás kiindulhat a biológiai tudatból és annak különböző vallási, tudományos és beteges elképzeléseiből. Ha egy adott elképzelést a biológiai tudat kellően hosszú ideig fenntart, és a gondolkodással, akarattal és érzéssel táplál, akkor az elképzelés végül testet ölt, és életre kel a mikrokozmoszban. Először bolygóként keringeni kezd teremtoje körül, mint a Föld a Nap körül. Így élhetnek és tevékenykedhetnek te-

hát az ember alkotó terében a démonok, akik belőle és vele vannak. És ezt akár Istennek, Krisztusnak, Máriának, vagy egy hierofánsnak is tarthatja, és éltetheti a mikrokozmoszában. Azonban mindegyiket a képzelet, és az ember vér-lénye kelti életre. Ősök, elhunyt barátok és rokonok egész panteonját teremthetjük meg, így jutván spiritiszta káprázatokhoz. Sokan népesítettek be mikrokozmoszukat ily módon démonok, istenek és egyéb lények hordáival. Ez nem más, mint a végtelenségig hasított dialektikus személyiség. Így válhat a természet embere egy szentségtelen planetárium középpontjává a biológiai tudat megfertőzöttsége és illúziói folytán. A dialektikával való leszámolás, ahogyan azt e könyvben részletesen leírtuk, e szentségtelen bolygórendszer felszámolását is jelenti. A mikrokozmosz megtisztítása szintén a mennyei ember fejlődésének előfeltétele, azaz: egy új lélegzőtér-rendszer a nagy alkotó-térben, amely nem a biológiai tudatból indul ki, hanem a központi szellemből.

RÓZSABIMBÓ: lásd: **KÉPHORDOZÓ**

SHAMBALLA VÁKUUMA: egy terület az anyagszférán és a túlvilágon kívül, amelyet az Arany Rózsakereszt Testvérisége készített, hogy lehetővé tegye a Szellemi Iskola tanulóinak számára a megkezdett munka folytatását és befejezését harmonikus körülmények között, a dialektika fáradtságától, akadályaitól, veszélyeitől és gyötrelmétől mentesen.

SZELLEM, AZ EMBER KÖZPONTI SZELLEME: az eredeti tudati mag, az igazi, halhatatlan ember szellem-magja. Az ember bukása, és a jelenlegi dialektikus életterületre való száműzete folytán a mennyei személyiséget kiűritették, és így a központi szellemi mag elveszítette megnyilvánulási lehetőségét. E szellemi mag azóta a vezetése alól kicsúszott, halandó földi személyiséghez van kötözve, és végtelen szenvedésben, tétlenül kell néznie, ahogy a biológiai tudat, vagyis a halandó én-tudat, szentségtelen ön-beteljesítésben, uralkodóként lép fel helyette. A Krisztusban való megszabadulásnak az a célja, hogy az én-ember önkéntes önfeláldozása révén, az egyetemes Krisztus kegyelem-erejében, az eredeti személyiséget újra életre hívja. Az igaz ember, a szellem-ember így újra lehetőséget kap arra, hogy az Isten tervével összhangban lévő hivatása szerint megnyilvánuljon.

Szív RÓZSÁJA: lásd: **KÉPHORDOZÓ**

A ROZEKRUIS PERS KIADVÁNYAI

I. VAN RIICKENBORGH MŰVEI

A modern Rózsakereszt elemi filozófiája

Az eljövendő új ember

A Gnózis jelenlegi megnyilatkozása

Az egyiptomi űs-Gnózis I-IV.

Újból kihirdetve és magyarázatokkal ellátva
a *Tabula Smaragdina* és a *Corpus Hermeticum* alapján

A Rózsakereszt Szerzetének titkai

A Rózsakeresztes Rend szellemi hagyatékának ezoterikus elemzése

1 - A Rózsakereszt Szerzetének kiáltványa

A *Fama Fraternitatis R.C.* ezoterikus elemzése

2 - A Rózsakereszt Szerzetének hitvallása

A *Confessio Fraternitatis R.C.* ezoterikus elemzése

3-4 - Rózsakereszt Krisztián alkímiai menyegzője I-II.

A „*Die Chymische Hochzeit Cbrisliani Rosenkreutz Anno 1459*”
ezoterikus elemzése

Dei Glória Intacta

Az új idők szent Rózsakeresztjének beavatási misztériuma

A Boldognak-mondások misztériuma

Tiánai Apollós Nuktemeronja

Elet és halál misztériuma

Leleplezés

Nincs üres tér

Az egyetemes gyógyszer

Krisztianopolisz

A világ világossága

Részletek a Hegyi beszédből

A Pistis Sophia gnosztikus misztériumai

CATHAROSE DE PETRI MŰVEI

Transzfiguráció

A megújulás pecsétje

Hét hang beszél

Az Arany Rózsakereszt

A Világosság Hármasszövetsége

Levelek

Az élő Ige

CATHAROSE DE PETRI ÉS

J. VAN RIICKENBORGH MŰVEI

Samballa Szerzete

Az egyetemes ösvény

A nagy változás

Az egyetemes Gnózis

Az új jel

Az új idők apokalipszise

Megújító Akvárius-konferenciák

(1) **Az új ember fényruhája** — Bilthoven — 1963.

(2) **A rózsakereszt világszerzete** — Calw — 1964.

(!) **Az isteni határozat hatalmas jelei** —

Bad Münder - 1965.

(4) **A rózsakereszt megszabadító ösvénye** — Basel — 1966.

(5) **Az új merkúrbot** — Toulouse — 1967.

Ébresztő!

Felhívás az alapvető életmegújításra

A kínai Gnózis

Megjegyzések Lao Ce *Tao Te King*-jéhez

EGYÉB SZERZŐK MŰVEI

- Kari von Eckartshausen — **Felhő a szentély fölött**
Marsilio Ficino — **Levelek**
Hermes Trismegistos — **A lélek okulására** (Kristály sorozat 1.)
Antonin Gadal — **A szent Grál útján**
A katárok öröksége
Mikhail Naimy — **Mirdad könyve**
A tökéletes élet evangéliuma
A Rózsakereszt útja korszakunkban
A transzfiguráció folyamata
Misztériumállatok (Kristály sorozat 2.)
A megvilágosító ismeret (Kristály sorozat 3.)
Vissza az ősforráshoz (Kristály sorozat 4.)
A Gnózis mint benső vallás (Kristály sorozat 5.)
Utoljárszületett János
A lélek rejtélye (Pistis Sophia)
A Vízöntő-evangélium

Roze kruis Pers, Bakenessergracht 5, Haarlem, Hollandia

Magyarországon kiadja:

Magyarországi Lectorium Rosicrucianum Vallásközösség

2528 Uny, Pelikán Konferenciahely

pelikan@lectorium.hu

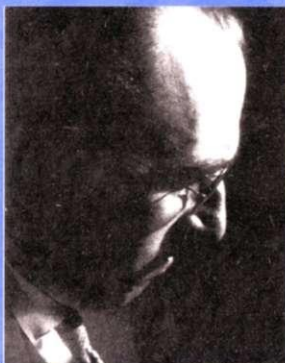
www.lectorium.hu

A KERESZTÉNY BEAVATÁSI MISZTÉRIUM

Dei Gloria Intacta

A "Dei Gloria Intacta" (Isten dicsősége érinthetetlen) a keresztény beavatási misztériumot a Jelenések Könyvéből származó hét levél ezoterikus megfejtésén keresztül mutatja be. Leveleivel János az Ázsiában lévő hét gyülekezethez fordul, amely az emberiségnek azt a részét jelképezi, amely a benne ható szellem alapján érett a megújulásra.

A szerző világossá teszi, hogy a bennünk lejátszódó megújító átváltozási folyamat, a Krisztus-erő által vezetett, kozmikus méretű beavatási út. Három szakaszban, három "hétszeres körként" megy végbe a szellem, a lélek és a test háromszoros újjászületési folyamata, melyek a hét bolygói szférával állnak kapcsolatban. A könyv gondolatai szüntelenül új nézőpontokat világítanak meg. Megszabadító üzenete - a tudatállapot kiszélesedésének mértékében - egyre nagyobb mélységgel bontakozhat ki benső szemeink előtt.

JAN VAN RIJCKENBORGH (1896-1968)

Jan van Rijckenborgh, a hermészi gnosztikus és rózsakeresztes, élete során közel 40 művet adott ki. Könyveinek, és több ezer beszédének középpontjában a gnosztikus út, mint megszabadulási tan helyezkedik el: az "ösvény", vagyis az igazi isteni önvalóhoz visszavezető út, amely istenszikként rejtve nyugszik az emberben.